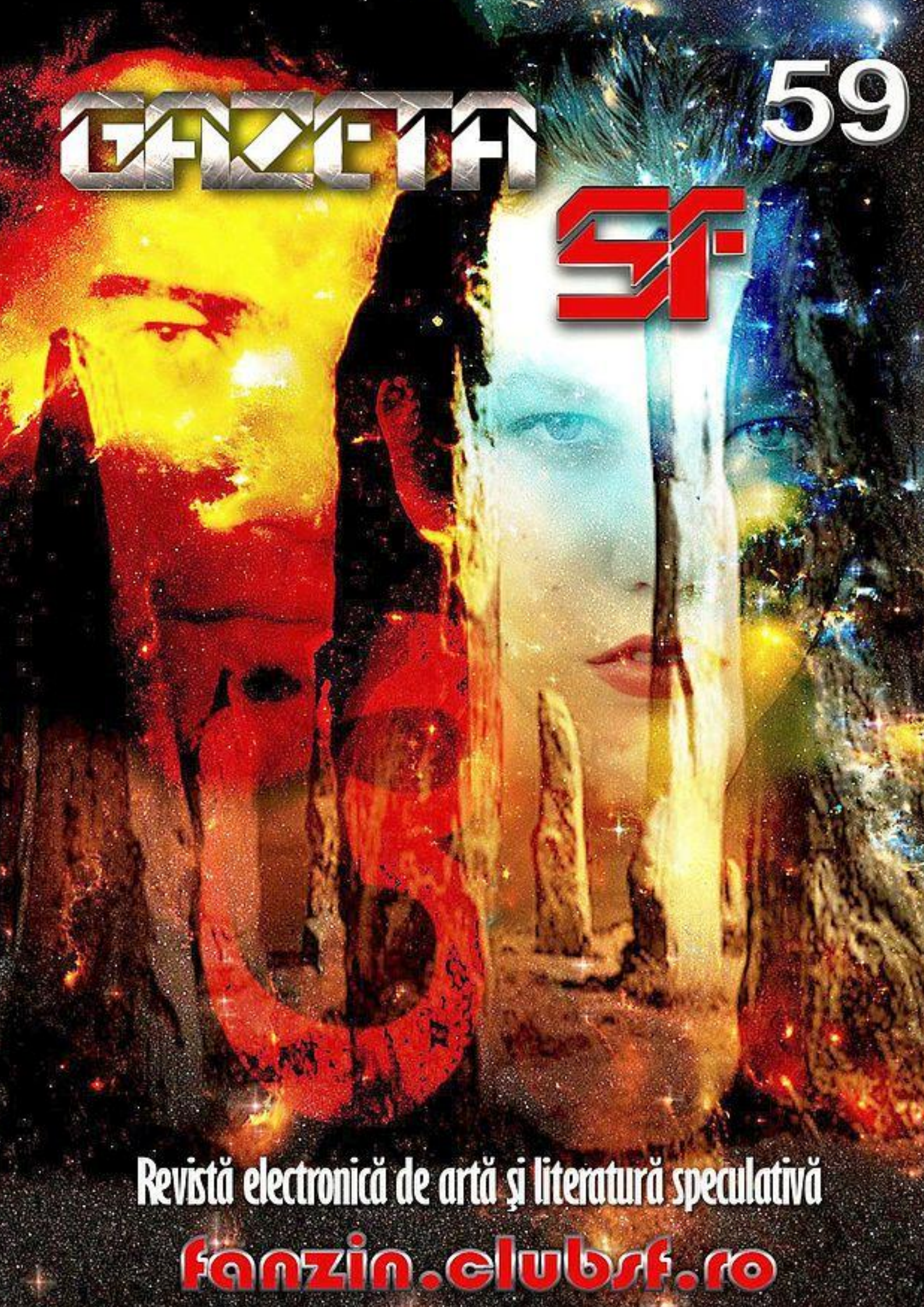
GAZETA
SF
59
Revistă electronică de artă şi literatură speculativă
fanzin.clubsf.ro

GAZETASF
FANZIN.CLUBSF.RO ISSN 2069-3079

Gazeta SF nr.55 / octombrie 2015
Revistă electronică de artă şi literatură speculativă
http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru LAMBA
Redactor şef-adjunct: Alexandru Ioan DESPINA
Redactia: Marcel GHERMAN,
Teodora MATEI
Lucian-Dragoș Bogdan
Bogdan S. POPESCU,
Sorin-Catalin TRASCU,
Contribuţii grafice: John DOBRO
Editor/Director: George SAUCIUC

Contents

Editorial 4

Succesiunea dramelor 4

Povestiri 8

Panaceul 8

Aproape de pod 32

Dae-BOOT 46

Meteoritul 59

Moartea numărului trei 71

Mainstream 85

Ctitorul 85

Foileton 89

Pisica și căpcăunul (VI) 89

Recenzii 108

„Mineral” de Dănuț Ungureanu și Marian Truță 108

Omul Fluture – îngemănarea dintre real și virtual, pe un tărâm post-uman 111

„Dincolo de moarte #1: Destine pierdute” de Adina Speteanu 114

„Fecioara de fier” de Rodica Bretin 118

Zombie apocalypse în Zona Zero 121

Eseuri 124

Ocultism, religie, literatură – Michael şi Gabriel, siamezii torţionari ai cerurilor 124

Mărturisirile unui cibernaut 128

Cinema SF 135

Seriale SF (IV) 135

Interviu 141

Interviu cu scriitorul Florin Pîtea 141

Editorial

Succesiunea dramelor

de ALEXANDRU LAMBA

Ți-a venit cumva o idee de roman SF sau Fantasy? Scrie-o, scrie-o repede! Ai scris-o? Perfect! Acum vezi cum faci să-ți iei ©-ul sau TM-ul pe ea, să nu ți-o sufle careva. Căci sunt la maaare căutare poveștile cu idei. Bun, acum că ți-ai protejat-o de hoți, treaba ta e gata, poți s-o dai spre publicare. Nu te stresa prea mult cu corectura stilistică și gramaticală, cu scrisul cu diacritice, cu împărțirea echilibrată în paragrafe și capitole, cu naturalețea dialogurilor și toate celelalte chestii de bucătărie, că doar de-aia au editurile corectori, redactori și editori, ca să se ocupe ei de treburile astea neînsemnate, iar autorul să-și vadă de creație, de idei, de imaginație.

E o lipsă acută de idei în literatura speculativă, piața urlă după ele. Și cea internă, și cea internațională. Scriitorii actuali sunt în pană, nu mai apare nimic nou, totul stagnează, învârtindu-se în jurul acelorași stereotipuri, se editează numai platitudini, de parcă autorii și-au pierdut cu totul imaginația. Dacă tu o ai, literatura ți se va așeza la picioare! Deci grăbește-te, dă mai repede textul acela la editură, după ce-l protejezi, evident, nu mai piguli la el, că nu e treaba ta, de geniu creator, să urmărești punctuația, să elimini repetițiile, să construiești fraze care să curgă rotund, să pui căciulițe pe i și a. Faima te așteaptă! Lasă-i pe cei fără harul viziunii să se lupte cu gramatica, ortografia și muzicalitatea frazelor, nu acolo e miezul, tu dă mai repede ideile alea geniale lumii!

Te-ai distrat? Nu? Păcat, eu da… Dar gata, ajunge cu gluma, să trecem la lucruri serioase. Și când spun „serioase”, vreau să zic, din păcate, „triste”. Căci scrisul și publicatul sunt, cel puțin la noi în țară, succesiuni de

drame prin care numai cu detașare și simțul umorului poți trece neafectat. Nu exagerez cu nimic, vei vedea. Hai să le enumerăm schematic, în succesiune normală, cronologic-evolutivă. Nu e strict necesar ca fiecare autor să fi trecut prin toate, fericiți cei care nu se regăsesc, dar cred că aceia sunt excepțiile. Așadar:

Drama 1:

Enunț: „Scrii, dar ți se respinge textul."

De ce? Cel mai probabil deoarece te-ai comportat așa cum te-am sfătuit în primele două paragrafe ale prezentului editorial.

Ce-i de făcut? În primul rând, nu te enervezi. Cu umor și detașare, mai ții minte? Ei, când ți-ai recăpătat *Zen*-ul, te apuci să-ți îmbunătățești scrisul. Acorzi mai mare atenție detaliilor, îți corectezi textul, cauți pe net articole și cursuri de scriere literară, eventual te și înscrii la un asemenea curs, dacă bugetul și logistica îți permit. Citești despre cum se construiesc personaje, despre rolul fiecărui moment al subiectului acțiunii, despre importanța începutului și despre captarea atenției cititorului, despre introducerea mizei, despre beneficiile unui anumit tip de încheiere sau al altuia. Și citești cărți actuale, de referință, cât mai multe. Chestiile astea ajută. Cel puțin pentru a depăși această dramă și a ajunge la următoarea.

Drama 2:

Enunț: „Scrii, ți se acceptă textul, dar nu iese în lume."

De ce? Pentru că n-a mai apărut revista, pentru că s-a anulat antologia, pentru că editura și-a revizuit planul editorial, cine știe?, iar tu, poate, nici n-ai fost informat. Sau ți s-a spus că e vorba doar de o amânare.

Ce-i de făcut? Din nou, cauți să nu te enervezi. Hei, măcar redactorul/editorul/antologatorul te-a găsit publicabil, nu? Ei, dacă această consolare nu este totuși suficientă, ceea ce poți face este să insiști. Până când? Până când primești un răspuns clar, sau până când intuiția îți spune

că tergiversarea ascunde un refuz politicos, depinde câtă răbdare ai. Și încerci în altă parte. După ce ai discutat în prealabil cu editorul/antologatorul/redactorul și l-ai anunțat că, datorită amânărilor, dorești să îți retragi textul. Dacă nu va obiecta, intuiția ta a fost cea corectă. Bineînțeles, între timp mai lucrezi la îmbunătățirea scriiturii. Ca să poți ajunge și la…

Drama 3:

Enunț: „Scrii, ți se acceptă textul, e publicat, dar primește aprecieri negative."

De ce? Pe scurt, pentru că editorul/antologatorul/redactorul a fost prea indulgent.

Ce-i de făcut? Cam același lucru ca în cazul dramei 1. Cu mențiunea că acum e ceva mai dificil, ai ajuns la un anumit nivel și de-acolo se avansează cu mai mare greutate, mai ales dacă între timp ți-ai îngrășat și orgoliul, de abia-l mai poți căra. Învață din recenziile negative, nu le combate, caută editori mai severi, citește-ți propriile texte cu ochii celor care le-au desființat și șlefuiește-le până când nu mai găsești chestii de care să se agațe. Bine, se vor mai găsi, dar ideea e să le împuținezi. Și, bineînțeles, să nu-ți pierzi buna dispoziție. Dacă până acum ai reușit să-ți dezvolți o anumită autoironie, asta te va ajuta mult și mai departe, căci urmează:

Drama 4:

Enunț: „Scrii, ți se acceptă textul, e publicat, primește aprecieri pozitive, dar nu se vinde."

De ce? Asta aș vrea și eu să știu! Poate te-ai adresat unui segment prea îngust de piață, poate ai devenit prea dificil de citit, poate nu faci nici tu, nici editorul suficiente eforturi pentru a-ți promova opera. Sau, poate, efectiv nu prea mai există piață de carte.

Ce-i de făcut? Multe. Dar hai să vorbim doar despre ce stă strict în puterile tale. Adică să te autopromovezi (civilizat, nu agresiv-obsesiv-

compulsiv-maniacal-depresiv, căci s-ar putea să obții efectul invers), să-ți definești mai bine publicul țintă, să ieși mai mult în lume, să cauți o editură cu cotă mai mare de piață, să nu uiți să-ți îmbunătățești tehnicile, prin orice mijloace posibile, și așa mai departe. Și să privești toată tărășenia ca pe o joacă, cu detașare, în niciun caz să nu te macini comparându-te cu X sau Y care vând, deși scriu mai prost – zici tu – decât tine. Nu e ca și când viața ar trebui să fie neapărat dreaptă cu tine… că nu ești cu nimic special. Și nici nu-ți dorești asta, deoarece s-ar putea să ajungi la:

Drama 5:

Enunț: „Scrii, ți se acceptă textul, e publicat, primește aprecieri pozitive, se vinde, dar tu nu câștigi mai nimic, financiar vorbind.”

De ce? Pentru că ai semnat un contract păgubos și editura ți-a suflat tot caimacul sau mai degrabă pentru că, dimpotrivă, ai un contract cinstit, dar pentru a face cartea vandabilă editura a scos-o pe piață cât a putut de ieftină și n-a prea rămas loc de cine știe ce câștig, poate din cauza librăriilor…

Ce-i de făcut? Ai grijă ce semnezi data viitoare, mergi eventual pe *self-publishing* dacă apreciezi că nu primești ceea ce meriți, mută-te exclusiv în mediul online. Și ajungi astfel la:

Drama 6:

Enunț: „Scrii, ți se acceptă textul, e publicat, primește aprecieri pozitive, se vinde, te îmbogățești, dar ești nefericit.”

De ce? Pentru că ești special. Ești un nenorocit de geniu! Nu știai că ăștia sunt condamnați la nefericire?

Ce-i de făcut? Ăăă… Umor și detașare? Nu funcționează pentru tine, nu-i așa? Mda, corect, ești geniu. Hmmm… atunci… alcool ai încercat? Că doar acum ai bani și se zice că ajută și la inspirație.

Hai noroc!

Povestiri

Panaceul

de WILHELM VON PAUL

Cu tot mersul meu sportiv, simt cum frigul începe să mă pătrundă. Îmi strâng mai abitir pe lângă mine haina cu care am plecat de la birou: elegantă, dar total nepotrivită pentru o astfel de vreme. Am lăsat maşina pe strada principală, gândindu-mă că pe uliţele laterale ar putea fi noroi. Acum îmi pare rău: drumul este perfect. Nu aş fi zis! Este pavat cu piatră cubică frumos aşezată în semicercuri ce alternează în nuanţe de grena şi gri-albăstrui. Lateralele sunt marcate cu câte două şiruri albe. Bine măcar că nu-mi murdăresc pantofii…

La capătul aleii mă opresc în faţa unui zid viu, din lemn câinesc. Apreciez din reflex că este de două ori cât mine. Caut o „spărtură” când, parcă din pământ, apare o ţărancă zdravănă, roşie în obraji, cu mânecile suflecate şi miros de lapte proaspăt.

– Da’ matale ce vreai?

Dau să-i răspund, însă nu mai apuc. Din spatele acesteia se iţeşte o namilă de câine negru tuci. Înţepenesc, abandonându-mă în voia sorţii. Distanţa este aşa de mică, încât nici măcar teama nu are rost…

– Ce-ai rămas, bre, aşa ’ţăpenit!? Corbule, treci’năuntru! Că domnu’ pare cuminte…

Deloc convins, „păsăroiul” se dă doar câţiva paşi înapoi şi se aşează pe labele din spate, privind întrebător spre femeie. Îl simt fixându-mă subtil cu coada ochilor. Închid gura şi îmi umezesc buzele uscate.

– Bună ziua! Îl caut pe domnul Aslan!

– Aaaa, trebuie să fii ăl de la vangă, nu-i aşă!?

– De unde!? A, mda… Cum de…

– Mi-o zis de dimineaţă! Treb’e că-i eşti simpatic de te primeşte aici! Nime’ n-o mai călcat pân’ amu… Hai să te duc în salon că îi fi îngheţat, mai zise.

Se întoarse cu greu pe picioarele butucănoase, pornind parcă de-a dreptul prin gard. Odată cu stăpâna îşi schimbă şi Corbu atitudinea. Se ridică în picioare şi, dând energic din coadă a joacă, se întoarce cu spatele la mine. Continuă însă să mă privească, dorind să se convingă că îl urmez. Ceea ce fac imediat, temându-mă că, dacă îi pierd pe cei doi, intrarea secretă prin peretele verde se va închide pentru totdeauna.

– Va trebui să aştepţi niţeluş! Ai venit cam din vreme.

– Aşa este! Nu ştiam unde este locul şi… ăăă… m-am temut să nu întârzâi. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

– Mie îmi zice Vishenica…

Privesc în jurul meu şi mă întreb unde o fi „salonul”. Casa parcă este cea a piticilor din Albă ca Zăpada. O urmez curios pe… doamna Vishenica şi, după ce intru cu o plecăciune evlavioasă pe uşa cu un lat de palmă mai scundă ca mine, constat că lumea de basm continuă şi la interior.

– Ia, stai matale pe ăsta până îţi aduc o cană de ceai fierbinte să te încălzeşti! Pari cam firav…

– Mulţumesc, dar am să stau pe ladă, spun. Şi, ca nu cumva să fiu refuzat, mă şi aşez pe o laviţă frumos împodobită cu modele populare ciudate. Nu de alta, dar taburetul scund cu trei picioruşe pe care mi-l întinde femeia nu-mi inspiră multă încredere…

Uşa de la intrare a rămas deschisă. Cu capul pe pragul înalt şi cu corpul afară stă dulăul cel negru, urmărind atent toate mişcările din interior. Din când în când mă priveşte şi pe mine, dar e clar că nu mai prezint mare importanţă. Înţeleg imediat că pragul uşii este limita maximă ce i se permite printr-o regulă nescrisă, dar acceptată de toate „părţile”.

– Pot să închid uşa? mă interesez, scuturat de un frison, dar şi încercând să par de-al casei şi să fac ceva conversaţie cât timp mi se pregătea cana de ceai promisă.

– Nu, nu! Se supără pe noi! sare Vishenica cu oarecare nelinişte.

– Cine, Corbu!?

– Eeei, Corbu! Domnu' doctor!

– !?

– De când se desprimăvărează şi pân' vine din nou îngheţu' uşa de la intrare îi deschisă. Aşa să ştii! Zi şi noapte. Şi nici nu facem focul, decât ca să gătim pentru noi! mă informează în şoaptă cea care în mod sigur ţine frâiele acestei gospodării.

Una în care timpul pare să nu aibă vreo putere.

– Dar nu gătiţi şi pentru domnul Aslan?

– Dânsu' nu mănâncă nimc gătit. Toate i le duc aşa cum sunt, doar spălate cu apă din fântână.

Hmm! Interesant! Foarte interesant! Toate aceste informaţii îmi dau o nouă perspectivă asupra misiunii mele. Poate voi mai putea găsi şi altele care să-mi uşureze sarcina…

– Dar acum este plecat?

– Nuuu! E'n laborator!

– Unde!?

– În laborator! Ce, n-auzi bine!? La vârsta mata…

Mă uit la femeia care îmi răspunde în doi peri în timp ce suflă cu convingere în soba de teracotă, cu plită din fontă, ca să aţâţe mai bine focul sub ceainic. Am senzaţia acută că ceva nu se potriveşte. Nu numai cuvântul „laborator" în gura Vishenicăi, ci însăşi imaginea unui laborator în acest univers neschimbat de câteva secole.

– Şi unde este acest… laborator?

– Iaca, chiar în faţă!

Caut cu privirea ceva nedefinit. Un chepeng care să ducă într-un subteran superdotat, pentru care tot ce am văzut până acum să fie doar o acoperire de suprafaţă menită să nu atragă atenţia. Nu văd decât o uşă masivă, din dulapi groşi de lemn finisat cu barda, prinsă în două balamale uriaşe, făcute din fier bătut cu ciocanul pe nicovală. Scăzând din dimensiunile căsuţei pe cele ale „salonului" în care-mi aştept ceaiul, socot că în spatele acesteia trebuie să se afle o cămăruţă de mărimea unei băi mai răsărite…

– Ăsta!?

– Îhî!

Brusc, am o revelaţie:

– Aveţi curent electric aici?

– No! Nu-i voie! Tulai, Doamne, bine că mi-oi amintit!

Se repezi către mine cu o căutătură aproape feroce.

– Să-nchizi telefonu'! Să nu dea Domnu' să se simtă ceva, că-i de rău!

Din grabă şi de emoţie nici nu mai nimeresc buzunarul în care îmi ţin sofisticata unealtă de comunicare. O găsesc în sfârşit, dar până să apuc să o închid, sunt iarăşi atacat, mai de aproape.

– Ba nu, să-i ţâpi bateria din el! Musai!

– Dar ce contează…

– Nu ştii, da' dom' doctor îl simte de la o poştă! Chiar de numa'l opreşti!

Închid cu greu gura larg deschisă şi execut ordinul. Cu… plăcere. Chiar dacă îmi este indispensabilă, eu însumi sunt un revoltat în faţa actualei agresiuni a tehnologiei moderne. Cu fiecare zi ce trece, simt cum ne transformăm tot mai mult în nişte biete noduri ale unei reţele globale ce devine tot mai autonomă. Nu mai pare controlată de nimeni; ea ne controlează pe noi. Suntem din ce în ce mai prinşi în hipnoza mondială,

incapabili să mai prelucrăm vreo informaţie cu mintea şi conştiinţa noastră; o recepţionăm şi o retransmitem tot mai repede. Previziunile lui Goethe se îndeplinesc prin mitul unui Faust omniprezent: unealta s-a întors împotriva creatorului său şi îi ia sufletul. Îl cumpără cu biete foi din plastic colorat sau cu câţiva biţi dintr-o bancă virtuală. Nici măcar cu arginţi adevăraţi…

În sfârşit, primesc cana de ceai promisă. Nu este un five o'clock, ci o… adevărată magie, la fel ca tot ce mă înconjoară. Am între palme un vas fierbinte din lut, cu o formă destul de neregulată, indefinibilă, care îmi încălzeşte tot corpul şi din care mă învăluie o aromă dumnezeiască. Mă uit recunoscător şi întrebător la Vishenica. Parcă îmi ghiceşte gândul; zâmbeşte cu mândrie:

– Aşa-i că n-oi mai băut aşă ceva? Îi cimbrişor de lămâiţă, cu ceva boabe de cătină. Şi o frunzuliţă de busuioc proaspăt. Cu ista l-am dat gata şi pe domnu' Aslan când a venit prima dată aice…

Sorb ceaiul încet, ca pe cea mai preţioasă licoare. Încep să înţeleg de ce domnul „doctor" – doctor în fizică şi chimie, din câte am înţeles – apare foarte rar în lumea… civilizată.

– Ce este în laborator? deschid din nou discuţia cu Vishenica, mult mai relaxat după primele sorbituri de ceai.

– Nimic, îmi răspunde sec.

O privesc, pândindu-i cel mai mic surâs de batjocură:

– Cum nimic!?

– Nimic, dacă-ţi spui! Îi doar o cameră!

– Goală!?

– Aşă!

– Şi de ce îi spui laborator!?

– Pentru că aşa îi zice domnu' Aslan…

Mă ridic şi, cu cana de ceai în mână, mă îndrept spre uşa veche, masivă, mâncată de carii. Golurile dintre dulapi mă fac să-mi încordez

atenţia şi să încerc să zăresc ce este în spatele ei. Nu văd decât… întuneric. Oare ce experimente se pot face acolo?

– Şi… înăuntru este domnul doctor!? Dar nu îl deranjăm din lucru?

– Nicidecum! Când lucră poţi să dai cu cavalu', că nu te ştie…

Crăp de curiozitate! Îmi privesc îndelung ceasul. Mai este un sfert de oră…

– Dar ceee… lucră acolo? întreb curios.

Vishenica se bălăbăneşte de câteva ori de pe un picior pe altul, se uită la ceasul de la mână – un ceas probabil la fel de vechi ca şi uşa, după cât de greu se mai disting cifrele pe cadran… – şi se îndreptă către ieşire.

– Hai, Corbule! D'amu-i vremea…

Am rămas singur în mijlocul „salonului", cu strania senzaţie că sunt un personaj dintr-o piesă de teatru al cărei prim act s-a încheiat şi, în spatele cortinei trase, urmează să se schimbe decorul. Mă întorc cuminte pe laviţă şi deocamdată mă mulţumesc să-mi savurez licoarea fierbinte.

Mai era doar un minut până la ora stabilită, când uşa „laboratorului" se deschide cu un scârţâit parcă firesc. În cadrul ei, încet, îşi face apariţia un individ cel puţin ciudat. Are aspectul unui patriarh, însă este ceva mai slab decât imaginea clasică din fresce. Părul cărunt, foarte precis aranjat, se uneşte prin perciunii bogaţi cu o barbă nu foarte lungă, minuţios îngrijită. Nu se separă nici de mustaţa care îi acoperă toată gura. Poartă o pereche de ochelari mici şi rotunzi, din spatele cărora mă privesc doi ochi negri, profunzi, cu o căutătură blândă şi luminoasă. Are totuşi un caracter autoritar, ce îi este accentuat de îmbrăcăminte: pantalon şi vestă impecabile, din stofă neagră, cu o cravată de aceeaşi culoare. Haina lipseşte. Pe deasupra poartă un halat alb, descheiat. Singura pată de culoare îi este dată de cămaşă: un violet aprins, complet neaşteptat…

M-am trezit în picioare, fără a realiza când m-am ridicat. Imperial, Domnul Aslan se apropie în tăcere şi îmi întinde mâna cu un gest hotărât.

– Bună ziua, domnule doctor! spun, strângându-i mâna. Vă mulţumesc foarte mult că aveţi amabilitatea să mă primiţi.

– Bună ziua, tinere! îmi răspunde cu o voce baritonală, în acord cu înfăţişarea. Pofteşte înăuntru!

Din respect, dar mai ales din curiozitate… profesională, nu aştept să mă invite de două ori. Mă strecor prin intrarea la fel de joasă ca cea în „salon” şi pătrund în „laborator” cu ochii larg deschişi. Imaginea ce mi se desfăşoară înainte îmi pare a fi o… batjocură! Am în faţă o cameră micuţă – aşa cum apreciasem – cu podeaua şi tavanul din scândură, pereţii gloduroşi fiind în mod clar tencuiţi cu pământ şi apoi văruiţi. Este goală, cu excepţia unei mese vechi din lemn de stejar, vizibil atacată de carii. Trei scaune cu spătar, la fel de vechi, completează un decor curat, dar de o sărăcie la care nu mă aşteptam. Şi cu care nu sunt obişnuit… Când am plecat de dimineaţă din sediul Băncii (de la „vangă” cum zice Vishenica…) şi am dat computerului de bord coordonatele primite de la şeful agenţiei noastre de informaţii, mă aşteptam să descopăr unul din cele mai puternice laboratoare farmaceutice din lume. Cu cât m-am îndepărtat mai mult de capitala financiară a lumii, aşteptările mele s-au micşorat continuu. În fine, când am părăsit aproape orice urmă de civilizaţie, speranţele mele erau la cel mai jos nivel. Dar niciun moment nu m-am aşteptat la aşa ceva!

– Nu intri!? aud din spate vocea baritonală ce mă poftise să intru.

Realizez că am înţepenit în cadrul uşii, blocând-o fără să-mi dau seama. Înainte de a intra, mă întorc oarecum instinctiv către domnul Aslan şi un fior de spaimă mă fulgeră pe şira spinării: îi citesc în ochi un zâmbet misterios…

Am intrat. Gazda mea trece pe lângă mine şi se aşază direct pe unul dintre scaune, indicându-mi discret pe cel din faţa sa. Mă execut şi mă aşez la rândul meu pe scaunul de… interogatoriu. Mă primeşte şi acesta cu un

scârţâit prelung şi sinistru; va trebui să am grijă să nu mă las cu toată greutatea pe spătar.

– Te ascult, tinere! Sper să mă lămureşti cu privire la motivul pentru care s-a depus atâta efort să fim împreună aici.

După atâtea surprize de care am avut parte, parcă am uitat de ce am venit. Dar o expresie a domnului Aslan, în care recunosc respingerea reciprocă dintre oamenii de bancă şi cei de ştiinţă, îmi declanşează instantaneu întregul mecanism complex de negociere pentru care am fost educat de copil şi pe care mi l-am perfecţionat în numeroasele „bătălii" purtate până să ocup cea mai înaltă poziţie din ierarhie… Tot ceea ce văd, tot ceea ce trăiesc, îmi confirmă din plin inspiraţia de a mă deplasa chiar eu aici, fără şofer sau alţi însoţitori. Lipsa de informaţii era prea mare pentru a avea încredere în reacţiile oricui, iar a veni însoţit de bodyguarzi sau diverşi asistenţi într-un astfel de mediu, ar fi însemnat o greşeală capitală. Regret acum chiar şi îmbrăcămintea cu care am venit; dar nu puteam nicidecum să prevăd o situaţie chiar de asemenea dimensiuni.

– Domnule Aslan, sunt Edward Tapp.

Fac o pauză, astfel încât să dau mai mare greutate poziţiei mele. Ştiu că rostirea numelui meu striveşte de la început personalitatea oricărui partener de discuţie, nemaifiind necesar să precizez alte amănunte despre mine.

– Ne-am cunoscut? vine sec şi sincer reacţia complet neaşteptată, care mă surprinde descoperit sub siguranţa obişnuinţei de-o viaţă.

– Nu, dar… toată lumea… eu…

– Atunci!? îmi curmă domnul Aslan bâlbâiala jenantă.

Îl privesc şi înţeleg că am de-a face cu unul dintre acele personaje complet atipice despre care nu există nicio referire în tot ceea ce am învăţat. Genii care trăiesc retrase, în afara oricărui sistem social, care au o

lume proprie, cu care ne intersectăm doar în momente hotărâtoare pentru viitorul omenirii. Sunt aşadar pe cont propriu…

– Îmi cer scuze, credeam că aţi auzit de mine.

– Ai lucrări publicate? Numele nu îmi sună cunoscut…

– A, nu, nu în acest sens. Eu vin din lumea financiară. Reprezint mai mulţi posibili finanţatori de mare anvergură, al căror nume nu se doreşte a fi cunoscut.

– Da!? pare surprins interlocutorul meu. Şi ce legătură aveţi cu mine?

Încerc să surprind orice tresărire, orice zbatere, orice semn cât de fin, care să-mi reconfirme sentimentul că sunt în continuare ţinta unui subtile bătăi de joc. Pregătirea şi experienţa îmi permit însă să înţeleg din limbajul trupului celui din faţă că este complet sincer, că nu înţelege şi nu are nici cea mai mică bănuială asupra motivului pentru care mă aflu în această pustietate.

– Dorim să cunoaştem mai îndeaproape cercetările dumneavoastră şi să investim sume considerabile în dezvoltarea lor, în cazul în care vom fi convinşi de posibilitatea obţinerii unor rezultate profitabile.

– Cercetările mele!? Cred că glumeşti! Sau… probabil, mă confunzi!

De data aceasta simt că am atins ceva important, ceva ce nu se doreşte a fi discutat. Mă relaxez: am punctat cel mai important obiectiv al întâlnirii. Îmi verific perfecţiunea nodului de la cravată şi îmi aşez un picior peste celălalt în cea mai elegantă poziţie de dominare. De acum este doar chestiune de timp până vom stabili preţul. Iar acesta este cel mai neinteresant aspect.

Domnul Aslan devine brusc agitat. Se ridică de pe scaun şi se duce la un mic ochi de fereastră ce dă spre o grădină acum pustie. Apoi se întoarce, se duce la uşă, o deschide până la perete şi, cu mâna pe clanţa veche, rosteşte cuvintele pe care credeam că le voi auzi vreodată în viaţa mea:

– Cred că întrevederea noastră s-a încheiat… domnule Tapp! Permite-mi să te conduc!

Am îngheţat. Nu-mi dau seama ce se întâmplă.

– Cum… Cred că glumiţi! îmi scapă. Cele mai mari personalităţi ale lumii ar plăti sume importante pentru fiecare secundă pe care le-aş acorda-o în…

– Din păcate, eu nu sunt o mare personalitate! mă întrerupe domnul Aslan tot pe tonul blând cu care mă invitase să părăsesc „laboratorul”. Eu sunt… un nimeni şi aşa vreau să rămân până voi închide ochii. Lumea ta mică m-ar sufoca!

Pentru prima dată în viaţă mă simt umilit. Stri-vit! Realizez instinctiv că aici sunt într-o lume în care *eu nu însemn nimic*. Forţa absolută a deţinătorilor tiparniţelor de bani este nulă în faţa celor care, neavând nevoie de nimic, nu recunosc înscrisurile colorate ori virtuale. Este lumea celor pentru care diamantele, aurul, argintul nu semnifică altceva decât simple elemente chimice din tabelul periodic al lui Mendeleev şi nicidecum nu au vreo valoare de schimb. Dar nu am de ales! Trebuie să accept lupta! Nu mă pot întoarce învins în lumea mea! De mine depinde acum existenţa acestei lumi, singura în care însemn ceva…

– Domnule doctor, vă rog să mă scuzaţi, dar probabil nu am prezentat eu problema în mod corect. Sau dumneavoastră nu m-aţi înţeles. Ori poate amândouă…

– Oare!? zâmbi acesta.

Îşi desprinde gânditor mâna de pe clanţa uşii, apoi merge şi se aşează înapoi pe scaunul său, cu aceleaşi gesturi imperiale. Lasă totuşi uşa deschisă, ca o promisiune tăcută ce îmi este adresată. Mă întreb dacă face aceste gesturi inconştient sau în spatele celor doi ochi negri care mă sfredelesc acum se ascunde un cunoscător mult mai fin decât mine al psihologiei umane şi tehnicilor de negociere. În oricare situaţie, partenerul

meu nefiind interesat de nimic din ceea ce eu pot să îi ofer (să ştie acest om din pustiu că eu… adică *noi*, nu am oferit vreodată ceva, cuiva, mai mult decât*iluzii*!?), îmi dau seama că nu mai am decât alternativa confruntării directe, în forţă:

– Voi fi complet sincer cu dumneavoastră. Nu pot pleca de aici fără să ajungem la o înţelegere.

– Şi de ce, mă rog? Până acum nu am avut nicio înţelegere, iar lumea a existat. Pământul se învârteşte, Soarele străluceşte, plantele cresc şi oamenii se iubesc… Oare s-a schimbat ceva esenţial prin faptul că noi amândoi suntem acum aici?

– Cei pe care îi reprezint nu pot accepta ca rezultatele cercetărilor dumneavoastră să fie *dăruite*.

– Dar pe cine şi cu ce deranjează că eu nu cer nicio recompensă pentru ideile şi munca mea!? Nu te înţeleg!

– Nu cred că intenţionaţi să vă bateţi joc de mine… îl avertizez, privindu-l întrebător şi, totodată, uşor încruntat. Sunt absolut sigur că realizaţi că acest gest destabilizează întregul sistem social. Ciudatele dumneavoastră poţiuni…

– O clipă! mă întrerupe patriarhul. Văd că vă deranjează gestul meu… ca *om*! Dar dacă veţi realiza că eu sunt doar un simplu mesager, că acest cadou vine de la natură însăşi, de la Dumnezeu, cum o numiţi voi!? Îi veţi mai reproşa oare şi Lui că destabilizează sistemul? Oare veţi merge să negociaţi şi cu divinitatea? Şi unde anume, în vreuna din milioanele de catedrale imense pe care le-aţi ridicat ca să vă dovediţi nemărginita putere?

Nu şi-a pierdut niciun moment blândeţea din privire şi din glas, cu toate că vorbele sale îmi sună nu ca întrebări, ci ca reproşuri grave aduse celor în numele cărora sunt aici, sistemului pe care îl reprezint.

– Oare niciun moment nu vreţi să vedeţi adevărata problemă? continuă după câteva clipe de gândire în care nu m-a scăpat din ochi.

– Şi ce anume nu am vrea să vedem, domnule Aslan? îl întreb pe un ton ce nu l-aş fi dorit atât de arţăgos.

– Faptul că sistemul creat de voi este unul artificial! Este unul care s-a îndepărtat şi continuă să se îndepărteze de la principiile naturii. Nu mai seamănă cu nimic din întreaga creaţie.

– Hmm… ceea ce îmi spuneţi dumneavoastră acum seamănă cu filosofia ieftină a celor ce nu acceptă ordinea lucrurilor. Care nu acceptă, de fapt, nicio ordine, care doresc să stea toată ziua degeaba, să se distreze, să se simtă bine, să beneficieze de toată securitatea şi bunăstarea pe care o poate oferi actuala orânduire socială, dar fără să plătească ceva, fără să muncească. Să muncească toţi ceilalţi pentru ei!

Da, recunosc că actuala orânduire nu este perfectă, că are problemele ei, dar alta mai bună nu avem!

– Ei, ei… Tinere, m-aş bucura să văd că măcar încerci să fii sincer. Cu acest slogan v-aţi justificat întotdeauna înrobirea şi exploatarea celor mulţi şi *aţi blocat chiar de la nivel mental orice încercare de a se concepe vreo alternativă*. În ceea ce mă priveşte, nu poţi să mă acuzi de acea… „filosofie ieftină”. Nu am făcut niciodată altceva decât să respect orânduirea de care îmi vorbeşti. Am muncit şi muncesc pentru viaţa mea, fără să pretind nimic de la nimeni. Ba, mai mult, toată puterea şi energia ce nu îmi sunt necesare le înapoiez tuturor celorlalţi. Ce este rău în asta!?

– Este o parte pe care o neglijaţi, cu voie sau fără voie. Cercetările dumneavoastră au fost şi sunt posibile tocmai datorită acestei orânduiri pe care spuneţi că o respectaţi. Prin urmare, conform regulilor sale, rezultatele ne aparţin.

– Sunt perfect de acord cu aceasta! îmi spuse cu un zâmbet cald şi larg. Şi acele rezultate chiar vi le dau! Adică le ofer societăţii umane, aşa cum spui. Deci, ce rău este în asta!? De ce nu putem continua în acest mod!?

– Pentru că… pentru că *nu cei mulţi reprezintă orânduirea*!

Fac o pauză care să accentueze ceea ce voi spune în continuare. Ceva care trebuie să se întipărească bine în mintea celui din faţa mea:

– *Orânduirea o dăm noi!* Eu şi cei câţiva pe care îi reprezint. Dacă noi am dispărea, tot restul omenirii ar intra în haos şi s-ar autodistruge.

Domnul Aslan mă priveşte acum cu un zâmbet larg care face să i se despartă mustaţa de barbă, dezvelindu-i o dantură perfectă.

– Chiar crezi asta, Edward !?

Îl urăsc! Urăsc să-mi spună cineva pe nume. Şi mai ales acel „tinere” care mă pune permanent într-o stare de inferioritate. Da, sigur că asta cred, pentru că *asta este realitatea*, aş fi vrut să-i urlu direct în ochelarii aceia idioţi şi demodaţi. Mă abţin cu greu şi la exteriorul meu continui să afişez aceeaşi figură impasibilă şi superioară.

– Sunteţi un om foarte inteligent, domnule Tapp! continuă patriarhul după o scurtă ezitare. Faţa i-a căpătat o expresie ciudată, pe care nu reuşesc să o definesc. Dar, din păcate, sunteţi şi prizonierul unei anumite educaţii, a unei imagini false. Spun „din păcate”, pentru că este imaginea ce v-a fost inoculată din leagăn tocmai de orânduirea despre care vorbiţi, una care se autoîntreţine printr-un astfel de mecanism. Mărturisesc că mi-ar plăcea nespus să constat că aveţi puterea să vă desprindeţi de ea, să ieşiţi din cutiile din metal şi plastic în care trăiţi şi să priviţi în jur. Veţi vedea că*realitatea este cu totul alta*.

Poate atunci vă veţi întreba cine dă orânduirea plantelor sau a păsărilor în lipsa celor pe care îi reprezentaţi!? Vă veţi întreba, cine dă orânduirea incredibilă a furnicilor ori a albinelor? Şi cine stabileşte perfecţiunea incredibilă a atomilor şi moleculelor ori pe cea a celulelor vii, după atâtea miliarde de ani de la formarea lor? Cine dă orânduirea în corpul nostru? Şi… cine ne-o ia înapoi când nu mai suntem?

Îşi îndreptă spatele cu un gest gânditor, apoi îşi scoase ochelarii de la ochi şi îi puse pe masă. Sunt destul de aproape ca să observ cocleala de pe rama veche a acestora.

– Şi îmi cer scuze pentru că mi-am permis să vă spun pe nume… sau „tinere”!

Simt că mă ia cu frig! Parcă nu am auzit bine. Caut după privirea domnului Aslan, care să-mi confirme că este o glumă. Acesta este însă foarte preocupat dintr-o dată de rama ochelarilor de pe masă, pe care o urmăreşte uşor cu arătătorul mâinii stângi.

– Mda… sunt tare neglijent! Nici nu am observat până acum cât de vechi sunt, mormăie ca pentru sine…

Câteva clipe lungi niciunul dintre noi nu schiţează vreo mişcare. Domnul Aslan are fair-play-ul să îmi permită să mă adun, să ies din corzi. Când mă dezmeticesc puţin, încerc să pun o întrebare, gândindu-mă dacă mai are rost să… să o formulez cu voce tare. Am lăsat garda jos complet:

– Ci… cine sunteţi?

– Hmm… Se gândi câteva clipe: greu de dat un răspuns… Dacă ne-am fi întâlnit acum o mie de ani, m-aşi fi acuzat de *vrăjitorie* şi m-aţi fi ars pe rug. Acum, în aceste vremuri mai tolerante, poţi să-mi spui… *magician*. Abia peste o mie de ani mă veţi recunoaşte ca *om de ştiinţă*.

– Şi cine vă finanţează… cercetările? Cu ce bani vă cumpăraţi dispozitivele şi materialele de care aveţi nevoie?

– Finanţare!? Nu, nu este o întrebare bună. Nu se poate răspunde la ea. Lumea mea nu este comparabilă cu a dumneavoastră, domnule Tapp. Eu nu am nevoie de bani pentru cercetare. *Nu am nevoie de nimic!*

– Dar cum…

Brusc mă opreşte cu un gest scurt, apoi se întinde peste masă şi mă prinde de ambele mâini. Pentru câteva clipe am o senzaţie de panică,

neînţelegând ce vrea să facă. Dar imediat, în tot corpul simt căldură şi linişte.

– Închide ochii şi gândeşte-te la ceva frumos din copilărie, mai aud ca prin vis; şi nu mă pot împotrivi.

Apoi totul îmi pare că se învârte cu mine, că scaunul şi podeaua se dizolvă şi eu trec prin ele într-o cădere lină. Singura certitudine mi-o mai dau mâinile doctorului Aslan, care parcă mă conduc printr-o ceaţă viscoasă.

♣

Deschid ochii. Încet. În jurul meu se mişcă graţios câteva fiinţe umanoide, într-un decor… Suav este cuvântul care descrie cel mai bine universul în care m-am trezit. Fiinţele seamănă destul de mult cu oamenii, dar anumite caracteristici sunt mai accentuate în detrimentul altora. Remarc mai ales ochii mai mari, cu pupile colorate în toate nuanţele cunoscute, gura mult mai mică, nasul aproape inexistent. Urechile par normale; doar o părere mai alungite. Capul, mai mare, este complet lipsit de păr. În sfârşit, corpul pare a avea aceeaşi constituţie cu a noastră, doar că este cu mult mai delicat decât cele cu care eu sunt obişnuit.

Mă ridic din fotoliul în care m-am trezit. Este un obiect alb, diafan, care avusese forma corpului meu şi care, imediat ce mă sprijin pe propriile-mi picioare, este absorbit de podeaua alcătuită din acelaşi material. În faţa mea, la foarte mică distanţă, se află un umanoid care îmi zâmbeşte. Îi cunosc privirea; *simt* că este… doctorul Aslan. Trag adânc aer în piept:

– Unde mă aflu?

– În ceea ce voi aţi numi laborator.

– Este laboratorul tău?

– Aici nu există relaţii de apartenenţă sau posesie.

– Suntem pe o altă planetă?

– Suntem într-un alt univers şi într-o altă dimensiune.

– Aceasta este realitatea?

– Nu! Este numai ceea ce pot să-ţi arăt, ceeea ce poţi tu percepe dintr-o realitate multidimensională.

– Mă voi mai putea întoarce în lumea mea?

– Desigur. Imediat ce vei dori. Doar nu-ţi imaginezi că eşti prizonier…

– De ce m-ai adus aici?

– Pentru că orice ţi-aş fi spus, nu m-ai fi crezut. Pe cât eşti de inteligent, pe atât eşti de reticent. Dar asta, aşa cum am spus, se datorează imaginilor şi credinţelor ce ţi-au fost inoculate.

– Sunteţi oameni?

– Da şi nu! Am fost ceea ce sunteţi voi. Acum multe sute de milioane de ani, în dimensiunea pe care voi o numiţi timp. Am evoluat către o altfel de structură individuală şi către o cu totul altă… orânduire. Dar asta după mai multe cicluri de evoluţie ratate, în care am suferit extincţii aproape totale sau am fost în pragul altora.

– Cum ne-aţi găsit?

– Nu v-am găsit!

– Ce vrei să spui!?

– În urmă cu 5 milioane de ani am populat şi planeta Terra. Cea mai mare parte dintre noi au involuat în acele condiţii sălbatice. O singură ramură şi-a dovedit viabilitatea. Cea căreia îi aparţii şi tu.

– Şi ce va urma? De ce interveniţi acum?

– Aţi ajuns în pragul propriei voastre autoextincţii. Nu putem să vă lăsăm să repetaţi la nesfârşit aceleaşi greşeli ca şi noi. Şi, într-un fel, ne simţim responsabili pentru ceea ce faceţi. Doar vă suntem un fel de străbunici…

Privesc în jur cu nesaţ, încercând să găsesc dispozitive sofisticate, tehnologii asemănătoare celor din filme de anticipaţie. După un tur complet

al spaţiului fără limite în care ne aflăm (sau cel puţin nu sesizez eu vreuna), mă întorc întrebător la privirea… doctorului Aslan:

– Ce fel de laborator mai este şi acesta!?

Cu exepţia materialelor ciudate din care sunt alcătuite mai toate cele din jurul meu şi a unor forme fără muchii şi colţuri precise, restul seamănă cu „laboratorul” terestru al doctorului: un fel de mese cu scaune foarte simple, dispuse complet aleatoriu în jurul nostru. Deşi sunt foarte multe, puţine dintre acestea sunt ocupate de câte una sau două dintre fiinţele umanoide. Unele fiinţe se mută de la o masă la alta, altele se plimbă cu paşi rari şi liniştiţi prin largile spaţii libere părând că se gândesc la ceva sau că se concentrează pe o idee în ritmul paşilor. Câteva formează mici grupuri ce discută în linişte pe alocuri. Dar cele mai ciudate sunt cele care „lucrează” la mese. Acestea au în faţă un fel de sticluţe foarte mici, cam cât un degetar, perfect transparente şi pline la rândul lor cu un lichid tot transparent. De fapt nu sunt sticluţe, ci un fel de fiole elipsoidale; nu văd să fie prevăzute cu vreun orificiu. Umanoizii stau pur şi simplu în faţa acestor fiole, având ochii închişi. Pe unii mai apropiaţi îi aud murmurând ceva de neînţeles, ca un fel de descântece celtice vechi.

„Doctorul” m-a lăsat discret să mă satur de privit. Când mă întorc din nou cu privirea la el, îmi zâmbeşte iarăşi:

– În viitor veţi lucra şi voi doar cu informaţii pure. Cercetarea va tinde şi ea către absolut. Obiectul acesteia va fi descoperirea acelor informaţii, acelor combinaţii de informaţii pure, care conduc spre satisfacerea necesităţilor de structurare internă, adică de optimizare a fiinţelor umane, şi externă, de optimizare a Universului accesibil.

– Şi în fiole ce este?

– Apă!

– Apă!?

– Da. Apă absolut pură şi în stadiu complet… cum să spun… complet relaxat. Fiecare moleculă se află în starea fundamentală de energie, iar interacţiunile intermoleculare sunt la nivelul inferior. Acest mediu s-a dovedit a fi suportul optim pentru stocarea diverselor combinaţii de informaţii descoperite de cercetătorii noştri. De asemenea, este şi mediul prin care ulterior pot fi transmise în toate universurile cunoscute. Când veţi… „creşte" şi veţi ajunge să conştientizaţi şi să lucraţi şi voi direct cu informaţii, veţi reuşi să citiţi numeroasele mesaje cu care civilizaţiile din universul vostru şi din celelalte, ajunse la acest stadiu înalt de evoluţie, comunică prin intermediul acestui mediu.

– Dar viteza de transmitere nu este foarte mică?

– Transmiterea informaţiei pure nu se supune niciunei limitări din lumea materială. Se face practic instantaneu, la un nivel aproape fundamental. Iar acest nivel nu se supune niciunuia dintre principiile pe care le cunoşti.

Dacă aş avea mai multe cunoştinţe ştiinţifice, poate aş putea să înţeleg. Cred că faţa îmi exprimă corect nedumerirea, pentru că fiinţa din faţa mea continuă după câteva momente:

– Oricum, nu este nevoie de semnale purtătoare.

Şi încheie pe un ton sec:

– Aşa am călătorit şi până aici.

Mă deplasez de la o masă la alta şi privesc la diversele fiole aflate pe acestea. Sunt identice. Înţeleg că undeva, în străfundurile structurii lichidului fundamental, ceva cu adevărat important diferă esenţial…

Doctorul Aslan ocoleşte o masă şi ajunge în faţa mea, obligându-mă să mă opresc. Îi observ ochii mari, în care irişii au o culoare cenuşie, ca a unei zile mohorâte de noiembrie.

– Nu cred că vei mai insista în a cumpăra rezultatele cercetărilor mele…

Ezită un moment, apoi adăugă:

– Îţi voi face însă un cadou: o fiolă de informaţie; una pe care o vei alege chiar tu!

Sunt surprins. Simt că este un joc pe care nu îl înţeleg.

– Ce să fac cu ea?

– Să o oferi celor pe care îi reprezinţi ca fiind rezultatul negocierilor tale.

– Şi cum voi şti ce să aleg?

– Nu vei şti! Trebuie să te bazezi doar pe inspiraţie. Pe noroc!

Ca o comandă subliminală, ultimul cuvânt m-a blocat. Nu pot să fac asta. Aslan are sprâncenele ridicate. Cu toată capacitatea lui de a-mi sonda mintea este clar că nu înţelege. Articulez cu greutate cuvinte pe care rar le-am folosit în carierea mea:

– Eu, niciodată nu am… Vreau să spun că niciodată nu m-am sprijinit pe noroc. Totdeauna lucrurile s-au desfăşurat aşa cum le-am planificat!

Un fel de oftat iese din pieptul oarecum firav al celui de dincolo de masă. Zâmbetul îi revine:

– Ei bine, de data aceasta vei fi nevoit să accepţi sorţii sau…

– Sau ce!? întreb îngrijorat de perspectiva cine ştie cărei alternative.

– Nu eşti obligat să primeşti cadoul! Poţi foarte bine să te întorci cu mâna goală. Însă trebuie să ştii că, odată alegerea făcută, vei declanşa un proces informaţional ce se va desfăşura până la capăt.

– Adică ce se va întâmpla?

– Omul, societatea umană, întreaga planetă se vor structura şi vor evolua conform informaţiei pe care tu o vei alege acum.

Mă gândesc câteva momente. Tot ce trăiesc, toată această nedeterminare, îmi produce o înfiorare nouă. Aproape plăcută…

– De ce faci asta?

– Intervenţiile noastre asupra sistemului de pe Terra vor dura sute de ani în dimensiunea temporală. Nu ştiu exact de ce, dar sunt decis să îţi fac ţie favoarea de a fi cel care declanşează procesul. Vei rămâne veşnic în istoria omenirii. Toate generaţiile viitoare vor considera că ţie îţi datorează existenţa.

După o scurtă pauză, şopti ca pentru sine:

– Şi poate că mai avem şi noi sentimente. Şi dorinţă de incertitudine…

– Ce vrei să spui!? Este posibil să aleg ceva care să ne facă rău?

– A, asta nu! Cercetările noastre sunt doar în direcţia principiilor naturii. Aceste principii trebuiesc descoperite şi respectate cu stricteţe pentru a avea acces la nivelul informaţiilor pure. Alegerea ta va preciza doar calea pe care o va urma omenirea pentru a se reîntoarce la aceste principii: mai lungă sau mai scurtă, mai uşoară sau mai grea.

Ezit, cu senzaţia acută că tot ceea ce trăiesc este un vis ciudat. Şi, totuşi… Mă duc la o masă din apropiere pe care se află trei fiole. Le privesc oarecum amuzat şi încep incantaţia din copilărie:

An-tan-tiri-mogodan,

Cara cara si

Principata mo-rin-go!

Am pus degetul pe fiola care a ieşit. Îl privesc pe doctorul Aslan. Confirmarea acestuia vine printr-o uşoară înclinare a capului. Iau fiola în palmă. Nu simt nimic deosebit, astfel că visul – sau jocul… – continuă.

– Ce am ales? întreb.

– O clipă! îmi spune şi se apropie de mine.

Cu degetele lui delicate, îmi ia din palmă fiola şi închide ochii pentru câteva clipe. Îi deschide apoi şi îi observ o oarecare mirare.

– Ce s-a întâmplat?

– Hmm… interesant… foarte interesant! se entuziasmează neaşteptat umanoidul meu. Ai ales informaţia *sănătăţii absolute*.

– Ce înseamnă asta?

– Cum să-ţi spun… Hmm… Sper să mă poţi urmări. Orice boală reprezintă, în cel mai profund substrat al său, o deformare a matricei informaţionale a sistemului afectat. Nu contează că este vorba despre o moleculă, o celulă vie, un organ, un om, sistemul uman sau întregul ecosistem. Principiile de organizare informaţională sunt aceleaşi. Deformarea se produce tot din cauze informaţionale: în matricea respectivă pătrund informaţii incompatibile care, interferând cu cele deja existente, le determină pe acestea să-şi piardă armonia integratoare – să se… certe între ele! – şi astfel începe un proces de dezagregare a structurii sistemului respectiv. Mai rapidă sau mai lentă, depinzând de informaţia ce a afectat matricea, de complexitatea sistemului şi de o anumită capacitate a acestuia de a se autoregenera, de a izola sau chiar de a elimina informaţia respectivă.

Îmi pune fiola înapoi în palmă şi îmi închide degetele peste ea:

– Ai ales poate cea mai importantă informaţie din toate universurile cunoscute. Una din puţinele informaţii fundamentale pe care am reuşit să le izolăm de-a lungul existenţei noastre. Este cea care impune respectarea principiului fundamental al structurării informaţionale prin integrare interferenţială.

– Nu înţeleg… şoptesc.

Pupilele cenuşii mă fixează parcă fără să mă observe. Aslan priveşte undeva, departe în timp:

– Informaţia respectivă va acţiona chiar la baza tuturor bolilor de pe Terra, asupra cauzei fundamentale a acestora. Ea va repara toate matricele informaţionale şi va readuce armonia. Adică sănătatea. Va începe cu

matricea cu cel mai înalt grad de integrare şi apoi va „coborî” până la matricele corespunzătoare structurilor microscopice.

– Asta înseamnă că…

– Întocmai! Cu timpul, nu vor mai exista boli în lumea ta!

♣

– Domnule Tapp… îmi permiteţi?

Mă desprind cu părere de rău de la imaginea ce mi-o oferă înălţimea celor 169 de etaje. Admir adesea panorama din ce în ce mai clară a oraşului ce mi se desfăşoară la picioare. Acum câţiva ani abia dacă reuşeam să zăresc câteva clădiri din vecinătate. În ultimul timp, smogul este tot mai puţin dens. Se pare că este absorbit masiv de o vegetaţie care a căpătat o forţă greu de explicat: pur şi simplu izbucneşte de pretutindeni – chiar şi din asfaltul şoselelor şi din pereţii de beton – şi se dezvoltă cu vigoare, hrănindu-se cu otrăvurile emanate de omenire. Ameninţă deja să transforme citadela într-o adevărată junglă. Pe mine perspectiva mă încântă, dar cei care administrează domeniul public sunt disperaţi. Oricât şi-au suplimentat efectivele se plâng că nu mai fac faţă. Acuză continuu companiile chimice de sabotaj şi interese meschine, de practici necinstite prin care urmăresc să-şi crească volumul de afaceri. Într-un interviu recent, directorul serviciului se plângea că substanţele achiziţionate nu mai au niciun efect. Ba, din contră, în loc să stârpească vegetaţia care creşte în disperare, acţionează ca adevărate stimulatoare.

Tânărul care a intrat tuşeşte uşor, atrăgându-mi atenţia discret că am căzut pe gânduri de ceva cam multă vreme… Mă întorc spre el cu gesturi mai lente decât mi-aş fi dorit. Anii încep să-şi spună cuvântul…

– Da, domnule…

– Kaminsky! Rudolf Kaminsky, domnule Tapp! sare el repede.

Îl simt cum îi bate inima în gât de emoţie că a ajuns la mine. Probabil că visa acest moment de când a fost preluat de la grădiniţă spre a fi pregătit.

– Eşti nou, nu!? îl întreb în timp ce mă îndrept către fotoliul meu.

Regret tot mai mult imensitatea acestor încăperi, menite să impresioneze, să impună, decât să aibă vreo utilitate concretă.

– Ia loc, te rog!

– Vă mulţumesc! îmi răspunde acesta.

Se aşază precipitat. Lipsa de experienţă şi emoţia îl fac probabil să uite protocolul strict; începe să vorbească fără să-i fi cerut eu. Zâmbesc! Pe vremuri l-aş fi concediat imediat, cu toate că asta însemna să arunc pe fereastră o mare investiţie a structurilor noastre de personal. În ultimul timp am devenit însă cu mult mai îngăduitor. Probabil că această atitudine pozitivă mi-a adus starea de bine, echilibrul care m-a ferit în ultimii ani de orice îmbolnăvire. Şi în familie, noua mea atitudine a readus calmul şi bucuria de a trăi. Cu toţii o pun, evident, pe seama maturităţii…

– Domnule Tapp, îmi asum orice risc de a vă prezenta adevărul.

Tresar. Pentru prima dată după mulţi ani. Nu ştiu de ce, dar o stare de nelinişte pune stăpânire pe întreaga mea fiinţă. Îl invit din priviri să continue.

– Nimeni nu a avut curaj să vi-l prezinte. Sau, poate, mulţi gândesc că este vorba de ceva trecător. Dar analizele mele, bazate pe noile modele holistice de simulare a sistemelor şi evoluţiei acestora, mi-au arătat că este vorba despre o tendinţă ce se va menţine şi se va autoaccelera pe viitor datorită intrării într-o buclă de reglaj la nivel planetar. O buclă pentru a cărei apariţie, cu tot regretul, nu am nicio explicaţie.

Ezită o clipă:

– Probabil că nu am suficiente date. Dar cu cât veţi afla mai târziu, cu atât vă va fi mai dificil să luaţi o decizie.

– Despre ce este vorba, tinere? M-ai făcut foarte curios!

Îmi întinse peste suprafaţa perfect lucioasă a biroului dintre noi, micuţa pastilă metalică pe care o tot frământa între degete de când intrase.

– Aveţi aici întregul meu raport. Totul este justificat în cel mai mic detaliu. Am încercat să nu intru în consideraţii de specialitate. Pe scurt… am analizat pentru început industria farmaceutică: toate semnele arată o iminentă prăbuşire! Se pare că ultimele tipuri de medicamente pe care le producem au efecte incredibile. Indicatorii de sănătate ai omenirii aproape s-au dublat şi continuă să crească într-un ritm inexplicabil, ceea ce face ca cererea şi consumul de medicamente să se contracte foarte rapid. Cu toate eforturile de a diminua efectele benefice ale substanţelor sintetizate, ori de lansare pe piaţă a unor afecţiuni mai sofisticate, situaţia persistă. Şi, dacă neglijăm efectul asupra industriei pe orizontală vom… Domnule Tapp, vă simţiţi rău? Domnule Tapp!

Cuvintele tânărului Kaminsky parcă m-au smuls brusc din birou şi m-au transportat înapoi în timp. Întâmplări demult date uitării… Întâmplări pe care le-am considerat simple halucinaţii provocate de cine ştie ce substanţă din ceaiul oferit de o femeie cu nume ciudat. Îmi revine în minte imaginea unui individ care seamănă cu un patriarh. Zâmbeşte cu blândeţe prin ochelarii săi mici, rotunzi şi foarte demodaţi.

Abia acum înţeleg: *noi, – da, NOI!* – suntem boala societăţii umane. Lăcomia noastră este informaţia care afectează armonia întregului, cea cu cel mai mare efect de destructurare a sistemului planetar. Boala care le cuprinde pe toate celelalte. Boala bolilor…

Vindecarea abia începe să se vadă…

Aproape de pod

de REMUS PAUL

1

Locuiam destul de aproape de pod. Prin orașul nostru trecea un râu, și un povârniș plin de buruieni cobora până la malul apei. În unele locuri, oamenii aruncaseră resturi, și tot malul era plin cu sticle de plastic, doze de bere și pungi de nailon care fluturau în vânt. Acolo unde locuiam eu, albia devenea chiar mai adâncă și trebuia să cobori un povârniș mai lung ca să ajungi la malul nisipos. În locul acela, apa era mai curată decât în restul orașului, curgea mai rapidă și mai înspumată, și mirosea mai puternic a alge. Era aproape de periferie, acolo unde se termină ultimele străzi și încep terenurile virane, iar apoi supermarket-urile. De-a lungul râului, chiar în susul povârnișului, în loc de promenadă era doar un drum îngust, asfaltat, fără balustradă.

Lângă pod era o gură uriașă de canal, chiar în josul pantei, destul de mare ca un adult să poată intra în ea, stând în picioare. Când treceai podul și erai cam pe la mijloc, puteai să vezi destul de bine în ea. Înăuntru era plin de pietriș și lucruri aruncate și ai fi jurat că trebuie să miroasă cumplit acolo, dar de sus nu puteai să-ți dai seama dacă într-adevăr este așa. De mult vroiam să cobor până acolo (nu era niciun gard, nicio balustradă care să te împiedice), să intru și să văd ce era înăuntru. Cât de adânc ducea în pământ? Oare puteai găsi lucruri folositoare, sau valoroase, pe lângă toate acele resturi?

Chiar dacă nu aș fi găsit nimic în conducta aceea (de multe ori îmi imaginasem că aș putea găsi o comoară, sau o hartă spre o comoară), tot mi-ar fi plăcut să intru acolo, să stau la întunecime, să simt mirosul de alge și de pământ reavăn.

Într-o seară am trecut pe acolo cu părinții; veneam de la cumpărături, iar acum intram în desișul de lumini al orașului. În timp ce treceam podul, am văzut conducta, căscându-se din pământ ca o gură uriașă, atât de întunecoasă încât nu vedeai nimic în ea. Mi-am amintit de niște legende din bătrâni pe care mi se pomenise tata, că sub fiecare pod locuia un căpcăun, atât de mare încât ar fi putut înhăța un copil dintr-o singură înghițitură. Copiii din cartierul meu spuneau că, lângă podul acesta, căpcăunul își făcuse cuib în conductă. I-am spus tatei să-mi povestească mai multe despre aceste făpturi.

– Of, nu-l mai învăța prostii, a zis mama lovindu-l peste umăr.

Tata a râs.

– Ce? M-ai auzit când vorbeam prostiile acelea? Nici să nu te mai gândești la ele!

– Deci nu este niciun căpcăun acolo? am zis, arătând spre conducta care ieșea din povârniș.

Tata râse din nou.

– Nu prea cred, a zis el.

– Sigur că nu! a făcu imediat mama. Ai grijă să nu-l sperii! A mai zis, privindu-l pe tata acuzator.

– Dacă vrei, îți arăt o carte despre căpcăuni. O am de când eram mic. E plină cu ilustrații. Mie mi-a plăcut mult când eram de vârsta ta.

Ajunși acasă, tata mi-a dat o carte cu ilustrații colorate. Arăta la fel ca toate cărțile de pe vremea tatei sau a bunicului, doar că nu-i cădeau paginile și părea destul de bine legată. Ilustrațiile aveau un aer destul de arhaic, desenate în culori pământii, șterse; erau frumoase, aveau acel suflu al ilustrațiilor de pe vremuri, melancolice, parcă vrăjite, și foarte detaliate. Am știut imediat că vroiam să păstrez cartea, de atunci încolo, în camera mea. Nici nu l-am întrebat pe tata dacă vrea să mi-o dea de tot. Îi plăcea la nebunie să-mi dea lucrurile lui vechi: aveam toată colecția lui Jules Verne

de pe vremea lui, cărți îngălbenite cu cotoarele aproape sfărmate, aveam câteva din colecția SF cu triunghi pe ele, și printre lucrurile mele se găseau nenumărate jucării de-ale tatei, râmase de când era el de vârsta mea.

Înainte să mă culc, am aprins veioza și am luat cartea cu căpcăuni, ca să citesc în pat. Pe prima pagină, cartea avea un epigraf:

Căpcăunii sunt duhurile protectoare ale pământului. S-au ridicat din noroi și s-au răspândit în lume odată cu omenirea. La început, locuiau în apropierea podurilor și ajutau oamenii să le treacă, apărându-i de strigoi și de primejdiile care veneau odată cu șuvoiul apei. Erau prietenii oamenilor, iar aceștia le mulțumeau aducându-le hrană și jucării. Însă, odată ce omenirea a mers mai departe, și-a construit arme și nu a mai avut nevoie de căpcăuni ca să-i protejeze de primejdii. Și-au construit poduri mai solide, au acoperit pământul cu orașe, au început să are pământul și au uitat cu totul de căpcăuni. Neamintiți și nefolositori, aceștia s-au retras în adâncurile pământului, înapoindu-se printre stihiile primordiale. Numai unii dintre ei au rămas în lumea noastră, aciuindu-se pe lângă poduri și în albiile goale. Ca să se hrănească, au început să ademenească copii, ca să le șterpelească dulciurile și jucăriile. Unii dintre ei au început să înhațe copii, ba chiar și câte un adult, ca să-și astâmpere foamea milenară. Ei sunt căpcăunii despre care vorbesc legendele și cărțile pentru copii.

Sub epigraf, scria CARTEA CU JUCĂRII STRICATE, dar nu se spunea cine era autorul, care era pagina din care era extras citatul sau unde aș fi putut găsi cartea.

Am întors pagina și am găsit o imagine cu un uriaș cenușiu, înconjurat de fum, cu părul negru-metalic și ochii rotunzi, albi, luminoși, care scotea capul din întunecimea unei peșteri. Sub el, un cavaler în armură, cu sabia ridicată, care intra în peștera întunecoasă. Deasupra imaginii erau câteva rânduri cu informații esențiale despre căpcăuni. Mi-am amintit de copiii din cartier care vorbeau în șoaptă despre creatura din conductă ca și

cum ar fi fost o făptură adevărată, și m-am întrebat dacă nu cumva aveau și ei cărți din acestea. Păreau să știe multe despre căpcăuni. Aruncau jucării și dulciuri peste marginea podului, ca să-l hrănească, să nu se strecoare afară din conductă și să îi mănânce. Spuneau că, de fiecare dată, darurile lor dispăreau în ziua următoare.

Hmm… aveam niște copii foarte ciudați în cartier! Am dat pagina mai departe și am dat peste alte ilustrații, însoțite de texte scurte, de numai câteva rânduri, scrise cu litere groase, arhaizate. Mai mult am răsfoit cartea, citind la întâmplare, pentru că fragmentele nu se urmau neapărat unul după altul, ca să formeze un text cursiv. Imagini cu poduri cenușii sub care pândeau uriași palizi, poieni sau cascade păzite de căpcăuni, ba chiar un grup de astfel de ființe care se ridicau din adâncurile pământului. Mi-am amintit cum spuneau copiii din vecini că arăta căpcăunul. Un prieten mi-a spus că a coborât povârnișul ca să ajungă chiar în dreptul conductei întunecate, care se înfunda cu pământ la doar câțiva metri de la intrare, în urma vreunei surpări care avusese loc cine-știe-când. Adusese o jucărie, ca și dar pentru misteriosul locuitor de acolo, pe care o aruncase peste marginea conductei, între toate lucrurile înnegrite de mizerie care se înghesuiau acolo, împrăștiate precum rămășițele unui ospăț monstruos.

Așteptase puțin, neștiind pentru ce anume să se pregătească. În întunecimea conductei au apărut două lumini verzi, rotunzi, șterse: ochii unei ființe incredibil de vechi și incredibil de neomenești. Așteptase, ținându-și răsuflarea. Văzu ieșind, din întunecime, o mână verde cu ghiare care se întinse spre jucărie, iar băiatul a știut că tunelul acela, care înainte se terminase numai la câțiva metrii de la intrare, ducea acum până în miezul adânc al pământului. Întunecimea din care apăruse căpcăunul era la fel de străveche și de misterioasă precum acesta. Ghiara apucă jucăria, o strânse ca pe o comoară neprețuită și prietenul meu ar fi putut jura că ochii aceia misterioși își coborâră privirea înspre jucărie, iar apoi se ridicară și îl priviră

pe el. Crezuse că citise în ei un sentiment de recunoștință. Dar era atât de greu să citești ceva în ei! Erau atât de neomenești! Mâna uriașă se retrăsese, târând jucăria cu ea, și dispăru în întuneric. În scurt timp, ochii cei verzi dispărură și ei. Întunericul acela adânc se risipi, iar tunelul redevenise cel cunoscut, surpat cu pământ și fără să ducă vreundeva.

Am lăsat cartea deoparte, lângă veioză, și am stins lumina, cu mintea înăbușită de somn. M-am întins în pat și am tras pătura peste mine, gândindu-mă doar la căpcăuni și la poduri bântuite. Știam că am să visez numai creaturi străvechi și întunecimi fermecate, cum se întâmpla când citeam povești înainte de culcare.

Nu a durat mult și m-a furat somnul.

2

L-am luat pe prietenul meu, cel care îmi spusese că văzuse mâna și ochii căpcăunului, și ne-am dus să ne plimbăm pe malul râului. Am scos din rucsac cartea cea veche a tatei și i-am întins-o. A luat-o cu grijă și a început să o răsfoiască. Coperțile erau necartonate și paginile se cam degradaseră și păreau că se rup ușor, așa că a umblat la ea cu cea mai mare grijă. Ne-am așezat pe o bancă iar eu am așteptat să mi-o dea înapoi și să-mi spună ce crede.

Îmi plăcea să mă uit la râu. Nu era foarte adânc și uneori puteam să îi văd fundul, plin de alge și de lucruri înțepenite între pietre de mulți, mulți ani. Îmi plăcea să văd cum alunecau rațele pe apă; mă întrebam cum e să fii rață. Le văzusem acolo chiar și în zilele geroase, lăsându-se în voia șuvoiului, când apa curgea foarte rapid. Pe râu erau mici ostroave, pline cu trestie și ierburi sălbatice; una dintre ele era atât de mare, încât oamenii construiseră pe ea un stâlp de electricitate.

– Grozave poze, mi-a spus prietenul meu, întinzându-mi cartea. Ce zici, vii și tu odată să vedem căpcăunul?

Mi-am imaginat întunericul conductei, ochii rotunzi și verzi apărând acolo ca două pete de fosforescență.

– O să mergem, am zis eu.

3

Nu știu cât a trecut de când nu mă mai gândisem la căpcăuni; prietenul meu nu mai pomenise de ei ceva vreme. Cred că nici el nu vroia cu adevărat să vadă acea creatură străveche, sau poate se îndoia, pe undeva, că într-adevăr o văzuse vreodată. Se mai întâmplă să avem o amintire despre care să nu știm dacă este despre un vis sau despre o întâmplare adevărată. Am mai trecut de câteva ori pe acolo, iar pietrele din fața conductei erau pline cu jucării și dulciuri cu ambalajele colorate care foșneau în vânt. Cred că ceilalți copii din cartier le aruncaseră acolo în continuare, ca să hrănească, mai în glumă sau mai în serios, căpcăunul de lângă pod. Păreau o comoară de bijuterii false, risipită de cineva la gura unei peșteri. Nu știu dacă le-aș mai găsi acolo dacă aș trece și astăzi prin preajmă. Poate copiii de acolo mai cred și astăzi că locuiește cineva în tunel.

Între timp, mama și-a luat un robot de bucătărie foarte scump și foarte sofisticat, cu atâtea componente și care se asambla atât de greu încât nu folosea aproape la nimic. Am fost în vizită la Brașov să vedem niște prieteni cărora urmam să le fim nași, și într-o vară am fost în vacanță la Baden, în Austria, să vedem băile cu sulf și toate palatele împăraților. Tot timpul am simțit ceva special pentru orașele de munte, înconjurate de dealuri cu păduri, cu case austere și grădini pline cu brazi. Au ceva nordic, ceva ce-mi amintește de povești și legende. Îmi amintesc că am văzut și în Austria, dincolo de un șant adânc cu apă, un zid de piatră cu o gaură de scurgere, care era plină cu verdeața-zidului, cu o dungă verde care cobora pe zid, acolo unde se scursese apa.

Atunci mi-am amintit de tunelul din țara mea, și de căpcăun. Mi se părea că și acolo unde eram atunci, în gaura aceea de scurgere, trebuia să locuiască un spirit străvechi și uitat. Era un sentiment atât de viu! Cred că aceea a fost singura dată, pe parcursul verii, când m-am mai gândit la căpcăun. Mi-a părut destul de rău când a trebuit să ne întoarcem în țară. Oricum, a fost o vară frumoasă. Îmi amintesc ce bine ne-am simțit când stăteam acasă, iar mama se străduia să asambleze robotul ei ciudat de bucătărie, cum se înfuria și, de câte ori scăpa un cuvânt urât sau o înjurătură, noi, copiii, începeam cu toții să râdem de parcă am fi înnebunit.

Am răsfoit de câteva ori cartea tatei, de am ajuns să memorez câteva părți. Deja puteam să reconstruiesc în minte oricare dintre ilustrații, și știam bine citatul de la începutul cărții. Atât cuvintele, cât și imaginile aveau un aer mitologic, nordic. L-am mai întrebat odată pe tata despre căpcăuni, dacă într-adevăr existau. Eram în sufragerie, iar eu mi-am lăsat cartea în cameră, în sertarul în care țineam lucrurile importante, ori măcar cele despre care spuneam eu că sunt importante. Tata și-a luat țigara electrică și a început să pufăie aburii aceia albi și fără miros. Mie mi se părea cam amuzantă, o țigară de plastic și metal, cu beculeț, din care puteai fuma la nesfârșit, dar tata chiar trebuia să se lase de fumat, iar chestia aceea trebuia să fie o soluție destul de bună. Era seară, era aprinsă numai lampa aceea cu picior înalt și întrerupător glisant, din care se găseau foarte multe pe vremea când eram foarte mic.

– Căpcăuni?! a spus tata, prefăcându-se la început că nu știe despre ce vorbesc. Ah, păi cine știe? Pot eu să spun că nu există?

– Ai văzut vreunul? am zis, privindu-l atent, încercând să ghicesc la ce se gândește.

Tata a clătinat din cap.

– Niciodată, mi-a zis el. Cred că ai citit în cartea aceea că ei sunt niște făpturi pe care nu le vezi, poate doar dacă ei vor să fie văzuți. Sper că

nu ți-ai umplut din nou mintea cu astfel de povești! Prietenii tăi de joacă sunt de vină?

– Pe de o parte spui că sunt adevărați, dar că nu îi putem vedea decât dacă vor, dar ,când te întreb de ei, tot timpul îmi spui că-mi umplu capul cu prostii! am zis eu, furios. Hotărăște-te care variantă e cea corectă!

Tata se lăsă mai bine pe speteaza fotoliului, a căzut câteva momente pe gânduri, privind tavanul.

– Chiar dacă ar exista căpcăuni, mi-a zis el, tot e mai bine să nu te gândești la ei.

– De ce? am zis eu. Ceilalți copii merg tot timpul acolo unde locuiește, îi aruncă mâncare și uneori chiar spun că îl văd. Dacă e acolo, atunci de ce nu te-ai gândi la el?

– Sunt câteva lucruri la care te gândești când ești copil, dar după ce crești, pur și simplu uiți de ele sau presupui că sunt niște fleacuri, mi-a spus tata. Nu înseamnă că nu sunt adevărate, doar că mintea unui adult nu este construită pentru ele. Sunt lucruri pe care le poți înțelege când ești copil, și după ce crești, nu ai de ales decât să le uiți.

– Chestia asta e din Biblie?

Tata a ridicat din umeri.

Discuția asta m-a înfuriat foarte mult; nu știu de ce, dar pur și simplu mă înfurii când cineva nu vrea să înțeleagă un lucru. În seara aceea, am citit iarăși din cartea cu căpcăuni, poate chiar am adormit cu ea în pat, nu mai știu. Am fost convins că odată tot o să mă duc lângă podul acela, că voi coborî lângă mal și voi privi în conductă, sau cel puțin în seara aceea am fost convins. Săptămânile următoare, nici nu m-am mai gândit la lucrurile acestea. Am râs de mama care se chinuia cu robotul de bucătărie, tatei i s-a stricat mașina, încerca să o repare, se mai lovea din greșeală și îi scăpau niște înjurături care aproape mă făceau să mă tăvălesc de râs. Nu prea am mai apucat să vorbesc cu părinții. În schimb am ieșit în fiecare zi cu

prietenul meu cel mai bun, cel căruia îi arătasem cartea. Sunt lucruri despre care pur și simplu nu poți vorbi cu oamenii mari.

4

Data viitoare am ajuns la pod cu totul fără voia noastră. Ne-am jucat cu mingea în curtea școlii, împreună cu niște colegi, și după aceea am fost atât de obosiți încât pur și simplu nu ne-am mai putut juca altceva. Grupul se sparse, copiii au luat-o fiecare pe drumul lui, iar noi ne-am dus să ne plimbăm lângă râu, să mai vorbim. Am coborât povârnișul până la malul apei, după care ne-am plimbat acolo, am aruncat pietre în apă și ne-am uitat cum alunecă rațele pe valuri.

La un moment dat, ne-am dat seama că ne apropiam de podul cu pricina. În preajmă nu era niciun om, nu trecea nici măcar vreo mașină. De aceea îmi plăcea să mă plimb acolo – puteai să stai în mijlocul orașului, înconjurat de clădiri, și să ți se pară pară că ești singur pe lume. Ne-am dat seama unde suntem de-abia după ce am ajuns la tunelul înfundat, plin cu resturi, care a cărui gură începea la câțiva pași de apă.

Primul lucru care m-a lovit pe mine a fost mirosul. Nu cred că era un miros urât, deși mi-a adus aminte de lucruri putrede, îngropate demult. Era un miros care semăna cu un pământ foarte vechi, foarte mănos, în care s-au strâns de-a lungul anilor o mulțime de elemente. Mirosul acela mi-a adus în minte o întreagă lume.

Când am trecut pe lângă deschiderea tunelului, am încetinit pasul și ne-am oprit din vorbit. Nu m-am gândit în mod special la căpcăun, dar ceva din răceala acelui loc ne făcea să ne simțim stingheriți. După ce am trecut de tunel și am intrat la umbra podului, ne-am așezat pe două bucăți de beton, căzute probabil dintr-un pod mai vechi sau dintr-o altă construcție care se aflase acolo. Erau umede și aveau ceva lipicios pe ele, dar pur și

simplu trebuia să ne odihnim. Umbra și răcoarea de acolo erau minunate, la fel și impresia că nu mai era vreun om pe întreaga lume.

M-am gândit că înainte trebuie să fi fost acolo vreo altă construcție, căci apa se scurgea printre niște bucăți mari de piatră albă, de puteai să umbli de pe una pe alta până în mijlocul râului; mai încolo de mijlocul râului, apa era mai adâncă și mi se pare că pe acolo se strecurau câțiva pești, ca umbrele unor frunze. Poate pe acolo treceau și rațele. La celălalt mal al râului nu era niciun povârniș, doar un zid, iar deasupra lui creșteau plante atât de dese, încât părea că nici nu te-ai fi putut strecura prin ele. Niște viță cățărătoare cu frunze dese se revărsa peste zid în valuri mari, bogate. Mai în amonte, aproape de gura tunelului, era o insuliță de pietriș pe care creșteau din plin buruieni cu frunze mai, jerpelite, pe jumătate uscate. Insulița se întindea până în dreptul intrării în conductă, deci dacă ajungeai la ea puteai vezi întunericul din interiorul acesteia. Pe malul pe care am venit, lângă tunel, era un castan pipernicit, cu frunze sfrijite, cu câteva fructe verzi și țepoase. În aval, apa râului devenea mai adâncă și curgea mai rapid.

Am rămas amândoi acolo, de parcă am fi simțit că urma să se petreacă ceva. Nu știu, poate chiar am simțit aerul magic al locului chiar de când am văzut că ne apropiem de pod. Parcă așteptam ca jucăriile împrăștiate la gura conductei să înceapă să se miște singure, să zornăie ca și cum cineva le-ar fi scuturat. M-am uitat la prietenul meu, și am văzut că pe fruntea lui apar picături de transpirație; era palid, cum nu l-am văzut decât în momentele în care era cel mai înfricoșat. El mai fusese acolo, stătuse în fața căpcăunului, poate nu greșea așteptându-se să se petreacă ceva deosebit.

Și într-adevăr, am văzut, sau mai degrabă am simțit într-un fel pe care nu pot să îl pun în cuvinte, că întunericul din gura conductei începu să se schimbe. A venit dintr-acolo o boare cu un miros ireal, răcoros, parcă din altă lume. M-am gândit să spun unul din descântecele pe care le-am citit,

despre care se spunea că invocă sau îmbunează creaturile fermecate. Dar nu am apucat să scot un cuvânt, sau să mă mișc măcar, că din gura conductei începuse să iasă mult fum verde, ridicându-se în nori mari, groși și rotunzi. Atât de verde! Era atât de deschis încât amintea de culoarea ierbii proaspete, dar parcă nu semăna cu nimic din ce cunoscusem la suprafața pământului. Tot acel loc se umplu cu un miros puternic de pământ și ierburi sălbatice.

Nu știu ce am crezut pe moment. În primele secunde, înainte să mă pot gândi mai bine, mi-am închipuit că ceva luase foc înăuntrul conductei, sau că dedesubtul pământului era o centrală atomică sau ceva de felul acesta, care se pusese în funcțiune tocmai atunci. Odată cu fumul, din întuneric a plutit afară o siluetă masivă, de un verde închis, cam de două ori cât un om la vârsta adultă. Nu îi văzusem fața, căci tot capul îi era acoperit de părul sălbatic, de culoarea mușchiului uscat. Totuși, în întunericul care-i ascundea fața, vedeam lucind ochii mari și verzi, precum ai unei pisici uriașe. Nu avea veșminte, cu excepția unei bucăți de material înfășurate în jurul mijlocului. Mușchii care se ghiceau pe sub piele nu aminteau de mușchii unui om sau animal pe care îl știam, era ca și cum ar fi fost o ființă de pe cu totul altă planetă.

După ce căpcăunul ieșise la iveală, fumul care se ridica din grota străveche începu să se domolească, se împuțină și deveni mai rar. Ființa rămase pe loc pentru câteva secunde, adusă puțin de spate, zăbovind în aer, iar apoi își întoarse capul învăluit de părul închis la culoare, privindu-ne cu ochii ei care iradiau lumină verzuie. Am crezut că va începe să ne vorbească, dar de fapt a scos doar un sunet cavernos, prelung, dar care totuși semăna cu un glas. Mai răgi astfel de câteva ori, cuvintele unei ființe străvechi și sălbatice, iar noi am știut că ne chema înspre el. Știam că ne putea înghiți înainte să clipim, să se întoarcă în bezna aceea vrăjită cu noi în burdihan, că nu era nimeni în jur (nu-mi amintesc să fi simțit vreodată atât

de puternic că nu mai era niciun om în apropiere, că nu avea să vină cineva, că în jur nu avea să răsufle vreo ființă până ce căpcăunul nu avea să plece), dar totuși ceva ne-a făcut să înaintăm înspre el. Am ieșit de sub umbra podului și am sărit de pe piatră pe piatră până la ostrovul de pietriș din fața grotei (acum nu am mai avut vreo îndoială că era o grotă pe atât de străveche putea exista pe lumea asta), după care am mers până în dreptul uriașului verde. Acesta a plutit încet înspre noi, mai în jos, aproape de apă, dar nu s-a apropiat foarte mult de ostrovul pe care stăteam noi doi. Era ca și cum timpul își schimbase într-un fel alcătuirea, ca și cum acele minute în care căpcăunul ni se arătase se dilataseră până se ridicaseră deasupra lumii. Creatura ne privise stăruitor, sau cel puțin așa ni s-a părut, căci era fost greu să-ți dai seama încotro i s-au îndreptat ochii, prin perdeaua aceea de păr închis la culoare, care îi întuneca fața. Apoi, a alunecat prin aer și a început să plutească în jurul nostru, ca și cum ar fi vrut să ne adulmece. Amândoi parcă împietriserăm hipnotizați. În momentul acela, nu ne-a mai fost teamă, căci am știut că nu ne putea face niciun rău și tot ce am făcut a fost să-l privim cum s-a rotit în cercuri în jurul nostru, cum s-a rotit, s-a rotit, s-a rotit. La un moment dat, s-a oprit în aer și a scos încă unul dintre răgetele lui triste, și suflarea lui ne-a lovit în față ca un vânt puternic; mirosea a frunze uscate. M-am așteptat să dispară din senin, să dispară în aer ca o fantomă, sau să se preschimbe într-un nor uriaș de fum, care apoi să se spargă și să se risipească într-o rafală de vânt; dar în schimb, după ce s-a oprit din zbor, fără să ne mai arunce măcar o privire, s-a întors înspre grota lui. A plutit, cu spatele la noi, și s-a afundat în conducta care îi servise drept locuință de cine-știe-câte decenii. Atunci mi s-a părut că întunecimea aceea se întinde la nesfârșit, până în miezul Pământului și dincolo de el. Am știut că arătarea a pătruns atât de adânc încât nu avea să se întoarcă vreodată; a luat-o pe drumul pe care o luaseră confrații lui. Mi se păruse că văd, dincolo de întunecime, locul în care reușise în sfârșit să se înapoieze,

un Tărâm atât de minunat, încât nici măcar Jules Verne nu ar fi îndrăznit să viseze la el. Un loc în care locuiau atât căpcăunii și spaimele care nu te lăsau să adormi noaptea, cât și lucrurile strălucitoare, fantastice și uimitoare. Căpcăunul s-a mai văzut puțin, o siluetă verde pe întuneric, apoi a dispărut cu totul. În scurt timp, norii de fum s-au risipit și ei. Curentul de aer care venea dinspre grotă s-a oprit, iar întunericul a devenit unul obișnuit. Orice întâmplare magică avusese loc, se terminase.

O frunză mică și galbenă s-a desprins de undeva, din apropiere, și începuse să alunece în aer foarte, foarte încet. Mi s-a părut că în tot timpul în care văzusem arătarea îmi ținusem respirația. În momentele acelea aș fi zis că trecuse mult, mult mai mult timp, dar după ce totul se terminase, am avut impresia că nu trecuse nici măcar o secundă. Până ce frunza a atins apa, care a dus-o în josul râului, eu și prietenul meu ne-am revenit oarecum din spaimă, și am început să ne aruncăm priviri surescitate. Cred că fiecare dintre noi a vrut să fie sigur că și celălalt văzuse căpcăunul, deși apariția fusese atât de vie, încât nu ne-am fi îndoit de ea, chiar dacă celălalt ar fi spus că nu o văzuse. Un porumbel a zburat pe lângă noi, apoi adispărut într-un locșor din partea de jos a podului, unde cred că își făcuse cuibul. L-am urmărit cu privirile până când nici nu l-am mai văzut, apoi ne-am privit din nou unul pe celălalt. Amândoi am fost încordați și ne-am simțit oarecum schimbați, față de cum fusesem înainte de întâmplarea aceea.

Nu mai știu ce am făcut după ce am plecat de lângă pod, dar cred că ne-am plimbat printre pietrele albe și buruienile cu frunze mari, și am vorbit despre ceea ce văzusem. A trecut mult timp până când am zărit primul trecător pe stradă. Știu că în seara aceea, ajuns acasă, am răsfoit cartea despre căpcăuni ca un nebun, iar zilele următoare mintea mi-a stat numai la astfel de lucruri fantastice. M-am dus la bibliotecă și am luat toate cărțile despre monștrii și despre mitologie pe care le-am putut găsi, dar nu cred să fi citit multe dintre ele. Am rămas prieten cu băiatul împreună cu care

văzusem căpcăunul. Știam că eram ultimii care văzuseră făptura aceea, și cine știe?, ar fi putut fi ultima făptură de felul acesta de pe întregul pământ! Iar el apucase să-l vadă de două ori! Totuși, nu am mai vorbit despre asta de prea multe ori, și cu timpul nici nu cred că am mai pomenit de el. Dacă ne-ai fi spus despre ziua aceea, cred că ne-am fi mirat ca și cum de-abia atunci am fi aflat și noi ce se petrecuse! Cine știe, cred că am început și noi să creștem!

5

Nici nu știu când am trecut ultima dată prin locul acela. Sunt mulți, mulți ani de când nu am mai dat prin orașul natal. Până și părinții mei s-au mutat de acolo. Iar cartea a rămas aruncată pe fundul unei cutii, undeva unde nici nu ți-ar fi trecut prin minte să o cauți. Nu am mai auzit nici despre scrierea din care fusese extras epigraful, anume *Cartea cu jucării stricate*. Uneori, când mai treceam pe lângă un pod care-mi amintea de acela din apropierea casei mele, lângă care văzusem apariția, mă întrebam dacă sub el nu locuiește vreun căpcăun. Știu că ultima dată când am văzut, de pe celălalt mal, povârnișul din care ieșea tunelul, cel lângă care se găsea ostrovul de pietriș pe care creșteau buruieni înalte, din conducta părăsită se scursese un fuior de apă, iar mușchiul pe marginea ei înverzise. Nu știu de unde venise apa aceea. Acum nu mai locuiește nimic acolo, iar întunericul din ea este unul obișnuit. Mai ales când văd lângă un pod, pe malul celălalt, un zid invadat de plante bătrâne crescute în dezordine, îmi amintesc de locul acela. Știu că, ultima dată când am fost acolo, mai erau câteva jucării aruncate pe pământul jilav al tunelului; căpcăunul nu le luase cu el în lunga lui călătorie. Poate că și astăzi se mai găsesc acolo.

Dae-BOOT

de RADU HALLIPA

Cafeaua e neagră, de fapt de un brun foarte închis, atât de închis încât merită privit, Fabiu ar spune „contemplat”. Depresivul Fabiu, cel pe care toată lumea de la etajul 7 îl regretă. Fabiu, cel care a fost salvat, vorba vine, de la sinucidere de însuşi redactorul-şef. Ce idee, să te sinucizi otrăvind apa din automatul de cafea! Adică să pleci luând şi pe alţi câţiva cu tine…

– Hokko dă o bere după ce terminăm, îmi întrerupe „contemplarea” prietenul meu Rimini. Profită de ocazie, se apleacă peste birou şi mă sărută pe gură. Deşi atingerea durează foarte puţin, limba lui a atins-o pe-a mea relevându-mi ce a tot mestecat Rimini în jumătatea de oră în care s-a agitat în faţa fişetelor din biroul meu: „Rigley usturoiat”. Splendid.

– Ţi-am spus aseară că trebuie să-ţi tunzi părul din nas, îi spun şi rânjesc când îi văd sclipirea tâmpă din irişii albaştri. Dacă n-ar fi atât de bun la pat, i-aş face vânt lui Rimini mâine. Prea necioplit, prea zgomotos, prea băgăreţ. Şi un iubitor de „Rigley usturoiat”.

– Lasă asta, ce zici, mergem?, zice, dar îşi îndreaptă spatele şi face un pas înapoi. Îmi place cum i se mulează tricoul roşu pe muşchii pieptului, mişcarea de adineaori a fost puţin prea bruscă şi simt mirosul subsuorilor lui rămas în aerul de deasupra tăbliei biroului.

– Ai terminat de aranjat arhiva?, îl întreb şi mă ridic de pe scaun, ocolesc biroul şi mă apropiu de Rimini. Suntem amândoi de aceeaşi înălţime şi facem o pereche frumoasă, tot etajul 7 e de acord cu asta. Contrastul, contrastul e secretul. El are 22 de ani, e blond, atletic, are trăsături ferme, de manechin, umblă mai tot timpul îmbrăcat în tricouri

puternic colorate şi pantaloni de piele negri. Eu am 44 de ani, sunt cărunt, mai degrabă slab, puţin adus de spate, cu un chip absolut comun, port mai ales costume gri şi prefer cravatele turcoaz.

– Bine-nţeles, doar ai fost de faţă, rosteşte băiatul bun la toate al redacţiei „Tempo & Vremi”, şi mi-aşteaptă sărutul cu buzele întredeschise. Mă lipesc de el şi îi iau obrajii în palme, muşcându-l ca să-i ţin gura închisă, pedepsindu-l. Mâna lui stângă mă cuprinde de mijloc iar cea dreaptă i se aşază pe şoldul meu stâng, alunecând apoi între noi, căutându-mi sexul, mângâindu-l o dată, apăsat, peste stofa pantalonului. Strâng din dinţi, însângerându-l, îl învăţ cine e stăpânul, a câta oară? Rimini se desprinde din sărut gemând.

– Ce Dae ai?, aproape ţipă blondul meu amant şi se dă în spate cu o jumătate de pas. Îşi duce mâna dreaptă la gură, apoi se uită două secunde la degetele acoperite de sânge. Îmi pare atât de sexy!

– O sugi!, ţipă Rimini furios.

– Oricând şi oriunde, dar nu la serviciu şi în orele de program!, îi răspund şi rânjesc din nou. Stăm şi ne privim în ochi, doi bărbaţi care se iubesc, însă care trebuie să-şi joace rolurile sociale.

– Să te ia Dae!, mai spune, se apleacă şi ia pachetul cu exemplarele pe noiembrie trecut din ziarul nostru, se îndreaptă spre uşă împingându-mă cu o mişcare a cotului drept, parcă involuntară. Mă lovesc de birou, mă sprijin cu o mână să nu cad. Uşa culisează, Rimini iese fără să mai aştepte răspunsul la prima lui întrebare. Va fi nevoie de ceva special diseară ca să-l îmbunez, deşi nu regret că l-am pus la punct. Dacă toţi tipii de pe etajul 7 cu care am petrecut măcar o noapte s-ar purta ca el, n-aş mai fi secretarul de redacţie al ultimului cotidian cu tiraj pe hârtie din provincie. Aş fi doar un ţap bătrân care trebuie să stea cu pantalonii în vine tot timpul, aplecat peste masă, automatul de cafea sau, pur şi simplu, pe balustrada scării de

incendiu. Poate ultima săptămână înainte de pensie ar fi amuzant s-o petrec aşa. Dar asta nu va fi chiar mâine.

Dau ocol biroului, mă aşez în fotoliu, iau paharul de plastic în mână, îl duc la gură, beau. Cafeaua s-a răcit. Cafea cu gust de plastic într-un pahar de plastic. Cel puţin nu e otrăvită… De ce a vrut Fabiu să ne otrăvească? De ce a vrut să se sinucidă? Privirea îmi joacă pe câteva puncte anonime de pe fişetele gri din faţa mea. Arhiva de hârtie pe ultimele şase luni ale „Tempo&Vremi”. 64 ori 26 ori 6 pagini de hârtie foşnitoare, acoperite de cuvinte şi imagini tipărite, încadrate pe margini de benzile de plastison pentru înregistrările audio şi olfactive. Fabiu a fost, este încă – până psihiatrii, poliţiştii şi magistraţii îşi spun cuvântul – redactor specializat în reportaje cu corespondenţă olfactivă. Cel mai bun redactor din departamentul său. Dacă ar fi fost un tip normal, cred că ar fi putut fi poreclit „Nasul”. Era, este fenomenal. Fiind însă heterosexual, având o familie formată dintr-o soţie de sex feminin şi doi copii concepuţi prin metoda arhaică şi perversă a fertilizării naturale, Fabiu s-a automarginalizat, indiferent la politica firmei, extrem de grijulie să respecte prevederile legale cu privire la drepturile minorităţilor sexuale şi culturale.

– Tulpar, vino la mine!, vocea redactorului-şef mă cheamă din boxele încastrate în monitorul calculatorului meu. Cam hârâit glasul lui Vladi, nu mai ţine seamă de prescripţiile medicilor şi s-a apucat iar de fumat, a treia oară, după ce a scăpat de al doilea cancer la faringe. Mă scol din fotoliu, arunc paharul de plastic în diagonala lungă a camerei, în timp ce mă îndrept spre uşă, dar ratez de puţin coşul roşu de gunoi. Ies pe uşă şi văd cu coada ochiului tentaculul artificial care se întinde din spatele cilindrului şi ia de jos paharul, îndoindu-se apoi pentru a-l scăpa în coş. Merg printre boxele din placaje crem şi verzi care „ascund” birourile departamentului de investigaţii şi mă gândesc în continuare la Fabiu: un om normal ar fi folosit fiecare prilej şi fiecare prevedere juridică pentru a avansa profesional şi a-şi asigura

poziţia socială. Parcă la etajul 5, în institutul de proiecte biotehnologice, de unde am primit coşurile de gunoi cu tentacule, lucrează un bărbat heterosexual, căsătorit cu o femeie heterosexuală. Dar acela a dat din coate până a ajuns şef de serviciu sau cam aşa ceva, oricum într-o poziţie călduţă, folosindu-se de toate drepturile scrise şi nescrise pe care societatea noastră i le-a oferit. Păcat de Fabiu, i-a luat Dae minţile.

Uşa de la cabinetul redactorului-şef culisează, intru şi mă opresc în dreptul celor două fotolii negre din faţa biroului său, un paralelipiped brun închis, aproape negru. Niciodată nu mi-a plăcut felul în care Vladi şi-a decorat locul de unde conduce ziarul: piele neagră, lemn brun, stofe gri, plastic alb şi, de curând, tentacule violet, comandă specială. Rămân în picioare şi aştept ca şeful să-şi întoarcă faţa către mine după ce va termina de urmărit pe fereastră pe cine ştie cine sau cine ştie ce.

– Cum e Rimini?, zice Vladi fără să dea vreun alt semn că a luat cunoştinţă de intrarea mea. Stă la geam nemişcat, cu mâinile la spate şi picioarele puţin depărtate. Poartă un costum negru cu mici buline argintii, impecabil.

– Cum e Rimini?, repetă şeful, de data asta cu un semi-ton mai sus, ceea ce îl face să tuşească. Închid ochii şi îl înjur de mamă şi de Dae, în gând, pe acest fost amant al meu, actual şi, încă vreo câţiva ani, viitor şef al meu. Când am intrat la ziar aveam vârsta lui Rimini şi Vladi era cam de vârsta mea de-acum. Relaţia noastră a fost fierbinte, a durat câţiva ani, dar mai mult m-a încurcat în carieră, mai ales după ce ne-am despărţit. Exact de crize de gelozie întârziată aveam eu poftă acum!

– E bun, îşi face treaba, răspund cu dublu-sens. La o adică pot să neg oricare din ele, sau să le accept ca adevărate pe amândouă. Dacă nu ar fi Vladi cel care întreabă, aş putea şi să le neg pe amândouă, după câteva sofisme.

– Crezi că ar fi capabil să ascundă că este heterosexual?

– !?!…

- Ce zici?, continuă redactorul-şef .

Eu încerc să-mi revin din şoc, parcă m-a lovit în ceafă cu un scaun, cum a făcut în urmă cu 20 de ani, după ce îi spusesem că trebuie să ne despărţim.

Vladi se întoarce cu faţa la mine, continuă să stea cu mâinile la spate, rânjeşte. Să-l ia Dae!

– Ia loc, Tulpar! – mă aşez mai repede decât aş fi vrut. Respir adânc de câteva ori, mă liniştesc. Ce mama Dae înseamnă asta? Rimini, dacă ipoteza lui Vladi e adevărată, se face vinovat de „tăinuire a adevăratei înclinaţii sexuale”, ceea ce nu e foarte bine primit. Pe lângă amendă, un judecător poate decide că Rimini nu mai are destulă „credibilitate” să lucreze într-o redacţie de ziar. Şi nu sunt dispus să renunţ la blondul meu, cel puţin deocamdată.

– Ascultă, Vladi!, trec eu la contra-atac. Nu ştiu de unde ai scos porcăria asta, însă parcă am stabilit cu ani în urmă că patul nu va interveni niciodată în relaţiile noastre de serviciu! Ce s-a întâmplat, ce ai cu Rimini, îţi place cumva şi ţie puştiul? Pe el l-ai întrebat dacă e interesat?

Cred că reacţia mea a fost o idee prea vehementă, Vladi se înroşeşte puternic, obrazul lui semi-transparent, plin cu pete hepatice, îşi schimbă culoarea în nici două secunde. Se abţine să urle, stă în faţa mea, uitându-se de sus la mine, fără să mai rânjească de data asta. După alte cinci-şase secunde se duce şi se aşază în fotoliul său de redactor-şef. Se lasă pe spate, fotoliul scârţâie abia perceptibil.

– Persişti să judeci cu partea de sub burtă, zice Vladi iar vocea îi sună brusc foarte obosită. De-asta n-o să ajungi niciodată redactor-şef, continuă pe acelaşi ton şi mi se pare că privirea lui e tristă. Înainte să deschid gura pentru încă o replică otrăvită, deschide un sertar al biroului şi-mi aruncă în piept un caiet de hârtie, foarte gros, în coperţi de plastic brun.

Scap un icnet, prind cu amândouă mâinile caietul exact în clipa când mi-ar fi alunecat de pe genunchi.

– Ia, citeşte şi miroase!, mă îndeamnă şeful şi scoate din acelaşi sertar un pachet de ţigări „M'Boro".

Şi el şi eu îndeplinim simultan o serie de gesturi mecanice, privindu-ne în ochi fără să clipim: deschide pachetul, duc mâna la buzunarul stâng din interior al sacoului, scoate o ţigară, prind BOOT-ul de sub rătul miniatural, îşi bagă ţigara între buze, în partea dreaptă a gurii, îmi trec pe după cap bentiţa BOOT-ului şi mi-l fixez în nări, aprinde un chibrit, ciupesc încet vârful BOOT-ului, scoate primul fum, lung, lung, dându-şi capul pe spate, deodată sunt înconjurat de mirosurile camerei, de o sută de ori mai puternice. Deşi Vladi a suflat fumul înspre colţul din stânga, mirosul de răşină şi cetină al ţigării preluat de BOOT mă ameţeşte. Simultan simt şi combinaţia deodorant – transpiraţie de sub haina celui din faţa mea, mirosurile amestecate ale benzilor de la ziarul de ieri mototolit şi aruncat în coşul cu tentacule violet din spate, apoi „mirosul de fond" de jur împrejur — praful, scamele, plasticul electrizat. Ciupesc încă o dată BOOT-ul ca să-i reglez intensitatea, membranele din rât răspund imediat. Vladi fumează şi îmi zâmbeşte brusc, dă să spună ceva, dar se îneacă şi tuşeşte. Cât se luptă să nu-şi scuipe plămânii, boşorogul îmi face semn să deschid caietul, ceea ce şi fac, poate ca să scap de vederea feţei lui cu ochii bulbucaţi din cauza tusei. Nu ştiu de ce, dar mă întristează. Ticălos bătrân, toţi anii ăştia a ştiut să se folosească până şi de umbra sentimentelor mele pentru el!

Caietul s-a deschis la un semn pe care îl observ chiar când alunecă dintre pagini: un şerveţel parfumat, mireasma de alge moarte pe plajă mă năuceşte o fracţiune de secundă. Asta a fost o glumă proastă de-a lui Vladi, cred.

– Ce ţii în mâini este un soi de jurnal, a aparţinut lui Fabiu. L-am luat înainte ca poliţia să-i golească biroul, reuşeşte să îngaime bătrânul. Se

şterge la nas şi la gură cu un şerveţel identic cu cel care acum îmi stă la picioare. Nu are rost să mă enervez, vreau să rămân calm şi chiar rămân calm, din ce în ce mai atent la cuvintele scrise de mână pe hârtie şi la banda de plastison lipită pe margine. Fabiu a avut un jurnal olfactiv! Dae! Chiar a fost, chiar e un tip dăruit muncii sale!

„20 Martie. Ieri i-am găsit din nou împreună. Vorbeau despre răsaduri. De unde Dae poate unul ca R. să se priceapă la răsaduri!? Seara, când N. a intrat în baie, am captat asta de pe rochia ei de peste zi."

Lipesc BOOT-ul de plastison şi, pe lângă mirosul unui material textil spălat cu „Verdi", presupun, simt suprapuse două „amprente" olfactive, una dulceagă, a unei persoane de sex feminin, şi una înţepătoare, masculină, dar foarte-foarte cunoscută mie. Rimini?! Nu-mi vine să cred, dar nasul nu ascultă de raţionamente. Ce să facă Rimini cu soţia lui Fabiu?! Deja convins, totuşi încerc să mă mint, îmi smulg BOOT-ul şi strig la Vladi:

– Tu ai pus plastisonul, mortăciune! Bună lucrătură! Încerci să-mi sufli iubitul!, mă aud cum ţip aproape isteric şi o parte din mine se miră de amploarea pe care o dau incidentului.

– N-am pus nimic, nas prost, dă încă o pagină şi citeşte cu ochii tăi dacă nu crezi ce miroşi cu propriul BOOT!

Mă trece un frison, mă enervez din nou, de data asta din cauza mea fiindcă nu pot să mă controlez, îmi simt ochii umezindu-se, îi închid şi mă întreb de unde Dae ştie redactorul-şef „semnătura" olfactivă a băiatului bun la toate, şi mai ales la pat, al ziarului. Rimini m-a înşelat şi cu Vladi! Ce contează că e bisexual dacă s-a întins şi cu cancerosul ăsta pe care îl urăsc! Când deschid ochii îmi plec capul ca rivalul meu dintotdeauna să nu-mi vadă lacrimile, citesc din jurnalul lui Fabiu.

„22 Martie. După ce m-am întors de la incendiul depozitelor din nordul oraşului, am rămas mai mult la redacţie fiind prins în rutinele replicării şi securizării părţii olfactive a reportajului. Am ajuns târziu acasă. Din nou N.

şi R. erau împreună, de data asta însă cu copiii de faţă, toţi patru purtau BOOT-uri şi se delectau cu colecţia mea de plastisonuri. M-au privit câteva secunde nemişcaţi când am intrat, parcă îi întrerupsesem din ceva… important. Sunt sigur că Nush este interesată de Rim.” După care e lipit un alt fragment de bandă de plastison, dar nu mai am de ce să îmi pun BOOT-ul să verific. Nu mai sunt curios. De fapt, nici nu mă mai interesează. Mă trece încă un frison, dar ăsta îmi face bine, mă trezeşte. Închid caietul şi îl pun pe birou.

– Dă-mi un şerveţel!, îi zic lui Vladi şi mă bucur că vocea nu îmi tremură. Redactorul-şef împinge până în dreptul meu cutia brună cu hârtii parfumate albe. Zâmbeşte, îi ocolesc privirea, mă şterg la ochi.

– După cum îţi spuneam, atâta vreme cât ai reacţiile ăstea, poţi să fii inteligenţa lu’ Dae, n-o să ajungi niciodată redactor-şef!, spune el calm sunând puţin, dar numai puţin, condescendent.

– De ce m-ai chemat de fapt, doar ca să îmi demonstrezi inamovibilitatea fotoliilor la „Tempo&Vremi”?, întreb şi îmi pun BOOT-ul la loc în buzunar. Vladi crede că îi zâmbesc lui, îmi întoarce surâsul, asta chiar mă bine-dispune, farmecele mele tomnatice mai au efect. Fie măcar şi la boşorogi.

– Nu. Vreau să-ţi împărtăşesc o teorie.

– Dimon Afta Elohim!, strig şi izbucnesc în râs. Şeful are dreptate, gândesc în timp ce hohotesc cu capul pe spate, mă cam lasă nervii. Când îmi revin cât de cât şi mă uit la Vladi, privirea lui scandalizată şi degetele de la mâna stângă încrucişate mă fac să mai trag o porţie de râs. Am uitat că redactorul-şef de la „Tempo&Vremi” e credincios! „Să nu iei niciodată numele lui Dae în deşert!”, parcă îl aud acum douăzeci şi ceva de ani, tot în biroul ăsta, la una din primele lecţii despre jurnalism pe care mi le-a dat şi le-am luat cu pantalonii în vine. „Un bun ziarist trebuie să fie homosexual şi

credincios”, parcă-l aud şi acum într-o pauză în care îşi desmorţea fălcile după o felaţie. Cu prima parte din sentinţă am fost tot timpul de acord.

– Hai, iii-luminează-mă!, îl iau peste picior după ultimul hohot, ştergându-mi al doilea şir de lacrimi, lacrimi după râs. Vladi stinge ţigara în scrumieră, îşi pune palmele una peste alta pe tăblia biroului, stă drept, onctuos, începe să „predice”. Iată un motiv pentru care nu ne-am căsătorit, nu am putut niciodată să-l suport în ipostaza asta. Primele cuvinte din „teorie” le pierd deoarece surprind un mic tentacul violet cum iese de sub scrumieră şi apasă încă o dată chiştocul lăsat acolo adineori. Mirosul de cetină şi răşină se pierde treptat, tentaculul dispare cum a apărut, fără un sunet.

– … pentru că ştii şi tu cum sunt heterosexualii. Mult mai puternic legaţi de partenerii lor. Iar Fabiu a făcut şi copii cu soţul, cu soţia sa vreau să zic. A fost pur şi simplu distrus de infidelitatea soţului, soţiei vreau să zic.

Îl ascult pe Vladi şi simultan îmi spun că undeva, ceva nu se leagă. Gelozie? Doar atât? Şi de ce heterosexualul Fabiu ar fi mai pornit să ucidă decât „normalul” Vladi, când aproape m-a omorât cu scaunul în urmă cu aproape o jumătate de viaţă?

– …încercând totuşi să se salveze. Eşti de acord că Fabiu a fost un om cinstit până la sfârşit. Altfel de ce ar fi publicat în chiar ziarul nostru anunţul „sinuciderii” sale?

Asta mi-a atras atenţia. Ce zice Vladi? Anunţul sinuciderii… De fapt, aşa s-ar explica şi reacţia redactorului-şef, apărut lângă automatul de cafea exact după ce Fabiu a turnat în rezervor un pliculeţ cu praf albăstrui. Boşorogul din faţa mea scoate din sertar un exemplar din fascicolul de „Mică publicitate şi Anunţuri”al ziarului nostru. Una din casetele de pe pagină este încercuită cu portocaliu.

– Citeşte!, îmi întinde ziarul. Cred, ba sunt convins că Vladi este singura persoană din redacţie care citeşte TOT jurnalul, e drept, nu înainte

să apară, ci în ziua când ajunge la public. Nu pot să nu mă gândesc că, de fapt, cam asta-i singura lui activitate, în afară de a avea grijă să nu i se ia locul. Iau fascicolul şi citesc anunţul însemnat.

„Astăzi la 12.30 voi turna în automatul de cafea al redacţiei 10 grame de pulbere albăstruie. Voi bea primul cafeaua de prânz. Sper ca gestul meu să îmi fie iertat de cei care vor pleca o dată cu mine şi înţeles de cei care vor rămâne. Fabiu Torre.”

Rămân o clipă înmărmurit şi văd că redactorul-şef îmi realizează uimirea. Ridică din sprâncene şi zâmbeşte, mulţumit de reacţia mea şi, bineînţeles, îşi închipuie că sunt tot atât de uimit de perspicacitatea sa. Dar pot şi eu să adun unu şi cu unu.

– Este evident de ce mesajul a trecut de programele de filtrare. Nu conţine nici o expresie pe care softul nostru învechit s-o fi considerat obscenă sau un atac la persoană, zic eu pe un ton neutru. La o adică, „Anunţurile” sunt partea de ziar scrisă de cititor şi asupra cărora redacţia nu are nici o intervenţie directă: persoana din public ne accesează pe net, primeşte o casetă într-o pagină şi o umple. Programele de filtrare au preluat şi corectura. Noi nu facem decât să tipărim.

– Aşa e, îmi dă dreptate Vladi. Uite un motiv pentru care citesc ziarul a doua zi. Sunt cel puţin zece anunţuri pe săptămână care merită văzute: corecte gramatical şi corecte după orice politică, dar foarte amuzante în logica lor, foarte particulară. Până să dau ochii cu anunţul lui Fabiu, credeam că oamenii care dau anunţurile sunt o societate de nebuni veseli. Oricum, asta nu mai contează acum. Fabiu a vrut să fie prins, a vrut să ne facă să ştim ce se întâmplă cu el. Am citit anunţul pe la 11.50, de la 12.10 am stat de vorbă cu oamenii din redacţie, observând ce face Fabiu. Restul îl ştii.

Am rămas fără replică. Se pare că lectura ziarului de către redactorul-şef a salvat câteva vieţi, nu doar pura întâmplare.

– De ce nu ai arătat poliţiei anunţul şi jurnalul?, îl întreb după câteva momente. De ce nu le-ai împărtăşit şi lor teoria ta minunată? Bătrânul monstru din faţa mea nu este un altruist, o ştiu prea bine.

– N-am vrut să te fac să suferi, dragă!, îmi răspunde şi izbucneşte în râs. Hohotul îi este tăiat brusc de un acces de tuse. Poliţia a aflat ieri seară de anunţ, se pare că mai sunt oameni care ne citesc ziarul, continuă el zâmbind în timp ce îşi şterge buzele vinete cu un şerveţel. Cât despre jurnal… Asta l-ar implica foarte mult pe Rimini într-o poveste care ar aduce cu un scandal sexual. Nu ne-ar face bine…

Zâmbesc amar. Vladi a ajuns în cele din urmă şi la a mă şantaja, abia voalat. Se pare că trebuie să renunţ la blondul meu, pentru binele amândurora. Nici nu are rost să îl întreb ce ar vrea să fac. Mă ridic să plec.

– Felicitări, bătrâne pervers! Îi voi transmite lui Rimini că vrei să-l vezi!, spun şi îi întorc spatele fără să pot scăpa râjetul lui triumfător. Când trec pragul mă gândesc că a sosit vremea să-i dau şi eu cu un scaun în cap, de mai multe ori, până i-l fac terci.

***

Cafeaua e neagră, de fapt de un brun foarte închis, atât de închis încât merită privit, Fabiu ar spune „contemplat”. Stau singur la biroul meu, un pahar de cafea cu gust execrabil îmi încălzeşte mâinile. Îl ţin cu amândouă mâinile şi, să mă ia Dae!, îmi imaginez un falus de grosimea paharului. Prea mult sex. În mod sigur, mă gândesc prea mult la sex. Lacrimile mi se scurg pe obraz. Rimini nu s-a arătat prea şocat de povestea cu sinuciderea anunţată, cu jurnalul care îl incriminează, cu atenţia pe care redactorul-şef i-o arată. M-a strâns la piept cu putere, dar nu mi-a răspuns la sărut. De două ore este în biroul lui Vladi care a lăsat de înţeles tuturor că nu vrea să fie deranjat. Mi-l imaginez pe Rimini împreună cu Vladi. Ştiu care

sunt preferinţele amândurora. Încerc să mă gândesc la altceva şi nu pot. Plâng cu sughiţuri acum. Strâng paharul de plastic, cafeaua trece peste marginea circulară şi îmi udă mâinile, apoi bălteşte pe birou. Ca o ejaculare, îmi trece prin minte. Cred că o să-mi iau câteva zile de concediu. Să plec undeva singur. Sau să vizitez „Băieţii lui Papa Tony”. Să mă ia Dae!

Un bip în boxele calculatorului. Fără să îmi şterg mâna de cafea, dau un clic. Pe ecran apare meniul principal al programului de monitorizare a ştirilor de pe net. Peste o clipă, programul mă introduce în emisiunea „Ultima oră” a postului TV Total. Un crainic fardat cam prea mult după gustul meu, se pare că asta e ultima tendinţă, citeşte o foaie de hârtie – opa! înseamnă că ştirea e tare dacă n-au avut timp s-o pună pe prompter – iar în spatele lui se derulează cadre cu interiorul clădirii unde „Tempo&Vremi” îşi are sediul. Îmi şterg lacrimile şi mă uit cu atenţie.

– …savantul Wilbert Kassun şi echipa sa au reuşit să producă o interfaţă olfactivă pentru mediul electronic. Deşi studiile în domeniu datează de mai bine de 15 ani, pentru prima dată s-au obţinut rezultate concrete, omologabile, de către domnul Kassun la Institutul de Biotehnologie…

Nu mai ascult. Dau un clic şi calculatorul reintră în aparenta letargie. Fixez pentru câteva clipe ecranul gol, negru. Scot dintr-un sertar nişte şerveţele. Mă şterg pe mâini, apoi îndepărtez balta de cafea de pe birou. Arunc şomoioagele de hârtie unul după altul la coş. Chiar dacă nu l-am nimerit, tentaculul îşi face datoria. Ce ţi-e şi cu savanţii ăştia! Nu au reuşit să producă o cafea cu gust de cafea, dar avem coşuri de gunoi cu tentacule şi interfeţe olfactive! Îmi las capul pe spate, îmi trec mâinile prin păr. Le aşez pe birou. Îmi plac mâinile mele. Privirea mi se ridică asupra fişetului din faţa mea. Arhiva de hârtie a ziarului „Tempo&Vremi”. Deodată înţeleg. Cu interfaţa olfactivă pentru calculatoare şi celelalte drăcovenii care transportă informaţia către public, ziarele pe hârtie nu-şi mai au rostul. Am ieşit din afacere. Nu simt nimic. La o adică ce ar fi de simţit? Deodată îmi

amintesc că Wilbert Kassun e heterosexual. El e tipul devenit modelul parvenirii pe etajul 5. Dar ce mai contează asta acum? Mă ridic de la birou şi mă îndrept spre uşă. Sunt curios dacă şi ceilalţi din redacţie au aflat vestea şi au înţeles-o. Presupun că o s-o publicăm pe prima pagină. „Trebuie” s-o punem pe prima pagină.

Meteoritul

de MIHAI CIOFLEC

− Vasile, scoală-te! Ce a fost bubuitura asta?

Vasile, sculat brusc din somn, nedezmeticit încă, reuşi să-i răspundă:

− Nu-i nimic, femeie. Cred că este de la avioanele alea care zboară pe deasupra noastră.

− Cum adică de la avioane, Vasile?

− Măi, Ioană, tu înţelegi greu, dar uiţi repede.

− Vasile, să nu mă faci proastă!

− Măi, femeie, nu ţi-am explicat data trecută, când le-a spart ţigla vecinilor, că atunci când ăia din avion se duc la WC şi trag apa, că ei nu se duc ca noi în fundul curţii, ce au făcut ei acolo, de cum iese din avion se transformă într-un bulgăre de gheaţă, că acolo sus este un ger de crapă pietrele, şi că bulgărele ăla de gheaţă când ajunge pe pământ poate face pagubă mare acolo unde cade? Şi acum haide te culcă, că mâine o să avem o zi grea şi nu ne face nimeni treaba.

Dacă femeia adormi aproape instantaneu, Vasile nu reuşi să pună geană pe geană, deoarece gândul la ce putea găsi a doua zi în grajd, căci sigur bubuitura de acolo venise, îl nelinişti foarte tare. Țigle sparte; ploile care trebuiau să înceapă; vreun animal betegit, dacă nu şi mai rău.

A doua zi, când încă nu se luminase, mult mai devreme ca de obicei, dădu fuga la grajd. De cum deschise uşa, în mijlocul culoarului pavat cu cărămidă arsă, trona o groapă cam de un metru diametru şi adâncă de douăzeci, treizeci de centimetri, iar pe fundul acesteia era o piatră cu o formă neregulată, dar fără muchii ascuţite; piatra avea cam zece centimetri dimensiunea maximă şi era înconjurată de un halou de o culoare nedefinită.

Atunci când se apropie şi mai mult, pe faţă şi pe mâini simţi o dogoare care compensa răcoarea nopţilor de toamnă care tocmai începuse.

Vasile aruncă o privire de jur împrejur pentru a evalua pagubele şi constată că niciun animal nu avusese de suferit, ci din contra, erau foarte liniştite, deşi încă nu îşi primisiră raţia de mâncare, iar în ceea ce privea gaura din acoperiş, aceasta aproape că urmărea conturul pietrei, fiind cu puţin mai mare.

Vasile mai observă ceva: el îşi începea de obicei ziua sub imperiul unei tensiuni nervoase greu de controlat, manifestare pe care o moştenise de la taică-său, trăind permanent cu frica că nu va termina treaba şi vor rămâne lucruri nefăcute pentru a doua zi ori de data aceasta deşi acoperişul era găurit şi în pardoseală era ditamai gaura se simţea complet detaşat, într-o stare aproape euforică. Căutând o explicaţie a acestei stări de bine şi corelând-o cu cea a animalelor, ajunse la concluzia că sursa acestora nu putea fi decât piatra de pe fundul gropii; în acelaşi moment memoria îi scoase la iveală din cel mai îndepărtat cotlon al ei, rezervat anilor petrecuţi în şcoala primară, cuvântul „meteorit” şi i-l puse pe buze.

Conştient de importanţa descoperirii pe care tocmai o făcuse, Vasile se grăbi spre casă pentru a o face şi pe soţie partaşă la bucuria lui.

− Ioano, uite ce am găsit în grajd! De data acesta este un meteorit şi nu „un produs de dezasimilaţie” cum au scris ăia la ziar când a păţit-o şi vecinul, numai că meteoritul ăsta cred că are puteri deosebite, este mai bun ca oricare medicament. Măi, tu mai ai cutia aia de lemn cu încrustaţii pe care ai cumpărat-o anul trecut, pentru că ar fi foarte potrivită că să păstrăm în ea piatra, la capul patului? Şi încă ceva, pentru că eu nu vreau să ajung la ziar ai şi tu grijă să îţi ţii gura şi să nu sufli o vorbă despre meteorit.

Nu a trecut mult timp şi efectele benefice ale meteoritului asupra stării de sănătate a familiei Panait, Vasile şi Ioana, nu întârziară să se facă simţite:

În primul rând, le crescu puterea de muncă, sintagma „zi-lumină” fiind necuprinzătoare; stările de panică a le lui Vasile dispărură cu desăvârşire, memoria şi puterea de asimilare de noi cunoştinţe a celor doi atinseră limite greu de imaginat, lucru care le permise să urmeze şi să absolve cu succes un curs de calculatoare; absolvirea cursului de calculatoare le deschise drumul spre surse de informaţii nelimitate şi implicit spre opotunităţi de autodepăşire infinite.

La o lună după terminarea cursului de calculatoare, cei doi primiră din partea fiului lor, George, un e-mail prin care erau anunţaţi că va beneficia de un binemeritat concediu de o lună şi jumătate în primăvara anului următor şi că are intenţia să îl petreacă împreună cu ei.

La sfârşitul e-mail-ului George strecură propoziţia: „Voi fi însoţit de partenera mea de viaţă”, fapt care îi umplu de bucurie pe Vasile şi Ioana, care nutreau speranţa că fiul lor se va aşeza în sfârşit la casa lui.

Trebuie spus că George Panait făcuse Institutul de Marină şi că prin muncă, conştiinciozitate şi perseverenţă ajunsese căpitan de vas şi acum cutreiera pe toate mările şi oceanele lumii.

În ziua stabilită când George se prezentă la poarta casei părinteşti, bucuria revederii nu fu umbrită în niciun fel atunci când „partenera de viaţă” a bătrânului lup de mare se dovedi a fi o femelă de cimpanzeu, de doi ani. Faptul că puiul de cimpazeu de la primul contact îşi revărsă toată afecţiunea asupra celor doi bătrâni, îi făcu pe aceştia să o accepte fără nicio rezervă.

Bineînţeles că George primi camera de oaspeţi, unde Vasile avu grijă să plaseze într-un sertar secret din dulapul de la capătul patului „piatra miraculoasă”.

Lucy, căci aşa o chema pe femela pui de cimpanzeu, a dormit în primele zile, pe un covoraş la acelaşi capăt al patului unde era şi „piatra”.

La sfârşitul primei săptămâni, capacitatea de imitare a Lucyei ajunsese atât de mare încât nu mai accepta să doarmă decât dacă i se punea pernă şi era învelită cu o pătură.

În cea de a treia săptămână, participarea ei la reuniunile de familie din jurul televizorului devenise un adevărat spectacol, căci trăirile ei emoţionale le reflectau fidel pe cele ale actorilor.

Tot în acea perioadă se petrecu ceva extraordinar şi amuzant tot odată: în timpul unei vizionări a unui documentar, Lucy luă o rochie a Ioanei care stătea pusă pe un fotoliu după ce fusese călcată, şi o îmbrăcase cu mişcări rapide şi sigure; din acel moment refuză să mai umble fără a fi acoperită.

Să fi dezvoltat Lucy un simţ al pudorii?

Stupefiat de progresele pe care Lucy le făcuse într-un interval atât de scurt, George începu să-şi pună tot felul de întrebări cu privire la „sursa" acestor transformări profunde, mai ales că trecutul ei plin de suferinţe fizice şi psihice nu o recomandau pentru acestea.

Şi mai era un lucru pe care George nu putu să nu-l remarce şi anume că el însuşi se simţea sub influenţa aceleiaşi „surse pozitive" ,deoarece, în ultimul timp, îi crescuse puterea de concentrare, iar memoria în momentele de reverie scosese la iveală nuanţe pe care nu le sezizase în momentul petrecerii anumitor evenimente.

Consecinţa cea mai evidentă a creşterii puterii de concentrare fusese faptul că lui, care nu se omora cu lectura, acum, îi crescuse interesul pentru această activitate în mod considerabil şi o carte de circa trei sute de pagini o putea termina într-o singură zi.

George nu ezitase niciun moment ca în cadrul discuţiilor purtate cu părinţii, pe diferite teme, să pună pe tapet şi deruta în care se afla în ce privea dezlegarea misterului evoluţiei pozitive atât a Lucyei cât şi a lui

însuşi. Pentru că se ajunsese într-un moment delicat, de dezordine în mintea lui George, Vasile se hotărâ în cele din urmă să-i mărturisească totul fiului său, începând cu recuperarea meteoritului şi continuând cu descrierea evoluţiei intelectuale atât a lui cât şi a mamei sale, după care concise:

− Dragă George, te rog să mă ierţi că am ascuns de tine secretul existenţei acestui meteorit, al acestei „pietre miraculoase”, dar să ştii că eu nu mai sunt ţăranul semianalfabet pe care l-ai lăsat acasă în urmă cu treizeci de ani. Acum, datorită acestui meteorit, sunt un alt om, chiar dacă nu am urmat o facultate care să mă ajute să-mi sistematizez cunoştineţele şi să le pot canaliza spre un anumit domeniu concret. Venirea ta împreună cu Lucy mi-a dezvăluit o oportunitate nesperată. Pe baza observaţiilor făcute asupra mea, asupra mamei tale şi asupra Lucyei, voi argumenta o nouă teorie, mai precis o nouă ipoteză privind apariţia lui „homo sapiens”.

Realizezi? Eu deţin practic toate atuurile. Eu nu apelez la schelete. Subiecţii mei sunt fiinţe vii, palpabile, iar, sursa tuturor devenirilor o poţi ţine în mână.

În cele trei săptămâni rămase până la sfârşitul concediului lui George, Lucy, pe care cu greu o mai puteai numi „animal de companie”, nu încetă să-i uimească cu progresele făcute în însuşirea unui comportament cât mai apropiat de cel uman. Cel mai mare „salt”, dacă se putea spune aşa ceva, fusese numărul foarte mare de cuvinte pe care le asimilase şi înţelesese reacționând de fiecare dată în concordanţă cu semnificaţia acestora.

Deşi armonia din familie nu putea fi pusă la îndoială, în aer plutea o întrebare pe care nimeni nu avea curajul să o rostească: care va fi viitorul Lucyei?

În una din ultimile zile ale concediului său, George îşi luă inima în dinţi şi deschise discuţia.

− Dragii mei, vă văd preocupaţi în ultima vreme şi vă înţeleg temerile, dar trebuie să înţelegeţi că nu se pune problema rămânerii Lucyei la voi,

deoarece, atașamentul ei afectiv faţă de mine este enorm, iar consecinţele unei despărţiri pot fi devastatoare.

Tot atât de bine înţeleg că studiul la care v-aţi angajat cu trup şi suflet a devenit scopul vieţii voastre şi că orice perioadă de întrerupere a expunerii Lucyei influenţei meteoritului poate duce la „ştergerea" deprinderilor căpătate şi asfel „proba" să îşi piardă din importanţă.

În clipa despărţiri după îmbrăţişări prelungite şi şiroaie de lacrimi vărsate de Ioana, George fusese acela care avu ultimul cuvânt.

− Să ştiţi că sunt mândru de voi şi vă promit că dacă la prezentarea studiului vostru, *cu privire la originea extraterestră a apariţiei lui homo sapiens*, va fi necesară prezenţa „subiectului" Lucy, aceasta vă va sta la dispoziţie prin intermediul unei teleconferiţe.

Dacă nu vă grăbiţi cu prezentarea studiului şi părerea mea este să mai aşteptaţi cel puţin două, trei luni, vă voi trimite săptămânal propriile observaţii cu privire eventualele modificări ale „performanţelor" Lucyei şi evident şi ale celor proprii.

*

La sfârşitul celor trei luni de observaţii promise de George, bilanţul nu fusese unul întrutotul îmbucurător: Lucy uitase o mulţime de cuvinte, a căror semnificaţii îi deveniseră total necunoscute; fără să fi fost victima vreunei maladii, perioaodele diurne de timp în care Lucy fusese deosebit de activă se micşoraseră făţă de începutul observaţiilor; de multe ori rochiţa pe care i-o cofecţionase Ioana stătuse părăsită sub patul în care dormea George, perna şi păturica rămânând însă în continuare nelipsite seara la culcare; însuşi George fusese nevoit să consemneze faptul că interesul pentru lectură îi scăzuse, nereuşind să citească mai mult de o sută cincizeci, două

sute de pagini pe zi, dar acest lucru putea fi foarte bine pus pe seama stresului provocat de sarcinile de serviciu.

În această periaodă se petrecu însă un lucru pe care George îl seziză şi îl consemnă abia spre sfârşitul acesteia, şi anume: purtarea rochiţei nu fusese ceva întâmplător, legată de vreo toană a Lucyei, ci putuse fi pusă în legătură numai cu zilele răcoroase, chiar dacă aceasta nu fusese îmbrăcată în toate aceste zile. Acest comportament putea fi dovada faptului că Lucy dezvoltase un rudiment de inteligenţă care îi permitea să se adaptaze mai uşor mediului în care trăia; faptul că această inteligenţă rudimentară începuse să se manifeste în afara câmpului de influenţă a meteoritului putea sugera ideea că unele conexiuni nervoase şi asocieri la nivelul creierului ar fi putut deveni ireversibile în cazul unei expuneri mai îndelungate, de presupus cel puţin de un an de zile.

În acest timp, Ioana şi Vasile constataseră şi ei ceva, şi anume că „ziua lumină” căpătase dimensiunile dinainte de apariţia meteoritului şi că puterea de concentrare le scăzuse în oarecare măsură, ori propriul regres corelat cu cel al Lucyei duceau la concluzia că observaţiile lor nu puteau fi un suport, de altfel destul de fragil, decât pentru emiterea unei simple ipoteze şi nu pentru realizarea unui studiu ale cărui concluzii să fie de necontestat. Sosise momentul adevărului, când Ioana şi Vasile realizară că optimismul, entuziasmul şi încrederea în sine nu erau suficiente şi că trebuiau să apeleze la nişte specialişti.

Urmă un schimb de adrese cu cei de la NATIONAL GEOGRAFIC care primiră toate consemnările făcute, inclusiv piesa cea mai importantă, meteoritul. La sfârşitul a şase luni de cercetări intense, ale căror costuri fuseseră suportate de către revistă, redactorul şef îi convocă pe cei doi Panait pentru a-i informa cu privire la concluziile finale.

Deşi Ioana şi Vasile mai păstrau gestica unor provinciali obişnuiţi cu munca fizică, privirea inteligentă, directă, dovedea că activităţile intelectuale nu le erau străine. Discuţia avu loc în biroul redactorului şef în jurul unei mese rotunde din sticlă masivă, fiecare ocupând câte un fotoliu generos capitonat cu piele de culoare grena. Fotoliile lăsau impresia unui privitor neutru că cei trei sunt cufundaţi în câte o ogivă. După consumarea ritualurilor legate de protocol se trecu direct la informarea celor doi parteneri.

− Deşi aţi fost informaţi permanent asupra rezultatelor fiecărei etape de cercetare, în unele fiind implicaţi direct, mă simt obligat să recapitulez.

În primul rând, cercetările de laborator au evidenţiat faptul că metoritul găsit de dumneavoastră este un mineral a cărui structură este total necunoscută pe Terra, iar componeţa fascicolului de unde emise este încă un mister pentru noi, deoarece, lungimea de undă a fiecărei componente se modifică în mod ciclic.

Deşi v-aţi asumat un mare risc atunci când v-aţi expus direct, în urma experimentelor efectuate pe şoareci, se pare că acestea nu produc modificări la nivel celular, dar nu ne pripim cu concluziile, deoarece perioada de şase luni poate fi insuficientă. Ce este sigur este că aceste raze acţionează la nivelul sinapselor şi al neuronilor, îmbunătăţind activitatea cerebrală, deoarece şoarecii de laborator au devenit mult mai activi, iar problemele primite le-au rezolvat mult mai repede. Cunoaşteţi problema labirintului? Aceste concluzii sunt în deplină concordanţă şi cu rezultatele observaţiilor dumneavoastră.

Întrebarea la care nu au putut răspunde cercetările, datorită unui factor obiectiv, timpul, este următoarea: care este perioada minimă de expunere a subiecţilor care să garanteze că modificările comportamentale şi mentale sunt ireversibile? Perioada de 10 -11 luni pentru dumneavoastră şi

de o lună jumătate pentru Lucy s-au dovedit insuficiente conform observaţiilor.

Deoarece în laboratoarele angajate în cercetarea fenomenului nu dispun de aparatură adecvată, nu s-a putut stabili curba după care intensitatea emisiei acelor „unde pozitive” scade în timp, fiind de presupus că orice scădere a acesteia duce în mod logic şi la diminuarea efectelor asupra subiecţilor.

În concluzie, deoarece unele rezultate ale cercetărilor noastre sunt oarecum ambigue, nu ne putem hazarda în enunţarea unei ipoteze ferme *cu privire la originea extraterestră a apariţiei lui Homo sapiens,* în schimb vom formula o ipoteză rezervată pe care o vom publica în cadrul revistei noastre. Această ipoteză rezervată este corelată şi cu rezultatele ultimelor cercetări paleoantropologice şi arheologice efectuate în Etiopia, în apropierea localităţii Goba.

Pentru câteva secunde redactorul şef şi-a întrerupt pledoaria, timp suficient cât să bea o gură de apă şi să scoată din buzunarul de la piept o hârtie împăturită.

După ce o desfăcu tacticos, cu mişcări parcă studiate, începu să citească:

„Acum cca. 150.000 pe un teritoriul din estul Africii a căzut un nor de meteoriţi, care a acoperit o suprafaţă destul de mare, comparabilă cu cea a Austriei. Teritoriul era ocupat de o populaţie numeroasă de hominide care se distingeau în principal printr-o creştere modestă a dimensiunii creierului în comparaţie cu cel al luiAustralopithecus şi al rudelor sale. Aceste hominide cunoşteau mersul biped şi confecţionau unelte de piatră, de unde şi denumirea dată de paleoantropologi: „Homo habilis” sau omul creator de unelte. Se pare că norul de meteoriţi provenea dintr-o zonă a galaxiei în care lumea minerală căpătase structuri şi proprietăţi fără echivalent pe planeta Pământ. Aceşti meteoriţi posedau o anumită „radioactivitate” care

nu era letală pentru fiinţele vii. Radiaţiile emise de acele structuri minerale acţionau numai la nivelul sinapselor şi al neuronilor, îmbunătăţind activitatea cerebrală; asta a avut drept cosecinţă faptul că hominidele au devenit mult mai alerte şi mai agile alocând mai puţin timp somnului şi evitând atacul prădătorilor cu tot mai mare succes. Sentimentul de siguranţă căpătat le-a permis să îşi diversifice sursele de hrană, cantitativ şi calitativ, implicit a nutrienţilor, mai precis a fosfolipidelor care favorizau dezvoltarea crierului şi a conexiunilor nervoase; creşterea în volum a creierului a permis mărirea numărului de asocieri şi implicit dezvoltarea unei inteligenţe rudimentare.

Se presupune că repartiţia meteoriţilor şi implicit a acelei „radioactivităţi benefice" au fost relativ uniforme pe întreaga suprafaţă a habitatului hominizilor, situaţie în care aceştia au fost expuşi aproape constant şi continuu, influenţei „undelor pozitive" pe o perioadă de cel puţin un an.

Făcând o corelaţie între observaţiile familiei Panait asupra unei femele de cimpanzeu în vârstă de doi ani, pe o perioadă de numai patru luni şi jumătate, şi rezultatul ultimelor cerectări arheologice şi paleoantropologice din estul Africii, am tras concluzia că modificările comportamentale şi mentale ale hominizilor ar fi putut să devină ireversibile.

Din acest moment drumul spre apariţia lui homo sapiens era deschis".

− Aceasta nu este decât o ciornă, articolul articolul să fie mult mai documentat, astfel încât să corespundă prestigiului revistei noastre.

Materialul va fi însoţit de reproduceri după diorame care să reconstituie habitatul hominizilor din acea perioadă şi, după cum am dat de înţeles, de citate din studiile paleoantropologie şi arheologice apărute recent în presa de specialitate.

Sub titlul „O nouă ipoteză cu privire la apariţia lui Homo sapiens în estul Africii”, articolul a fost publicat de revista NATIONAL GEOGRAFIC în numărul din luna imediat următoare.

Dacă publicul larg primise cu mult interes articolul, reacţia specialiştilor fusese una foarte vehementă; unele reviste nu ezitaseră să publice cu litere de o șchioapă titluri de genul: „Noua ipoteză cu privire la apariţia lui Homo sapiens în estul Africii, o abdicare de la etica profesională”; „Deturnare grosolană a rezultatelor unor cercetări arheologice şi paleoantropologice din estul Africii”; etc.

Despre ce era vorba? Redactorul şef îşi încurajase subalternii care colaboraseră la elaborarea articolului să mistifice rezultatele cercetărilor din estul Africii. Astfel, deşi lângă localitatea Goba din Etiopia se găsiseră câteva fragmente de meteoriţi cu o structură cu totul deosebită de cea a structurilor geologice de pe Terra, iar datarea radiometrică le atribui o vechime de cca.150.000 de ani, acest fapt nu justifica în niciun caz asocierea lor cu apariţia în acea perioadă a unui adevărat covor de meteoriți. Iar acele fragmente nu prezentaseră nici cele mai infime dovezi că ar fi fost cândva o sursă de radiaţii de orice natură.

Drept consecinţă, revista NG care inserase articolul incriminat fusese scoasă de la vânzare, iar redactorul şef fusese obligat să îşi dea demisia. El însă refuză să părăsească definitiv scena, căci după ce presa de specialitate încetase să mai comenteze, îşi însuşi articolul care fusese atât de contestat, îl cosmetiză, îi adăugă o componentă epică şi îl trimise unei reviste de ştiinţă popularizată sub titlul: „*Un scenariu posibil cu privire la apariţia lui Homo sapiens pe teritoriul Africii de est”.*

La trei ani după ce Vasile Panait găsise pe pardoseala grajdului său „piatra miraculoasă”, în cotidianul de limbă engleză *Daily News*, care apare la Nairobi, la rubrica Fapt divers fusese publicată următoarea ştire:

,,În urma cercetărilor arheologice şi paleoantropologice efectuate sub auspiciile Facultăţii de Ştiinţe Naturale din Nairobi, în apropiere de localitatea Buna, au fost descoperite fragmente de meteoriţi, repartizate uniform pe o suprafaţă foarte mare.

Studiile de laborator au relevat faptul că structură lor minerală nu are corespondență pe Terra, iar datarea radiometrică le-a atribuit o vechime de cca. 150.000 de ani.

Datorită aparaturii de ultimă generaţie cu care a fost dotată Facultatea de Ştiinţe Naturale, pe „câmpul de meteoriţi" a putut fi identificată emisia remanentă a unui fascicul de unde necunoscut cercetătorilor datorită faptului că lungimea fiecăreia din componente se modifica în mod ciclic.

Rezultatul cercetărilor de la Buna a intrat în atenţia marilor centre universitare din întreaga lume, fiind adusă din nou în discuţie ipoteza originii extraterestre a lui Homo sapiens".

Moartea numărului trei

by FLORIN GIURCĂ

Prin fanta hijab-ului ochii negri, dilatați de spaimă, încadrați de sprâncene elegant arcuite, spun mai multe decât ar putea să spună gura încleștată și trupul acoperit de jibabul negru. Lama pumnalului luci o clipă în lumina soarelui ce pătrundea printre vitralii, oprindu-se la baza bărbiei.

— Ești nou venit printre noi, prietene. Nu mi-ai făcut onoarea să-mi spui cum te cheamă.

— Ismael. Ismail, repetă, după ce-și drese glasul, cu o intonație mai profundă.

Bărbatul avea un nas tipic semit, arcuit prelung, subțire, terminat cu nări fremătătoare. Mustața subțire se unea cu barba tunsă scurt, care contura maxilarele delicat desenate, dar puternice. Tenul lui avea acea culoare caldă a lemnului de santal, un maroniu care bate înspre gălbui, accentuată de corneea palidă ca fildeșul îmbătrânit. Dar ceea ce era cel mai expresiv la el erau ochii, în sclipirea cărora se vedea o nuanță de exaltare vecină cu nebunia.

— Ascultă Ismaile, cine vine aici neinvitat plătește prețul sângelui. Vârful cuțitului începu să se plimbe lent de la stânga la dreapta pieptului acoperit de veșmântul drapat, căutând un loc mai vulnerabil. Zăbovi câteva clipe în dreptul inimii, apoi începu să coboare încet pe linia mediană care duce către buric. Din încăperea alăturată, marea sală de rugăciune a moscheii, se auziră litaniile salatului. “*O, voi ce credeți! Când vă ridicați la rugăciune: spălați-vă fețele și mâinile până la coate. Frecați-vă capetele și picioarele până la călcâie. Dacă aveți vreo necurăție, curățați-vă. Dacă sunteți bolnavi ori în călătorie, dacă vreunul dintre voi vine de la locul tăinuit,*

dacă v-ați atins de femei și nu veți găsi apă, atunci folosiți nisip curat cu care vă veți șterge fețele și mâinile voastre".

Pe peretele din fața sa, omul care își spunea Ismail văzu un disc cu o inscripție elegantă, un verset din Coran, în forma literei grecești Omega. Două semicercuri îngemănate ca două zale frânte. Mâna stângă a celuilalt îi acoperi gura, în timp ce dreapta înarmată îi sfâșie cu un gest straiul de pânză neagră. Vocile din încăperea alăturată tăcură deodată. Cu capul pe spate, Ismail privi curios caligrafia din perete și se gândi amuzat: *ce bine seamănă cu cifra 3, văzut din unghiul acesta.* Lama cuțitului alunecă rece pe piele și străpunse ultima fâșie de pânză din jurul mijlocului, când imnurile reîncepură melodios peste zidul cu ornamentații sinusoidale de inspirație florală.

— Doamne, Dumnezeule! Allah e mare!

*

Tedy se împinge în pervaz și, cu toată puterea, îl respinge pe sirian, care se prăbușește pe sofa cu un rânjet. Trece pe lângă el și se precipită în camera de baie, unde se spală îndelung pe dinți. Se privește în oglindă și simte cum îngrijorarea îi strânge din nou pieptul cu gheare de oțel. Cearcănele vinete i s-au făcut și mai mari și mai vinete. Vinișoare roșii îi irigă albul ochilor, indiciul nopților nedormite. Renii reveniseră. Mult mai numeroși și mult mai agresivi. De când are coșmarul acesta? Nici nu mai ține minte. Era copil.

În fiecare an, în ziua de Ajun, Tedy aștepta înfrigurat minutul acela, când ziua se îngemăna cu noaptea, și primele urme din zăpadă prindeau contur. Urmele cizmelor lui Moș Crăciun. Ritualul acesta: deschiderea ferestrelor și căutarea urmelor Moșului în zăpadă, sub fereastră, pe care îl repetase an de an, i se păru deodată ridicol odată cu intrarea în gimnaziu. Când fu în clasa a cincea se trezi la șase dimineața, ca de obicei, se duse până la geam, zâmbi, dar nu îl mai deschise. Se întoarse în pat și se culcă

la loc. Căldura așternutului îl îmbie la somn iar colindele ascultate cu o seară înainte îi aduseră aminte de sania Moșului, cu zurgălăi și renii zburători. Unul, doi, trei… nu reuși să-i numere. Adormi încântat.

Prin clasa a șaptea, Tedy o convinsese deja pe doamna profesoară Virginia că va deveni un geniu al matematicii. Nicio problemă din culegeri nu-i rezistase. Rând pe rând, tratate groase de trigonometrie și algebră se umpleau pe marginile foilor cu comentarii scrise mărunt și ordonat. Secțiuni conice, hiperboloizi și integrale, abscise, bisectoare și gradienți deja nu mai erau necunoscute pentru el, în anul în care intrase la liceu. O dată pe lună, poștașul îi strecura pe sub ușă Gazeta Matematică, pe care o rezolva din scoarță-n scoarță doar în trei zile. Dar pe măsură ce mintea lui dezlega enigmele născocite de alte minți, o întrebare perfidă se înfiripa în conștiința lui: ce este cu adevărat matematica? Este oare posibil ca o ficțiune să-i nască în suflet atâta pasiune, atâta energie și atâtea bucurii?

Problemele nu sunt însă toate rezolvabile. Ca un ghimpe în talpă, Marea Teoremă a lui Fermat l-a zgândărit ani la rând, până când a aflat că cineva a rezolvat-o. Dar Conjectura lui Goldbach? Acest Gibraltar semeț al gândirii, această garnizoană neînvinsă, încă păzește nemărginirea oceanului matematic. Orice număr întreg mai mare decât cinci poate fi scris ca sumă de trei numere prime, presupune Goldbach. De ce ar fi așa? Nimeni nu știe. Dar până astăzi nu s-a infirmat. În toată lumea computere super rapide calculează zi și noapte. Algoritmii euristici generează numerele prime cu mii și mii de cifre. Dacă într-o zi unul din acele computere ar descoperi un număr, oricât de mare, care să nu fie sumă de trei numere prime, ziua aceea ar fi pentru omenire la fel de importantă ca și descoperirea vieții raționale în Univers. Toată lumea știe însă că munca asta nu va duce nicăieri. Deoarece prezumția lui Goldbach este adevărată. Deși nimeni nu știe de ce. Nimeni n-a demonstrat-o.

Pe măsură ce se adâncea în gânduri fără rost, simți că-l paște un alt pericol: acela de a-și irosi timpul și energia cu dubii metafizice. Ba, mai mult, de a-și pierde cu adevărat mințile. Istoria matematicii abundă de savanți nebuni: John Forbes, răpus de schizofrenie, de exemplu. Sau magnificul Georg Cantor, ce se credea trimisul lui Dumnezeu pe pământ, și care a sfârșit în cămașa de forță. Ludwig Boltzman s-a sinucis. Kurt Godel, la ospiciu. Alan Turing… ei bine, schizo și Turing.

Angoasa aceasta nu-i apăruse chiar din senin. Cam de prin clasa a șaptea, când singura lui preocupare devenise matematica, Tedy începu să aibă coșmarul cu renii. Sau cu un an sau doi mai devreme? Veneau într-un vifor de zăpadă care îi înțepa ochii până în fundul creierului, trăgând o sanie. Abia de reușea să se ferească din calea copitelor, și se trezea tremurând de groază. Aproape în fiecare noapte. Și înțepăturile din ceafă…

Target-ul de viață pe care și-l fixase era destul de înalt: acela de a studia matematica la Oxford. Dar titlul de olimpic internațional, cucerit în ultimul an de liceu, îi deschise – fără taxe, datorită unei burse de merit – porțile exclusivistei citadele universitare. Atmosfera găsită aici îi păru în mod ciudat familiară, probabil datorită filmelor cu Harry Potter, care îi coloraseră adolescența în scurtele pauze de studiu. Fu cazat într-o cameră de două persoane, împreună cu un student sirian, Aladin pe nume.

Viața de student la Oxford a lui Tedy ar putea fi circumscrisă, previzibil și fără teamă de a greși, unui singur cuvânt: *nerd*. Respectiv, tocilar. Refuzase să se înscrie în vreuna din confreriile care nu aveau alt scop decât să-și pună la cale una alteia farse ridicole, sau să cedeze tentațiilor cu care studenții străini erau ademeniți de îndată ce ieșeau dintre zidurile protectoare ale campus-ului: alcoolul, tutunul, drogurile, femeile. În cămăruța lui cu mobilier din lemn lăcuit și parchet impecabil din lemn de cireș își amenajase micul lui sanctuar, compus din Almagestum sau Sintaxis Mathematica de Claudius Ptolemeu, Philosophia e naturalis principia

mathematica de Isaac Newton, în ediții întocmai cu originalul, și alte raritați bibliofile. Nu punea preț pe cărțile viu colorate din librării și pe reclamele de pe internet. *Vreau să am în jurul meu numai simboluri pure, în rest totul este în mintea mea*, obișnuia să-i zică lui Aladin.

— Ah, simbolurile… zice Aladin. Uneori nu știi ce se ascunde în spatele lor. Sau în mintea cuiva. Tedy, tu ai vreo iubită? Aladin surâde, dezvelind un șirag de incisivi și premolari de un alb strălucitor, contrastant pe fondul tenului său măsliniu.

— Nu, nu încă. Nu a sosit momentul. Nu am rezolvat încă Marea Conjectură.

— Marea Conjectură… ce știi tu despre ea? Aladin se apropie de Tedy, care stă cu spatele sprijinit de pervazul ferestrei. Draperia groasă este dată de-o parte, și în spatele ferestrei parcul cu alei impecabil desenate, străjuite de arbuști cu frunze veșnic verzi, dafin și mirt și aloe vera, se întinde pe cele optsprezece hectare. Crezi că-ți va lumina viața mai mult? Aladin își apropie fața de fața lui Tedy, cu coada ochiului țintind punctul dintre sprâncenele lui Tedy. Ce-ți va dărui ție Conjec… gura lui Aladin, adică mai bine zis colțul gurii lui Aladin atinge colțul gurii lui Tedy… tura… ce crezi tu că este… Tedy se proptește cu mâinile pe pervazul ferestrei, își dă capul pe spate și primește sărutul lui Aladin pe gură, cu stupoare, și limba lui Aladin pe cerul gurii.

Tedy se împinge în pervaz și, cu toată puterea, îl respinge pe sirian și se năpustește în camera de baie. Deșurubează febril căpăcelul loțiunii aftershave, își clătește gura îndelung, se spală pe dinți,își studiază câteva clipe cearcănele și în clipa aceea are revelația că și-a călcat viața în picioare. Obsesia lui pentru matematică e pe cale să-l ducă pe marginea prăpastiei. Geometria sacră a altarelor megalitice, echilibrul inexplicabil al menhirelor profilate pe cerul amurgului sunt imagini recurente, persuasive,

cu care adoarme și cu se trezește în fiecare zi. Trebuie să plece în Scoția, cât mai curând. Mâine.

— Aladin, zice el din pragul ușii de la baie, mi-am înțeles chemarea. Voi face un pelerinaj la Santiago de Compostella.

*

Oceanul se zvârcolește la picioarele lui, de parcă toate sedimentele acelea, vechi de milioane de ani, încărcate cu ură, ar vrea să i le scuipe lui în față. Își dezgolește stâncile abisului ca pe niște măsele descărnate în gingii, ca apoi să le acopere din nou cu apă neagră, într-o cadență a groazei ce i s-a înfrățit cu pulsul. Privește hipnotizat la valurile acelea imense care se sparg de baza stâncii. Jerbele de spumă i se ridică la zeci de metri deasupra capului. Valurile negre încep să se coaguleze acolo sus, ca niște coarne sau ca niște capete de bivoli, efemere, ce se destramă în miliarde de stropi fini, pulverizați de vântul dinspre larg, ce-i săgetează ochii până la retină. Dar unii cad de sus pe stânca șlefuită. Copitele bizonilor sunt negre și tari ca fierul și, când cad, stânca se sfărâmă în bucăți. Din ce în ce mai mulți. Și toți se năpustesc asupra lui: un val de trupuri ude, cu coarne ascuțite și boturi din care se scurg bale. Masculul alfa, conducătorul turmei, își ține coarnele în jos, țintuindu-l cu ochii injectați. Strânge în pumn mânerul sabiei. A văzut asta de multe ori, în filme. *Când va sări asupra mea, eu o să fac o fentă și o să-l spintec. Pe urmă nu știu ce va mai fi, dar o să mori și tu.* Tăișul sabiei lucește în raza lunii, apoi se face roșu.

Tedy se ridică în capul oaselor, lac de transpirație. Se uită câteva clipe în jur, buimac, neînțelegând unde se află. Vrea să se culce la loc în așternut, dar ceva umed și lipicios îl face să arunce pătura din pat. Și atunci, cu ochii dilatați de groază, își vede mâinile însângerate. Sânge și pe pat, cearceaful tot este mototolit și plin de sânge, de parcă o luptă crâncenă se petrecuse acolo, în timpul nopții. Sare din pat și, în penumbra dimineții

boreale, zărește silueta lui Yvonne, în fotoliu, privindu-l fix. Tedy se holbează la ea îndelung, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Încet-încet vălul i se ridică de pe minte și își amintește cum a luat avionul de pe Heathrow ieri dimineața, împreună cu Yvonne, cu destinația Great Bernera, Insulele Hebride, în nordul Scoției. În seara dinainte fuseseră împreună într-un pub din centru.

— Trebuie să merg la Callanish. Simt că e ceva acolo care mă cheamă.

— De ce tocmai la Callanish? Uite, îți propun eu o locație mult mai apropiată. Te chem la mine, în noaptea asta. Ce spui? Vii?

Yvonne își aprinse o țigară și duse apoi la buze paharul cu Pinot Noir. Buzele ei de un roșu întunecat se făcură și mai întunecate, pletele ei negre luciră mătăsos pe umeri sub flashurile globului care se rotea lent în tavan. Era plăcut în pub. Era de-a dreptul intim. Violonistul talentat interpreta romanțe interbelice, iar puținii consumatori discutau în șoaptă, cu capetele apropiate. La masa de vizavi, un individ cu ochelari cu rame groase era adâncit în lectura ziarului. Violonistul se apropie de masa lui Tedy și îl privi cu o expresie de curiozitate nedisimulată.

Tedy își plecă ochii, jenat. Simți că farmecul serii în doi începe să se risipească.

— Yvonne, vorbesc serios. Mă simt foarte rău. Am coșmaruri. Sunt nedormit. Și boul ăla de arab s-a dat din nou la mine azi. I-am spus la plezneală că plec în Spania. Nu știu… cred că îmi pierd mințile.

— Ascultă la mine, lichea ce ești! Cine sunt eu?

— Tu ești Yvonne, cea mai penibilă blondă de la drept de la Oxford!

— Ai noroc că sunt brunetă ca noaptea! Ochii și urechile la mine. Ai ascultat tu muzică de operă vreodată? Cum ai caracteriza-o?

— Habar n-am. Țipete și urlete.

— Ești moron. Opera e muzică lirică, înregistrează asta. Știi ce înseamnă liric?

— Ăăăă… sentimente?

— Bravo! specific, spre a nu face confuzii: ură, furie, ceartă, împăcare, tristețe, deznădejde, trădare și iertare, toate la maxim și mixate la turație. E normal? Nu-i normal! Și atunci, te întreb: cum să nu urle tenorii și să nu țipe bietele soprane, când li se pun sub nas librete așa de încărcate cu pasiuni?

— Acum mi-e totul clar. Ce bine știi tu să explici. Deci de-aia!

— Da, de-aia! Se exprimă! Își dau drumul liber la ceea ce au pe suflet. Așa să faci și tu. De ce taci și te frământi în ascuns? Urlă aici cât poți de tare, să te audă și tipul ăsta care se holbează într-una la tine: mă urăsc! sunt un vierme de om!

— Ar fi bine să pot s-o fac, dar vezi, necazul cu mine e altul: sunt introvertit. Și melancolic.

— N-are a face. Te naști cu un temperament slab, dar îți educi un caracter puternic.

— Sigur. Educă-mă. Fii profesoara mea!!

— Acum explică-mi și mie chestia cu Scoția. Ce ți-a venit?

— Cât de tare trebuie să urlu asta? E un sentiment. Am acest sentiment, că m-aș simți ușurat, eliberat, ia-o cum vrei, dacă m-aș duce acolo. E ceva irațional, recunosc.

Tedy se ridică în picioare, trase aer în piept și urlă din toate puterile:

— Trebuie să merg la Callanish! Mâine o să mor dacă nu mă duc la Callanish! Lăsați-mă să mă duc la Callanish!

Violonistul se întrerupse, doi-trei clienți se ridicară precipitat, lăsară bacșișul pe masă și părăsiră localul. Yvonne strivi mucul țigării în scrumieră și, scoțându-și din poșetă oglinjoara, își examină starea rujului ștuguindu-și buzele.

În ultimul metrou de la ora 1 noaptea, doi tineri stăteau în picioare, îmbrățișați, legănându-se în balansul vagonului. Fata avea plete negre ca tăciunele și o pălărie cu boruri late, neagră și ea. Băiatul era tuns emo, cu o meșă rebelă acoperindu-i fruntea. Pe peron, un singur călător refuză în ultimul moment să se urce în vagon.

Împachetară în grabă strictul necesar. A doua zi dimineața luară avionul spre Glasgow. La ora amiezii se urcară într-un ferry, care îi transportă până în punctul cel mai estic al Hebridelor, cătunul Stornoway, vreme de șase ore. Tocmai la timp pentru a prinde, la ora 8 seara, ultima cursă către Callanish, de partea cealaltă a insulei, către Atlantic. La ora unu noaptea bătură la ușa pensiunii. Proprietarul le deschise, frecându-și ochii. Vântul șfichiuia stropi sărați de spumă din oceanul care se auzea vuind la câteva zeci de metri depărtare, în întuneric.

— Ei, și-acuma spune-mi și mie, ce mare *piece of shit* ai găsit aici, care să merite deranjul și să mai fiu și înjunghiată în piept de cel mai bun prieten, aș putea zice: de amantul meu, ca să zic așa? Trebuie să sun poliția, sau o vei face tu, cu mâna ta, ca un cavaler?

Yvonne își ține strâns mâna pe sânul stâng, presând o rană care se oprise deja din sângerare. Este ora opt dimineața, pe fereastră se văd stâncile cenușii, spălate de ocean. Undeva, clopotul unei biserici sună pentru utrenie.

*

Văzute de la nivelul solului, menhirele de la Callanish se profilează îndrăzneț în poienița dintre Loch Arasay și Loch Roag, închipuind un conclav de vrăjitoare. Văzute de sus, din elicopter sau din avion, îți dai seama că ele sunt aranjate de fapt pe o circumferință cu raza de 30 de metri, întretăiată de două diametre care se prelungesc cu încă vreo treizeci de metri mai departe, un fel de țintă de darts pentru extratereștri. Peisajul

plat din jur, șlefuit de vânturi și de ploi, presărat cu lacuri și coline scunde, acoperite cu o iarbă aspră, stă mărturie pentru ultima glaciațiune Wurm, aceea care a făcut diferența dintre Homo Sapiens și omul de Neanderthal. De fapt, judecând după vântul care suflă și acum, pulverizând în aer ca un föhn stropii de apă din mlaștini, ai zice că glaciațiunea nu s-a încheiat nici azi. Cu o mână ținându-și pălăria să nu i-o zboare vântul, cu cealaltă protejându-și gâtul dezgolit, Yvonne merge în față pe cărarea care șerpuiește printre bălți și noroaie. În spatele ei, cu mâinile în buzunare și cu gluga pe cap, cu ochii aproape închiși, ca un somnambul, Tedy pășește mecanic pe urmele ei.

— Îl mai iubești? Scuze, știu că e o întrebare tâmpită. Dar înțelegi ce vreau să zic.

— Ce-ai vrea să-ți spun acum: că, vai, n-a fost nimic între noi, totul a fost dat uitării? Adevărul e că nici măcar ura nu poate șterge dragostea. Amintirea ei rămâne, ca o rană.

— Deci încă-l mai iubești. Și, cu toate astea, te-a tăiat.

— Sunt convinsă că n-a vrut să mă omoare. Dar de unde și până unde ai scos-o că încă-l mai iubesc? Crezi că dacă-l mai iubeam, aș mai fi venit aici cu tine?

Tedy nu mai răspunde. Dimineața găsiseră ușa camerei deschisă, cu semne evidente că cineva spărsese încuietoarea în timpul nopții.

— Cred c-a vrut să mă sperie, numai. Și a reușit. Îi stă în fire. E posesiv. N-a suportat că m-a pierdut. Yvonne își petrecu eșarfa încă o dată în jurul gâtului. Ce speri să găsești acolo, la bolovanii ăia?

— Nu știu, niște unități.

— Unități? Ce-s alea?

— Entități. Încă nu știu.

— Tu auzi voci? Yvonne se întoarse și-l privi bănuitoare.

— Nu! Am un coșmar care se repetă când și când. În ultima vreme foarte insistent. O turmă de animale cornute, inițial am crezut că-s renii lui Moș Crăciun, adică așa mi se părea când eram mic…

— Tu visezi asta din grădiniță? Și nu te-ai dus la psihiatru până acum?

— Știi că nu sunt comunicativ. N-am spus la nimeni. De la o vreme mi se pare că-s bivoli. Din ce în ce mai mari și mai răi. Din ăia cu blană, cum erau acum zece mii de ani. Mamuți. Ultima dată s-au repezit la mine și la un moment dat s-au aranjat într-un fel foarte curios. În față, în primul rând, chiar în fața mea, erau doi. Pe urmă, în al doilea rând, câte doi în spatele fiecăruia. Și tot așa. Patru, pe urmă opt, pe urmă n-am mai putut să număr. Formau două armate întrețesute, amestecate, dar se putea vedea până la infinit, la orizont, cum fiecare își trage obârșia din comandantul lui.

Pășesc cu greutate, evitând să calce în apa rece ca gheața, călcând din piatră în piatră. Niște păsărele negre, un fel de rândunele, zboară razant pe lângă ei, ciripind agresiv. Apoi, fără legătură:

— Dacă zici că te iubește, de ce s-a dat la mine?

— De tâmpit ce este. Ți-am spus că e posesiv. Vrea să te aibă. Vede în tine un rival, și vrea să te violeze. Să te aducă în haremul lui, să fii al lui. Bun, am înțeles, visezi vaci și boi. Ce legătură au astea cu pietrele de la Callanish? De ce nu la Stonehenge? Nu erau mai bune alea de la Stonehenge? Eu zic că erau mai bune. Și mai aproape.

— Nu-s la fel. Cele de la Callanish sunt primele. Au o funcție primară, pe care cele de la Stonehenge au pierdut-o. În Hebride cercul e tăiat de o cruce care vine din exterior. Crucea e simbolul aditivității. Cercul e spart, materia lui e în curs de aglutinare. E în curs de construcție. La Stonehenge cercul deja cuprinde totul. E închis. Și pietrele formează litera PI. Semnul produsului. Pe mine mă cheamă aici, în Scoția. E ceva legat de Conjectură.

— Cine te cheamă? Tu auzi voci? Scuză-mă, mi se pare că te-am mai întrebat, dar vocea mea se pare că nu o auzi.

— Cum l-ai cunoscut pe Aladdin?

— La moschee.

— Femeile n-au voie la moschee. Te-am prins cu minciuna.

— Ba nu. M-am costumat în bărbat. Am vrut să văd ce e acolo.

— Nu ești normală. Și cum s-a întâmplat?

— S-a prins că-s femeie. Mi-a făcut semn să vin după el. Când am ieșit, m-a amenințat cu cuțitul, că dacă n-o fac cu el, mă taie.

— Stupid. Și tu, bineînțeles c-ai pus-o. La început de frică, dar după aia ai mai stat o dată.

— Nu e nevoie să fii porc. Eu cel puțin nu stau de vorbă cu vacile.

— Cred c-a fost destul de neplăcut. Faptul că ținea cuțitul în mâna dreaptă, vreau să zic. Sau îl ținea între dinți?

Yvonne grăbește pasul și se distanțează de el vreo zece pași.

— Cum crezi c-a dat de noi? Tedy se vede nevoit să strige.

— Tu n-ai observat că era lângă masa noastră ieri noapte, în pub? Normal că a auzit că venim la Callanish, doar ai fost prevăzător și ai informat pe toată lumea. Tare.

— Păi și cum… cu ce cursă? Că noi am venit cam singuri până aici. Cel puțin de la Glasgow n-am mai văzut nici țipenie de om.

— O fi luat un avion charter direct până aici. E descurcăreț. A venit înaintea noastră. A văzut rezervarea la pensiune în laptopul tău, că ți-a spart și parola.

— N-am nici o parolă.

— Atunci nu ți-a spart-o. Sorry, l-am învinuit pe nedrept.

— Ok, dar tot nu înțeleg. De ce ar fi venit până aici?

— Tu ești ăla care stai de vorbă cu boii și cu vacile, care mă scoli la șase dimineața, mă sui în avion, pe urmă în feribot, pe urmă în taxi și mă

aduci la unu noaptea unde și-a înțărcat Talpa Iadului plozii și tot tu te întrebi de ce a venit și sirianul? Normal că a venit după noi, să ne despartă. Din gelozie.

Umbrele menhirelor din axa nord-sud cad una în urma celeilalte, semn că este ora amiezii. Niciun nor nu pătează albastrul cerului. O liniște deplină se instaurează când cei doi pătrund în interiorul cercului de pietre alungite, înfipte vertical.

— Este chiar o biserică, este un prototip de biserică! Doar că în loc de coloane are pietrele astea, iar cupola e cerul. Și uite, are și cruce.

Minutele trec. Imperceptibil, umbrele se deplasează milimetru cu milimetru către est. Umbrele se intersectează cu pietrele verticale, se răsfrâng și se bifurcă, producând un model filigranat. Tot spațiul interior al cercului este prins într-o plasă de umbre și reflexii. Tedy și Yvonne se află în centrul unei uriașe pânze de păianjen. N-au văzut umbra care s-a desprins din spatele coloanei decât în ultima secundă.

— Tedy!

Țipătul Yvonnei despică aerul ca un pumnal. Tedy simte rece apoi cald apoi iarăși rece în piept. Se îndoaie de la mijloc apoi lumina se stinge și acum stă pe pământul tare. Pământul este acoperit cu un covor de iarbă mătăsoasă. Iarba miroase frumos. În iarbă stropi de rouă umezesc buzele. Coloanele sunt numere. Se așază în șiruri infinite până dincolo de orizont. Și fiecare poartă un număr pe ea. Și oamenii sunt numere. Toți oamenii sunt numere. Toate numerele sunt oameni.

— Yvonne, am dezlegat Conjectura! Numerele prime sunt de genul masculin și de genul feminin. Un număr prim masculin și cu un număr prim feminin nasc un alt număr. Orice număr are doi părinți. Ca și la oameni. Ce simplu era! Și oamenii sunt numere!

— Dar, Tedy, spuneai că trebuie trei numere prime, nu două!

— Două sunt de ajuns. Toate numerele cu soț se nasc din suma a doar două numere prime, iar orice număr fără soț mai mare decât cinci se naște adăugând cifra trei unui număr cu soț. Trei este bun numai ca să facă numere impare. Trei este un trântor, ca la stup.

— Acum, liniștește-te! Am să chem ajutoare. Uite, ține apăsat aici.

— Nu pleca! Stai lângă mine, te rog! Uite, acum văd ce număr avem fiecare. Ce număr frumos ai! O să ai doi copii. Mi-e frig.

Yvonne îl ține îmbrățișat la piept. Pe fruntea lui, din sânge sau poate din spirit, a apărut un tatuaj în forma cifrei 3. Două semicercuri îngemănate, ca două zale. În jurul lor, pământul e roșu, iarba e roșie și miroase a sânge. Rândunelele zboară razant cu pământul. Umbrele menhirelor de pe axa est-vest cad una peste alta, semn că este ora 6 a după-amiezii.

Undeva, clopotul unei biserici sună pentru vecernie.

Mainstream

Ctitorul

de IONUȚ GHIONEA

Mergea greu prin noroiul îngheţat, alunecă şi căzu, se opri o clipă şi respiră adânc aerul rece al nopţii de iarnă. Ocolise drumul, paşii săi ar fi lăsat urme pe zăpada subţire căzută în timpul zilei. Ştia că e urmărit, că sunt aproape, dar nu-l vor găsi, poate sunt pe alt drum. Deşi simţea că puterile îl părăsesc, îşi ţinu cumpătul, strânse mai bine haina la piept şi merse mai departe. Trebuia să ajungă la Nicolae, trebuia să îi spună.

Păşea din ce în ce mai greu, căzu iar şi rămase cu obrazul în zăpadă, simţi fierbinţeala din piept cum îl moleşeşte. Nu, nu va rămâne acolo, fiecare clipă e preţioasă, mai ales acum, se ridică întâi în genunchi, căciula îi căzu undeva în spate dar nu se întoarse să o ridice, nu mai avea timp de pierdut, va ajunge la Nicolae cu orice preț.

Atinse cu mâna poarta masivă de lemn, o împinse cu ultimele puteri şi intră în curte. Se trase clătinându-se lângă zid, merse de-a lungul lui până la fereastra îngustă şi ciocăni încet în geamul aburit. Jos, la picioare, câinele se gudură, bucuros de revedere. În casă cineva scăpără un amnar şi în flacăra vie a lumânării îl desluşi pe Nicolae. Probabil dormea, omul îmbrăcă o haină şi veni să-i deschidă.

Zăvoarele scârţâiră trase în locaşuri, uşa se deschise şi cei doi bărbaţi se priviră. Ion surâse amar, nu-l mai văzuse de trei ani pe preot, dar i se păru neschimbat. Nicolae protejă flacăra lumânării cu podul palmei, îl prinse de haină şi-l trase înăuntru. „Ioane….nu pot să cred, stai, stai jos, ştiam că vei veni, te-am aşteptat în fiecare noapte şi iată că bunul Dumnezeu mi te-a adus. Am aflat că ai fugit, te-au căutat aici, au venit şi ieri

după tine. Stai să aprind lampa să te văd mai bine, nu, lasă, nu vreau să se vadă lumină, vino, să mergem în altar…”

Sprijinit de Nicolae, Ion păşi în biserică, simţi mirosul de tămâie şi de ceară, îşi făcu cruce şi îngenunche în faţa icoanelor. „Vino Ioane, vino… dar ce ai…eşti rănit? Lasă-mă să văd, ai cămaşa plină de sânge…”. „Nicolae, eu nu mai am mult, trebuie să-ţi mărturisesc, trebuie să vorbim… acum, Nicolae, acum”.

Preotul trase o pătură şi-i acoperi picioarele, îi desfăcu haina şi rupse cu mâinile cămaşa însângerată. Înmuie în apă un prosop, îi şterse fruntea, apoi i-l apăsă pe rana din piept. Înţelese că rănitul nu mai avea mult de trăit, ochii i se umeziră, dar îşi potrivi vocea spre a-l îmbărbăta: „Odihneşte-te, vom vorbi mâine, mă duc să arunc un braţ de lemne în sobă să te încălzeşti”. „Nu Nicolae, nu mai apuc ziua de mâine, m-au împuşcat când am fugit din ocnă…m-au fugărit cu câinii, m-au gonit ca pe fiare, de trei zile vin încoace, m-am ascuns în pădure şi am mers numai noaptea… Nicolae… potera e la un ceas în urma mea, poate chiar acum descalecă în faţa porţii”. Într-adevăr, lătratul câinelui şi un tropot de copite se auziră în curte. Cineva lovi câinele, iar chelălăitul lui jalnic îl făcu pe Ion să se ridice pe jumătate: „Nicolae, nu mă lăsa, nu mă da pe mâna lor, Nicolae, trebuie să vorbim, numai pe tine te am…”. Preotul se ridică, încuie uşa altarului şi ieşi în curte.

Căpitanul sări din şa şi se apropie de preot. Îl privi cu dispreţ, îi atinse barba cu cravaşa, apoi îl privi în ochi: „Spune, părinte…. a trecut pe aici tâlharul Ion? A fugit din ocnă, Vodă a fost darnic şi i-a lăsat viaţa. Înţelegi? După cât a tâlhărit… ah, dacă mi-ar încape pe mână…. Pe toţi ai lui i-am spânzurat şi ridicat apoi în furci, acum el ne-a scăpat, dar l-am împuşcat şi nu poate fi departe. Se spune că sunteţi fraţi de sânge, ba chiar că aţi furat împreună pe vremuri, părinte… Aşa-i? Spune… aşa-i?”. „Dumnezeu mi-e martor, dacă am furat vreodată a fost numai de la boierii voştri îmbuibaţi şi

am dat la sărmanii noştri flămânzi şi desculţi… Pământul acesta e al lor, ei îl muncesc şi voi vă umflaţi de roadele lui". „Şi proşti, părinte, şi fricoşi, a trebuit să ard o casă pentru a afla de voi. Au spus tot, dar casa tot le-am ars-o, să le fie de învăţătură şi altora care adăpostesc tâlhari… Părinte, dacă îl găsesc aici, veţi atârna alături în ştreang". Nicolae privi liniştit pumnul ridicat şi-i răspunse: „Şi Domnul Isus a murit pe cruce alături de tâlhari, nu mi-e frică de tine sau de oamenii tăi. Ieşiţi din curtea mea, chiar dacă aş şti de Ion, nu vi l-aş da legat."

Căpitanul rânji cu toată gura, se întoarse spre soldaţi şi le ordonă să răscolească casa şi biserica. „Poţi merge unde vrei, dar în biserică nu ai ce căuta…". Aşezat în prag, cu privirea aprigă şi mâna încleştată pe cruce, Nicolae îi fulgeră din priviri: „Niciunul dintre voi ticăloşilor nu veţi intra aici în casa Domnului, plecaţi pe drumurile voastre. Nu am decât crucea asta să vă opresc şi vă jur că o voi face! Plecaţi! Iată, tot satul este alături de mine. Nu ne poţi omorî pe toţi…". În faţa porţii larg deschise, bărbaţi şi femei, strânşi umăr lângă umăr, încruntaţi, erau martori la înfruntarea dintre soldaţi şi preot. „Iată-ţi supuşii părinte, prostimea s-a adunat ca la iarmaroc, îi pot spulbera într-o clipă…, dar nu, plecăm, însă ne vom întoarce părinte, numai noi doi… lasă… o să vezi…"

Ceata poterei trecu în goană prin culoarul lăsat de oameni şi se pierdu în noapte. Nicolae fugi în biserică, descuie uşa altarului şi se aplecă deasupra lui Ion… Rece şi cu mâna încleştată pe o bucată de cărbune, acesta scrisese un singur cuvânt pe podea. De ajuns, preotul înţelese tot. Îi închise ochii, îi împreună mâinile pe piept şi-l purtă în braţe pe masa din biserică.

Atunci şi în acea noapte îngheţată, alături de oamenii adunaţi în jurul său, Nicolae desfăşură sfânta slujbă de înmormântare. Lumânările sfârâiră şi se stinseră una câte una odată cu ivirea primelor raze de lumină. Muţi şi

întunecaţi, ţăranii urmară căruţa pe drumul noroios al cimitirului. Şi de această dată murise unul de-al lor.

Peste ani, din banii ascunşi de haiduc, preotul Nicolae îi ajută pe sărmani şi ridică o nouă biserică în care a slujit apoi întreaga sa viaţă. Un singur ban de aur a fost îngropat la temelie pentru ca biserica, care dăinuie şi astăzi, să poarte în veci hramul adevăratului său ctitor: Sf. Ioan. Iar potera nu s-a mai întors niciodată…

Foileton

Pisica și căpcăunul (VI)

de SERGIU SOMESAN

Capitolul 15

Pregătiri de taină

Pe cei trei detectivi îi aştepta la pensiune chestorul Nistorescu, care a considerat că este mai sigur să nu se implice direct în operaţiune, considerând că patru civili puneau destulă presiune pe un biet general obişnuit să se descurce de obicei fără intruşi prin preajmă.

— Ei bine, cum este? întrebă el de cum îi văzu.

Chestorul Nistorescu închiriase tot un apartament, aşa că au hotărât să ia masa la el şi să-l pună la curent cu ceea ce văzuseră. Unul dintre motivele ascunse pentru care stăteau la această pensiune era, pe lângă prietenia veche care îl lega pe patron de chestor, şi faptul că, la cerere, se servea masa în camere, astfel că puteau discuta în voie, fără să atragă atenţia altor consumatori.

În timp ce li se servea masa, Spiridon l-a pus scurt la curent:

— Militarii sunt eficienţi, dar cam rigizi în gândire şi e clar că nu sunt făcuţi pentru aşa ceva. Vor da greş mai devreme sau mai târziu, aşa că va trebui să pregătim un plan de rezervă.

După ce chelnerul a plecat, a fost chemat şi Petrică, care, fără să arunce nici măcar o privire mesei bogate, a meşterit ceva la televizorul prins pe perete şi l-a întrebat pe Malamut.

— Nu prea am semnal, cât de aproape de pupitrul de comandă ai plantat dispozitivul?

— Chiar sub masă, dragul meu, chiar sub masă.

— Atunci să sperăm că masa nu este metalică în întregime pentru că, în acest caz, va trebui să te întorci şi să spui că ţi-ai uitat ceva ca să-l poziţionezi în altă parte…

Malamutul se strâmbă, dar chiar în acel moment ecranul se lumină şi pe el apăru imaginea transmisă de cele două drone ale armatei, pe două jumătăţi separate de ecran.

— Ei, atunci hai să mâncăm! De acum măcar îl avem sub ochi pe general, spuse chestorul.

Tocmai terminau când, în josul ecranului, au apărut pirotehniştii îmbrăcaţi în costumele lor masive.

— Doamne, oamenii ăia vor muri! Ce naiba fac acolo? întrebă consternat Spiridon.

— Şi domnul Marcu de ce nu face nimic? întrebă şi Malamutul.

Chestorul clătină nedumerit din cap:

— Cred că este depăşit de situaţie, sau pur şi simplu militarii au vrut să-şi impună punctul de vedere, fără să ţină seama de consecinţe şi de posibilele pierderi.

Au asistat neputincioşi la moartea pirotehniştilor, apoi au sunat după chelner să vină să strângă masa, pe urmă s-au mutat în apartamentul lui Spiridon, care era puţin mai mare.

Spiridon a scos flaconul cu pastile în faţa lor, a luat două, apoi a spus:

— Să sperăm că mă vor ajuta să găsesc o cale pentru a ieşi din această încurcătură fiindcă, să nu uităm, tot două pastile din astea ne-au adus în situaţia de faţă.

Malamutul părea nedumerit, aşa că îl întrebă:

— Cum aşa? Eu unul nu văd legătura.

Spiridon ridică supărat din umeri:

— Cum nu vezi legătura? Ai uitat că planul ăsta minunat, de a alimenta cartierele Braşovului, pe rând, cu dimextrozină a fost al meu? Şi că mi-a venit ideea exact după ce luasem două minunăţii rubinii din astea?

— Nu ar trebui să te simţi vinovat, spuse chestorul împăciuitor. În situaţia dată, era cea mai bună soluţie. Ia imaginează-ţi cum ar fi fost dacă am fi alimentat cu dimextrozină întreg Braşovul, dacă numai un cartier ne-a creat atâtea probleme? Măcar acum suntem pregătiţi să o rezolvăm, într-un fel sau altul… Încă nu ştiu cum, dar sunt sigur că vei găsi şi de data asta o soluţie.

Spiridon se apropie de flipchart şi începu să deseneze şi toţi îl urmăreau cu atenţie, fiindcă aşa începuse şi rezolvarea cazului Vampirul.

— Mai daţi-mi o dată copiile după interogatoriul Loredanei, prietena Căpcăunului. Am impresia că este acolo o informaţie pe care am omis-o.

După ce i-au dat vraful de hârtii pe care îl primiseră de la Poliţie, ceilalţi s-au retras într-un colţ, discutând în şoaptă şi lăsându-l să le studieze. După graba pe care au dovedit-o când i-au dus copiile după interogatoriile fetei, se vedea că aşteptau de la el într-un fel sau altul o rezolvare.

Timpul trecea, iar dinspre Spiridon se auzeau numai mormăituri din care nu se înţelegea nimic. Din când în când se ridica şi mai făcea câte un desen pe flipchart, după care se întorcea la hârtii.

După o oră şi ceva se ridică bucuros şi se apropie încă o dată de flipchart:

— Cred că am găsit soluţia, deşi zău că nu ştiu cum o vom aplica.

Cei doi detectivi şi chestorul ridicară curioşi privirile şi îl priviră pe Spiridon desenând, destul de stângaci, o cutie de pizza pe foaia lucioasă. Pentru a-şi suplini lipsa de talent, scrise pe cutie, cu litere mari, PIZZA, să

fie sigur că o recunosc toţi şi apoi se uită triumfător spre ei, parcă aşteptând aplauze.

Văzând că niciunul dintre ei nu reacţionează, bătu cu markerul în cutia de pizza desenată şi-i întrebă:

— Ei? Ştie careva cum vom proceda?

Într-un târziu Pisica îndrăzni:

— Cred că am înţeles: îi livrăm o pizza şi când ajungem cu ea acolo i-o trântim în faţă, în loc să i-o punem frumos în mână.

În ciuda atmosferei încordate, gluma făcută de Pisică destinse atmosfera şi toţi izbucniră în râs.

După ce râsetele s-au potolit, Spiridon completă:

— În principiu ai dreptate, Pisico… dar numai pe jumătate.

— Dumneavoastră chiar vreţi să-i livrăm o pizza? întrebă consternată Pisica.

Spiridon nu răspunse, ci doar înclină afirmativ din capul lui mare.

Pisica pufni dispreţuitoare şi întrebă:

— Şi cine, mă rog, o să facă prostia asta?

Toate privirile se întoarseră ca la comandă spre ea şi, în cele din urmă, Spiridon răspunse:

— La o astfel de întrebare se răspunde de obicei: cine-ntreabă, ăla e!

Văzând strâmbătura de pe faţa Pisicii, Spiridon spuse:

— Dacă mă lăsaţi să vă explic, o să vedeţi că totul este cât se poate de simplu.

Se apropie de teancul de hârtii, ridică una şi le-o arătă:

— Prietena lui, Loredana, a spus în vreo trei rânduri că Vasile Tudorache adoră pur şi simplu pizza Prosciutto Speciale, pe care o coace o singură pizzerie din Braşov, la un preţ destul de piperat. Iar primul lucru pe care l-a făcut, după ce a avut acces la bani, a fost să-şi comande Prosciutto Speciale, de câteva ori pe zi. Ei, cu speranţa că şi Căpcăunul a moştenit

gusturile lui Vasile Tudorache, vom încerca să-i livrăm pizza lui preferată, cu totul şi cu totul specială.

— Ei, aşa începe să-mi placă, comentă Malamutul. Îi otrăvim pizza… sau îi punem o bombă în ea?

La privirea dojenitoare a lui Spiridon, Pisica încercă să-l domolească:

— Taci, omule, şi lasă-l să vorbească!

Spiridon îi mulţumi din priviri şi continuă:

— Coroborând această informaţie cu faptul că Vasile Tudorache a pus-o pe Loredana să acopere toate oglinzile din apartament chiar în timp ce avea loc transformarea lui în Căpcăun, avem şi rezolvarea problemei.

Urmară câteva clipe de tăcere întreruptă, de data asta, de Malamut:

— Am înţeles, spuse el, deşi nu părea foarte convins de asta. Până haleşte Căpcăunul pizza, Pisica va înlătura ziarele de pe oglinzi…

— Eşti pe aproape, Malamutule, doar cu o mică modificare…

Urmărit de privirile tuturor se apropie iar de flipchart şi începu să deseneze, dar, dându-şi seama că subiectul este prea complex pentru talentul lui, se întoarse spre ei:

— Mai bine vă explic, pentru că e greu de desenat. Să presupunem că Petrică va meşteri cutia de pizza în aşa fel încât să-i ataşeze o tavă grea, în partea de jos, lustruită suficient de bine încât să joace rolul unei oglinzi. Dacă Pisica, în loc să-i servească pizza, va ridica tava pentru ca monstrul nostru să se vadă în toată splendoarea, sunt convins că va fi impresionat suficient timp cât să-i dea Pisicii timp să acţioneze.

Desenă un interior de bloc, cu interiorul scării evidenţiat, apoi, consultând planurile blocului, spuse:

— Căpcăunul locuieşte la etajul patru din câte ştim noi, iar intervalul dintre o balustradă şi alta este de un metru. Mă gândesc ca dacă, profitând de momentul de stupoare al Căpcăunului, Pisica l-ar lovi, să spunem, în testicule, acesta s-ar apleca, iar ea l-ar apuca de părul care i-a crescut mult

în ultimele zile şi i-ar da un brânci peste balustradă, totul s-ar termina perfect. Bănuiesc că nici măcar un căpcăun nu ar supravieţui unei căderi de la etajul patru, pe o suprafaţă de beton…

Un timp ceilalţi au rămas tăcuţi, apoi Pisica întrebă:

— Într-adevăr, planul pare perfect, dar am o singură nedumerire: de ce eu şi nu el? arătă ea spre Malamut.

Spiridon oftă greu şi întoarse laptopul spre ei:

— După cum vedeţi, unul din atuurile Pizzeriei Adela este că livrarea la domiciliu se face de către tinere fete îmbrăcate în uniforme roz, care le conferă o înfăţişare inocentă. Am foarte mare încredere în talentele Malamutului de a-şi schimba înfăţişarea, dar nu cred că i s-ar potrivi niciuna din rochiţele pe care Pizzeria Adela le are în garderobă. Poate doar Petrică s-ar mai potrivi, dar am înţeles că el are cu totul alte talente…

— Aşa este, spuse în cele din urmă Pisica, Petrică are cu totul alte talente, mai degrabă tehnice, pe care am să mă duc chiar acum să le pun în valoare.

Ieşi din apartament înainte ca cineva să apuce să o întrebe ceva, iar Malamutul spuse privind la uşa închisă:

— Între noi fie vorba, cred că aş fi preferat să mă duc eu, dar îmi dau seama că nu se poate…

Chestorul Nistorescu aprobă şi el, fără plăcere:

— Sunt sigur că te-ai fi descurcat mai bine, dar îţi dai seama cum ar fi reacţionat Căpcăunul dacă în locul unei fete tinere şi delicate, s-ar trezi în faţă cu o masă de muşchi ca a ta? Sunt convins că nu ţi-ar permite să te apropii foarte mult.

Văzând feţele înnegurate ale celorlalţi continuă:

—Nu uitaţi că acesta este doar un plan de rezervă. Să sperăm că tancurile armatei vor reuşi să-l termine, fără ajutorul nostru.

Un murmur de aprobare îi însoţi vorbele, dar fiecare se gândea, în sinea lui, că foarte curând planul lor secundar este posibil să devină singurul plan viabil.

Capitolul 16

Zece tancuri pentru Braşov

Proiectilele brizante de la depozitul din Făgăraş au ajuns în cursul serii şi camionul în care au sosit a fost parcat în curtea Centrului de Pompieri, în aşteptarea tancurilor. Cei patruzeci de tanchişti, care formau echipajele, au sosit înaintea tancurilor şi au fost încartiruiţi în dormitoarele libere ale Centrului Militar de pe strada Lungă. Trailerele cu tancuri au ajuns pe la ora trei dimineaţa şi tehnicienii de la întreţinere au început imediat să roiască în jurul lor. Au fost descărcate, alimentate, muniţia a fost încărcată în rastele şi, pe la ora cinci dimineaţa, au fost aduşi şi tanchiştii pentru instruire.

În sala mare, puternic luminată, era afişată pe un perete o hartă la scară mare a cartierului Valea Cetăţii, iar adjunctul şefului de stat-major le-a explicat pe îndelete ce aveau de făcut:

— Nu uitaţi că este posibil să nu aveţi ocazia să trageţi o a doua salvă, deci este imperios necesar să nimeriţi ţinta din prima salvă, a încheiat el pe cel mai serios ton posibil.

Tanchiştii au aprobat şi ei din cap la fel de serioşi, dar pe furiş au schimbat priviri conspirative: majoritatea erau veterani care participaseră la misiuni de război în afara ţării şi acolo chiar nu puteau greşi pentru că, după prima lovitură, dacă ratau ţinta, o grenadă reactivă se îndrepta spre ei.

Şi-au notat poziţia apartamentului pe care trebuiau să-l distrugă, apoi au ieşit în noaptea rece şi au pornit imensele maşini de război.

Deşi erau considerate tancuri de mărime medie după normativele NATO, Bizonii româneşti aveau o lungime de zece metri cu tot cu ţeavă, o greutate de cincizeci de tone şi o lăţime de aproape trei metri şi jumătate. Pentru că distanţa în marş între ele a fost stabilită la treizeci de metri, coloana de tancuri se întindea pe mai bine de patru sute de metri şi, cu toate că viteza era de numai 20 de kilometri pe oră, iar motoarele funcţionau la minimum de putere, duduitul lor ritmat se transmitea prin sol, asemenea unui cutremur îndepărtat. La geamurile blocurilor care mărgineau bulevardul era plin de oameni care fotografiau şi filmau de zor insolitul eveniment. Din câte îşi aminteau, cei care priveau acum de la geamuri nu văzuseră până atunci niciodată tancuri pe străzile Braşovului.

Comandantul formaţiei de luptă, maiorul Vladimir Berceanu, se afla în primul tanc şi privea neliniştit, din capacul ridicat al turelei, la mulţimea de oameni care urmăreau de la balcoane coloana de tancuri. Ştia că în zona aceasta nu erau în pericol direct, dar întâmplările din anii petrecuţi pe câmpurile de luptă, când putea porni spre tancul lui o grenadă reactivă de la orice balcon sau geam, erau greu de şters din memorie. Intră în zona de interdicţie şi oftă uşurat, apoi îşi conduse tancurile spre punctul de afluire. După ce s-a asigurat că toate tancurile au ajuns cu bine, a închis capacul turelei, a dat ordin prin staţia radio să se stingă farurile şi să se deplaseze numai cu aparatura de vedere pe timp de noapte până la locurile programate din timp pentru fiecare tanc.

La ora cinci şi zece minute raportă Centrului de Comandă că fiecare tanc din subordinea lui se afla pe poziţie şi ţinta era fixată.

— Bine, se auzi din căşti vocea şefului de stat-major. Aşteptaţi pe poziţii şi trageţi numai la ordinul meu.

— Am înţeles, domnule general. Tragem numai la ordinul dumneavoastră, răspunse maiorul şi apăsă mai bine căştile pe urechi, în aşteptarea comenzii de declanşare a focului, aşezându-se mai bine în scaunul incomod.

Era pentru prima dată când avea ceva mai mult timp să reflecteze la ciudăţenia acestei misiuni. Că acţiunea era condusă de însuşi şeful de stat-major mai înţelegea, în fond omul voia şi el să simtă puţin gustul acţiunii, nu putea în schimb pricepe nici în ruptul capului ce se afla în apartamentul pe care tocmai se pregăteau să-l distrugă.

În schimb, generalul Cărbunescu radia de bucurie şi se întoarse spre ceilalţi cu microfonul în mână:

— Ei, acum va vedea şi domnul Căpcăun ce înseamnă o salvă formată din nouă obuze percutante. Credeţi-mă, am văzut cum acţionează unul singur şi este de-a dreptul înfricoşător.

Se adresa mai mult celor trei detectivi care reveniseră de la pensiune şi care din nu se ştie ce motiv, nu prea păreau impresionaţi de aerul lui belicos. Ba mai mult, cel mai gras dintre ei, căruia ceilalţi îi spuneau Spiridon şi păreau să-i acorde un respect deosebit, ridică mâna ca la şcoală şi o flutură ostentativ în aer.

Generalul se strâmbă nemulţumit, ca şi cum gestul i-ar fi luat ceva din momentul lui de glorie.

— Spune, te rog, despre ce este vorba, dar să fii scurt. Oamenii mei aşteaptă pe poziţii.

— Am înţeles, domnule general. Voi fi foarte scurt. Mă gândeam, dacă tot avem numărul de telefon al Căpcăunului, nu ar fi indicat ca, înainte de a deschide focul, să ne asigurăm că acesta încă se mai află în apartamentul în care veţi trage?

Generalul nu avu nevoie mai mult de câteva clipe ca să-şi dea seama că Spiridon avea dreptate şi ordonă unui tehnician:

— Adu-mi, te rog, un telefon.

Apoi se întoarse spre Spiridon:

— Dumneata ai perfectă dreptate şi regret că nu mi-a trecut mie prin cap ideea asta.

Spiridon acceptă mulţumirile cu un zâmbet absent. Simţea că ceva foarte important, legat de telefoane, a fost omis. Ar fi vrut să mai ia o pastilă şi să se retragă într-un colţ liniştit, să se poată gândi la problemă, dar îşi dădea seama că acum nu era momentul potrivit.

Încet, generalul formă numărul la telefonul adus de tehnician, citindu-l de pe o foaie de hârtie adusă de adjunctul lui.

După ce sună de câteva ori în gol, o voce răguşită, şi plină de veselie, răspunse:

— Alo! Cine naiba mă deranjează la ora asta barbară?

O clipă generalul rămase blocat. Nu era obişnuit să i se vorbească pe tonul ăsta. Îşi reveni imediat şi întrebă:

— Domnul Vasile Tudorache?

De la celălalt capăt al firului se auzi un mormăit nemulţumit şi vocea confirmă:

— Mă rog, se poate spune şi aşa, dar am auzit că oamenii m-au numit Căpcăunul şi parcă am început să mă obişnuiesc cu noul meu nume, aşa că hai să rămânem la Căpcăunul. Despre ce este vorba?

Generalul îşi revenise suficient de mult încât să-i comunice cu voce fermă:

— Există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră, aşa că, pentru a evita pierderile colaterale, e de preferat să vă predaţi dumneavoastră.

— Domnule… uite-acum îmi dau seama că nici nu v-aţi prezentat.

În ciuda semnelor disperate pe care i le făceau atât Spiridon, cât şi domnul Marcu, ofiţerul se prezentă în mod automat.

— General-locotenent Cărbunescu Ion, Şef de stat-major interarme.

— Mă bucur de cunoştinţă, domnule general. Mă gândeam că, dacă există un mandat de arestare, poate că ar trebui să vină cineva să mă aresteze. Zornăind din cătuşe, cu o mulţime de televiziuni care să transmită ştirea în direct. Parcă aşa se procedează în ultimul timp, nu?

Generalul tuşi încurcat, acoperind în acest timp cu mâna microfonul receptorului, apoi, când îşi reveni, spuse:

— Există unele impedimente, aşa că ar fi mai bine, aşa cum am spus, să vă predaţi singur…

De dincolo nu se auzi un timp decât o respiraţie grea, ca şi cum Căpcăunul ar fi fost preocupat de altceva.

— Alo, spuse generalul în receptor şi Căpcăunul răspunse după un timp:

— Sunt aici, doar că mă întrebam de ce naiba vorbesc cu un general de armată şi nu cu un poliţist? Auzisem eu ceva mai devreme, aşa ca un zgomot surd, prin preajmă. Sper că n-aţi adus cumva tancuri!

Generalul nu apucă să răspundă. pentru că de la celălalt capăt al firului se auzi un râs batjocoritor:

— În acest caz puteţi să vă faceţi testamentul, domnule şef de stat-major. Sunt convins c-o să găsesc fotografia dumneavoastră undeva şi am să vă fac să regretaţi această impertinenţă.

Generalul rămase blocat din nou şi privi la receptorul telefonic, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din el să iasă un şarpe, apoi îl duse iar la ureche şi spuse batjocoritor:

— Nu prea cred.

Activă microfonul care îi făcea legătura cu cele două plutoane de tancuri şi comandă scurt:

— Foc!

După o secundă dinspre cartierul Valea Cetăţii veni un zgomot surd, ca un huiet îndepărtat, iar pe faţa generalului se întinse un zâmbet larg. Din receptorul telefonului se auzi un vaier, urmat de acelaşi zgomot de explozie şi de ziduri dărâmate.

— Ei, s-a terminat şi cu domnul Căpcăun şi în acelaşi timp şi cu problema noastră.

Toţi din sală au aclamat zgomotos, numai grupul detectivilor stătea rezervat.

— Ce-i, domnilor, nu vă bucură victoria noastră? întrebă şeful de stat-major dând cu ochii de figurile lor preocupate.

Spiridon răspunse în numele tuturor, clătinând neîncrezător din capul mare:

— Am să mă bucur, domnule general, doar atunci când am să văd cu ochii mei corpul Căpcăunului făcut bucăţele.

Scoase apoi flaconul din buzunar şi luă două pastile rubinii, fără să se mai ferească de nimeni, şi le înghiţi fără apă.

— Nu mai durează mult până atunci, domnule Spiridon. În curând vom trimite şi infanteria să verifice.

Vru să mai spună ceva, dar chiar atunci atenţia le fu atrasă de o mişcare pe un monitor. Unul dintre tancuri, şi după indicativ se vedea că este al comandantului, se puse în mişcare şi, ocolind cadavrele din parcare, se apropie de blocul în care se vedea la ultimul etaj apartamentul complet distrus.

— Vă rog să-i comandaţi să se oprească, se ridică Spiridon de pe scaun, apropiindu-se de general.

— Dacă omul nostru este mort, ce rost mai au atâtea precauţii? întrebă dispreţuitor generalul.

Toţi ochii erau fixaţi pe tancul comandantului care se mai apropie câţiva zeci de metri, apoi se opri. Capacul turelei se deschise şi maiorul

Vladimir Berceanu îşi scoase pe jumătate corpul din turelă. După ce se răsuci în toate părţile, atenţia lui se fixă asupra apartamentului distrus.

— Domnule general, raportez! se auzi vocea lui din difuzor. Ţintă distrusă în întregime şi, dacă îmi permiteţi o părere personală, nu văd cum ar fi putut supravieţui cineva unei asemenea lovituri.

Pentru că imaginea sosea instantaneu, mai întâi s-a văzut pe monitoare cum capul bravului maior se face bucăţele şi abia apoi s-a auzit plescăitul îngrozitor al sângelui care se împrăştie, transmis de microfonul staţiei de bord.

O clipă mai târziu se auzi din microfon o voce precipitată:

— Domnule general, comandantul nostru a fost doborât. Repet, comandantul a fost doborât. Aici ochitorul de pe tancul comandant, indicativ 14E18. Suspectăm că a fost acţiunea unui lunetist izolat, care l-a împuşcat în cap.

Pentru că şeful de stat-major a rămas încremenit, Spiridon i-a luat delicat microfonul din mână şi a ordonat:

— Atenţie, ochitor! Dacă este posibil, trage corpul comandantului în tanc, închide capacul turelei fără să te expui şi dă comandă pentru toate celelalte tancuri să se adune la locul de afluire.

Spiridon nu se prezentase, dar cum ordinele erau de bun-simţ, ochitorul răspunse scurt:

— Am înţeles, domnule, trag în turelă corpul comandantului, închid capacul şi ordon formaţiei de tancuri adunarea la locul de afluire.

Generalul ar fi vrut să protesteze pentru faptul că i-a fost luat microfonul de la care tocmai conducea o operaţiune militară de către un civil, dar în mintea lui se strecură gândul că, deoarece Căpcăunul nu este mort, în cele din urmă şi-ar putea pune în aplicare ameninţarea rostită cu puţin timp în urmă. Privi la fel de absent cum receptorul telefonului îi este luat din mână şi nu părea să fie foarte conştient că din receptor se auzea o

voce. Spiridon duse receptorul la ureche, fără ca nimeni să se împotrivească, apoi spuse:

— Alo, este cineva acolo?

Cum telefonul rămăsese comutat pe difuzor, toată lumea din apropiere putu auzi râsul sarcastic, care părea să umple toată încăperea.

— Este, cum să nu fie! Sper că n-aţi desfăcut şampania pentru că mai aveţi de aşteptat pentru asta. Dar cu cine vorbesc? Nu mai este generalul la telefon?

— Nu, nu mai este generalul, răspunse calm Spiridon. Domnul general este reţinut momentan cu alte treburi.

Hohotul de râs se auzi iar, apoi vocea spuse:

— Păi, din două una: ori a leşinat, ori a plecat să-şi scrie testamentul. Cu cine am onoarea acum?

— Mă numesc Spiridon Breazu, sunt de meserie negociator pentru cazurile de criză şi vă rog să nu pierdeţi timpul căutându-mă în reviste sau pe internet. Chiar dacă am rezolvat multe cazuri, numele meu, şi cu atât mai mult fotografia, nu apare pe nicăieri.

De dincolo se auzi un mormăit dezaprobator, iar în cele din urmă vocea Căpcăunului se auzi veselă:

— Sunt curios, ce vă gândiţi că aţi putea negocia cu mine? Ce credeţi că aţi putea să-mi oferiţi?

— Orice doriţi, în limite rezonabile.

— Limite rezonabile… Ce înţelegeţi prin limite rezonabile?

— Destul de multe, ţinând seama că tocmai ne-aţi dovedit aptitudinile dumneavoastră deosebite.

Mârâitul din difuzor se transformă într-un mormăit aprobator şi Căpcăunul spuse:

— Discuţia începe să devină interesantă, numai că pierde din vedere esenţialul.

— Să auzim, spuse Spiridon şi se întoarse repede spre şeful de stat-major pentru că i se păruse că vrea să spună ceva. Îi făcu semn să tacă punându-şi un deget la buze şi se făcu că nu observă că Malamutul se dădu mai aproape de el. Nu voia să se gândească ce s-ar putea întâmpla dacă generalul ar fi scos vreun cuvânt, pentru că trebuia să se concentreze asupra dialogului, dar, după figura încruntată pe care o avea Malamutul, ofiţerului nu i-ar fi fost deloc moale dacă ar fi încălcat interdicţia.

— Plecaţi, probabil, de la presupunerea că eu aş dori să plec undeva în linişte şi pace şi tot ce îmi doresc este să pun mâna pe o sumă consistentă de bani şi pe un avion cu care să plec…

— Cam aşa ceva, recunoscu Spiridon.

— Ei bine, treaba nu stă deloc aşa, spuse Căpcăunul. Nu vreau să plec! Vreau să rămân pe loc şi să ucid cât mai multă lume. Pentru mine a ucide a devenit ceva tot atât de necesar, cum este pentru dumneata să respiri, nu ştiu dacă mă poţi înţelege. Chiar dacă ştiu la ce consecinţe va duce asta: în cele din urmă veţi sacrifica cu totul cartierul, sau chiar oraşul, şi veţi lansa o bombă de vreo tonă, două, în locul unde bănuiţi că mă aflu. Ştiu că Armata Română nu are aşa ceva în dotare, dar prietenii din NATO probabil abia aşteaptă să experimenteze aşa ceva.

Spiridon clătină din capul mare şi privi la feţele consternate din jur, apoi spuse:

— Cred că sunt printre puţinii oameni din lume care te poate înţelege… şi tot printre puţinii care au şi o soluţie.

— I-auzi! se auzi vocea Căpcăunului urmată de un chicotit. Adică eu, care mă cunosc cel mai bine, nu am găsit nicio soluţie, şi ai găsit dumneata una?

— Da, încuviinţă Spiridon. Am o soluţie şi încă una bună pentru toată lumea.

— Să o auzim, spuse de-a dreptul curios Căpcăunul.

După o pauză de câteva secunde, Spiridon spuse în receptor:

— Numai o clipă, trebuie să fac puţină ordine pe-aici…

Se întoarse spre general şi spre ceilalţi militari şi spuse tare:

— Domnilor, vă rog să părăsiţi cu toţii încăperea, pentru a putea desfăşura negocierile în linişte.

— Dar nu este posibil! se revoltă generalul. Aceasta este o operaţiune militară în curs de desfăşurare şi nu este permis nimănui…

— A fost o operaţiune militară până când ai dat chix, generale. Dacă tot ai greşit, lasă-i pe alţii să se ocupe de problemă. Eu voi încerca să salvez o mulţime de vieţi, printre altele şi pe a dumitale. Şi nu mă mai ţine de vorbă pentru că, poate chiar în acest moment, Căpcăunul îţi caută pe internet fotografia şi ştii că are nevoie doar de atât ca să te facă fântână arteziană.

La semnul şefului de stat-major se ridicară toţi să plece, dar Spiridon le făcu semn celor doi detectivi şi domnului Marcu să rămână pe loc.

După ce ultimul militar părăsi remiza, Spiridon luă iar receptorul.

— Omule, să ştii că sunt impresionat, spuse Căpcăunul. Să dai afară un general din propriul lui Centru de comandă, chiar că este ceva. Încep să capăt încredere în propunerea ta, aşa că dă-i drumul.

— Te rog să nu te grăbeşti şi să o cântăreşti cu grijă. S-ar putea să fie singura alternativă viabilă, cu pierderi minime.

Din difuzor se auzi un mârâit de nerăbdare şi Căpcăunul izbucni:

— Lasă-mă pe mine să apreciez asta. Vreau să aud odată propunerea aia!

Spiridon ezită câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi formulat mai întâi în gând ce avea de spus, conştient că nu va avea a doua şansă.

— Probabil că ştii deja că, în anumite comunităţi din Orientul Îndepărtat, mai există încă aşa numita *instituţie a căpcăunului local,* care execută tot felul de sarcini utile pentru comunitate, cum ar fi apărarea de

duşmani sau, pur şi simplu, pentru că aşa cere legenda locală. Drept ofrandă pentru serviciile aduse, căpcăunii locali, care uneori se mai numesc acolo şi dragoni, primesc tineri şi tinere, la intervale regulate, cu care el poate face ce vrea. Cu cât comunitatea este mai mare, cu atât numărul de tineri şi tinere creşte… ca să nu mai vorbim de prizonierii de război, condamnaţii la moarte şi alte asemenea oportunităţi.

De la capătul celălalt al firului nu se auzea niciun zgomot şi Spiridon continuă:

— De ce în loc să fii vânat, hulit şi, în cele din urmă, ucis, să nu fii mai bine admirat, respectat, adorat şi cu o rezervă nelimitată de oameni la dispoziţie pentru a-ţi satisface micile pofte? Atunci când natura creează câte un exemplar ca dumneata, fii sigur că îi oferă şi posibilitatea de a supravieţui. Poate legenda Minotaurului şi a altor creaturi asemănătoare au la bază câte un sâmbure de adevăr…

Tăcerea din difuzor se adâncea şi toţi au fost convinşi că Spiridon a dat greş.

— Cine eşti dumneata, domnule Spiridon? se auzi în cele din urmă vocea aproape şoptită a Căpcăunului.

Pe faţa lui Spiridon se lăţi un zâmbet larg, dar nimic din veselia lui nu se reflectă în glas, atunci când răspunse. Dimpotrivă, vocea era serioasă şi sobră pentru că acum urma ceea ce era mai greu.

— Doar o fiinţă care te înţelege perfect şi îţi înţelege foarte bine nevoile. Uite, de exemplu, ştiu sigur că sufletul îţi tânjeşte acum după o pizza Prosciutto Speciale magnifică…

— M-ai ghicit, omule! se auzi râsul vesel al Căpcăunului. Comandă repede o Prosciutto Speciale şi, după ce o mănânc, promit să mă gândesc la o cale sigură de a ajunge în Extremul Orient. Cât mai sigură pentru mine…

— Am înţeles şi mă voi gândi şi eu la o cale mulţumitoare pentru toată lumea. Nu ştiu dacă la pizzeria Adela au aprins cuptoarele, dar am să-i grăbesc cât de tare pot. Voi suna chiar înainte ca maşina cu pizza să ajungă…

După o pauză, privi spre Pisică, care îl asculta cu toată atenţia, apoi făcu o strâmbătură şi continuă în receptor:

— O să mă asigur că pizza va fi servită de cea mai nostimă fată pe care o au acolo… şi să rămână numai între noi, dar poţi să o păstrezi bonus până la plecare.

Un râs gros se auzi din difuzor, apoi Căpcăunul puse receptorul în furcă.

Spiridon se întoarse spre detectivi şi ridică nevinovat din umeri:

— Îţi dai seama, Pisico, că am fost nevoit să spun asta…

Chiar dacă pricepea foarte bine cum stătea treaba, Pisica tot nu părea foarte încântată:

— Auzi la el! Bonus! Vrea, urâtul naibii, să primească şi bonus. Să vezi ce bonus în cap o să-i trag când îl văd…

Malamutul era mai calm şi observă:

— Cred că asta era şi ideea şefului: să te enerveze şi mai mult, ca să fii în formă pentru momentul când o să dai ochii cu el. Acum haide la pizzerie să-i trezim, să le spunem să încingă cuptoarele şi să-ţi găsim o uniformă.

— Poate găsim totuşi una care să ţi se potrivească ţie, îl tachină ea şi au ieşit înghiontindu-se.

Domnul Marcu roti ochii prin sala goală, cu o figură gânditoare, iar în cele din urmă întrebă:

— Şi, totuşi, cum a scăpat cu viaţă Căpcăunul? Doar chiar înainte să se tragă salva de pe tancuri, generalul a vorbit la telefon cu el. Un telefon fix, să reţinem asta.

Spiridon zâmbi subţire şi răspunse:

— Dacă aţi fi citit la fel de atent ca şi mine biografia Căpcăunului, v-aţi fi dat seama imediat: a lucrat aproape doi ani ca tehnician la liniile telefonice.

— Şi ce-i cu asta? întrebă domnul Marcu, tot nedumerit.

— Asta înseamnă că ştie cum se cablează liniile pentru telefoane şi i-a fost uşor să schimbe firele într-o cutie de distribuţie, în aşa fel ca telefonul lui să fie conectat, undeva, într-un apartament de pe altă scară, ales din timp. Majoritatea au rămas goale după ce a fost iniţiată evacuarea. Şi putea ajunge pe ce scară voia prin subsolul comun al blocului.

Domnul Marcu scutură gânditor din cap şi murmură:

— Uite ce înseamnă o pastilă luată la timp… Cred că ar trebui să iau şi eu una, măcar în situaţii de criză.

Spiridon recunoştea o glumă bună, aşa că râse în hohote, poate şi ca să se mai elibereze după stresul convorbirii tocmai încheiate.

— Hai, să plecăm şi să ne ocupăm de planul B şi să redăm încăperea asta militarilor.

(va urma)

Recenzii

„Mineral” de Dănuț Ungureanu și Marian Truță

de ALEXANDRU LAMBA

Cine se aștepta ca acest volum, al doilea rezultat al colaborării dintre Dănuț Ungureanu și Marian Truță, să continue acțiunea – sau cel puțin să se înscrie în același univers – din primul volum, „Vegetal”, a avut parte de o surpriză. Dacă a fost plăcută sau nu, bănuiesc că e o chestiune care ține de gustul fiecăruia, însă pentru mine personal revelația s-a înscris cu siguranță în categoria celor pozitive, și iată de ce:

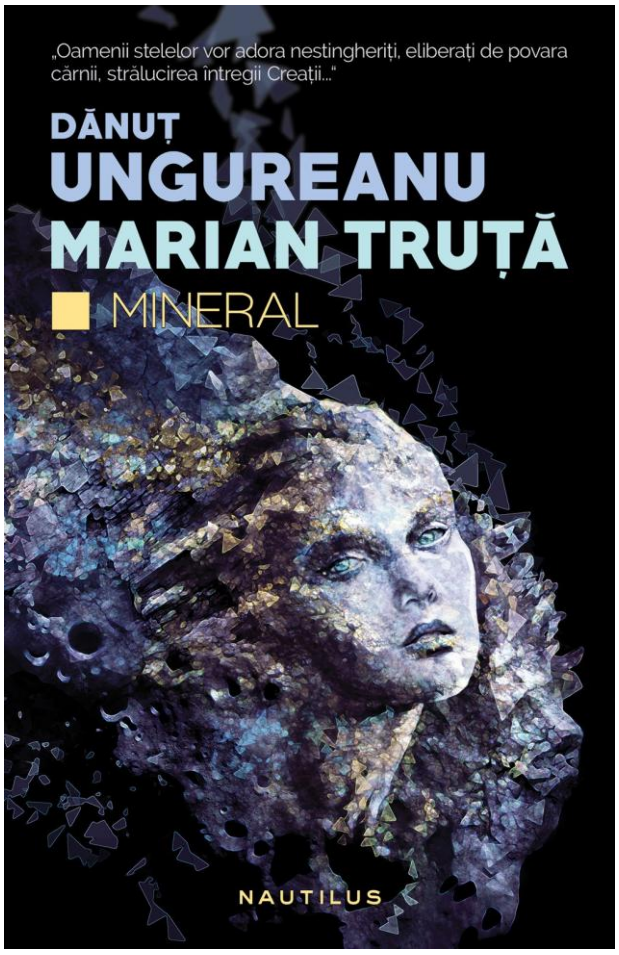

De multă vreme așteptam ca literatura SF românească să producă un asemenea roman, măcar pentru simplul fapt că e un produs exportabil, vandabil atât pe piața internă cât și pe cea internațională de SF. Nu că n-ar fi existat și altele, însă acesta are câteva ingrediente speciale care-i cresc mult șansele.

Ca ambianță, poate fi încadrat și în postuman, și în space-opera, și în distopic, poate chiar și în post-apocaliptic sau policer, grație celor trei fire distincte până la un punct ale acțiunii, fiind amplasat într-un viitor în

care accesul la tehnologie nu mai este universal, iar oamenii pot traversa granița dintre regnuri și cuceri spațiul.

Cartea debutează cu firul aventuros, cel care, combinat cu puțină amnezie, creează aura de mister și fascinație care îl acaparează imediat pe cititor, pentru ca apoi să alterneze cadrele, impunând un ritm neuniform lecturii, în funcție de personajul urmărit. Acest aspect însă funcționează în avantajul ei, căci nu plictisește. Avem într-o sinergie scene de space-opera clasic, cu navete angajate în lupte la periferia sistemului solar, în alta cyberpunk-policer cu accente de noire, iar în cea din urmă – care, de fapt, e cea dintâi – un soi de post-apocaliptic, sau, cel puțin post-tehnologic. Ce pot avea în comun toate astea? Bineînțeles, iubirea. Iubirea cea care transcede spațiul, timpul, chiar și regnul, care este motor și scop totodată.

Spre deosebire de „Vegetal", proză profund înrădăcinată în realitatea românească, în „Mineral" spațiul cultural se extinde. Nu mai avem de-a face exclusiv cu personaje neaoșe, nu mai suntem îngrădiți în viața satului din Bărăgan, ceea ce, după părerea mea, reprezintă un aspect pozitiv, deschiderea spre diversitate oferind o dimensiune în plus prozei, și, cum spuneam, o șansă în plus pentru piața mare, însă elementele tradiționale nu sunt cu totul abandonate. Proporția în care sunt servite, însă, face ca acest roman să fie mult mai digerabil atât pentru un potențial public internațional, cu care poate relaționa mai ușor, cât și pentru cel autohton, dornic de evadare din cotidian.

Cum spuneam, avem și aici, ca și în vegetal, un cadru care poate fi descris la o primă vedere drept post-apocaliptic, deși aici vorbim mai degrabă de o reașezare a omenirii pe alte coordonate sociale, ea nefiind de fapt amenințată cu dispariția. Avem corporații militarizate – concept deja *mainstream* în cyberpunk –, segregare socială suprapotențată, grupări subversive și așa mai departe, însă și un element de noutate în modul în care dorința umană de evadare din cotidian este tratată. Nu vreau să

dezvălui prea mult, voi spune doar că refugiul se realizează într-o cu totul altă direcție față de cea tehnologică, uzuală în cyberpunk.

Pus în fața răspântiei: nemurire prin dezumanizare sau viață anostă, ce drum vei alege? Vei lăsa mistica să-ți conducă pașii spre un glorios necunoscut, vei renunța la tine de dragul eonilor pietrei? Îi poți suporta? Ai idee la ce te înhami? Mai ales dacă nu există drum de întoarcere… Iată întrebările la care veți găsi un posibil răspuns în această carte. Și veți afla că și piatra iubește.

Deși finalul, ca și în cazul romanului Vegetal, este și de această dată deschis, cititorul primește cel puțin indicii spre reolvarea conflictului. Personal, „Stelele nu sunt pentru om” este sintagma care mi-a răsunat în ureche, însă cheile pot varia.

În fine, ca să nu închei fără a aduce în discuție măcar un aspect negativ, schimbarea de design al colecției Nautilus nu este una de bun augur pentru această serie, făcând inestetică așezarea celor două volume în bibliotecă. Poate cel de-al treilea, dacă va aduce cu sine o nouă schimbare, va echilibra lucrurile într-un mod inedit.

Omul Fluture – îngemănarea dintre real și virtual, pe un tărâm post-uman

de NICOLAE DOBRE

Ne îndreptăm cu pași repezi – la naiba, chiar alergând – spre ziua în care linia ce separă viața reală de cea virtuală va dispărea. Ne amăgim că lucrurile devin mai simple, că undeva în viitor roboții vor munci în locul nostru, în timp ce noi vom savura cocktailuri pe plaje tropicale, reale sau plăsmuite cibernetic.

În realitate, lucrurile se îndreaptă spre altă direcție.

Înainte am fost un om care visa că e fluture sau acum sunt un fluture care visează că este om? (Chuang Tzu)

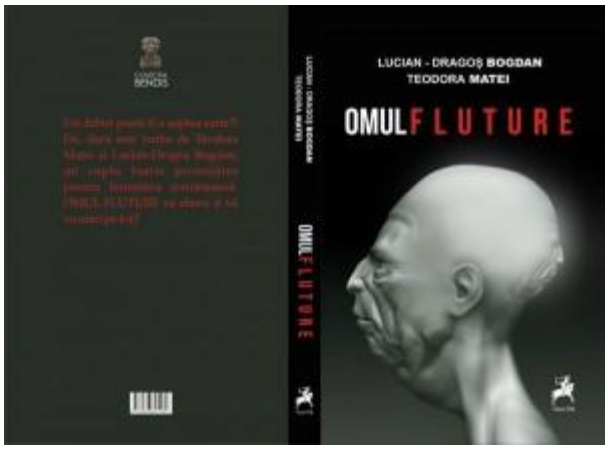

Omul biologic tinde spre avatarul său cibernetic, sau invers? Nu știm încă. Dar există autori de science fiction precum Teodora Matei și Lucian Dragoș Bogdan care par a ști cum vor sta lucrurile în viitor.

În romanul „Omul fluture”, viața reală devine caducă. Îmi aduc aminte de un banc de-al programatorilor: „Întrebare: la ce folosește Internet Explorer? Răspuns: la un singur lucru, descărcarea de pe Internet a unor browsere adevărate: Chrome, Mozilla, etc.”

La fel și cu viața oamenilor, în viitorul imaginat de autori. Existența lor fizică servește doar ca suport pentru integrarea în Rețea, adică în realitatea

alternativă. Tot ce contează cu adevărat, se întâmplă acolo. Aventuri, socializări exotice, escapade erotice, totul e permis.

Dar și riscurile sunt pe măsură. Hackeri versați stau la pândă, un singur pas greșit poate duce la ruinarea totală a unei identități vulnerabile. Efect devastator se răsfrânge, din păcate, și asupra persoanei din spatele victimei virtuale. Pentru că dacă ești virusat și anihilat virtual, existența reală devine cea a unui proscris, ajungi izolat și marginalizat de „lumea bună”.

Pentru a complica și mai mult lucrurile, o persoană reală poate avea mai multe identități virtuale, complet diferite ca și comportament.

Personajele cărții sunt bine conturate, invitând cititorul să empatizeze cu ele, sau să le antipatizeze, de la caz la caz:

Sandra, o tânără care vrea să ajungă în Rețea pentru a-și face cunoscute calitățile de literat, publicând *blogveluri*, dar care nu e străină de efectele nocive ale scufundării în virtual, având chiar în familie persoane dependente de acest „drog”.

Lucas, un hacker abil, aproape perfect în breaslă. Am spus „aproape”, deoarece, la rândul său, are de suferit la un moment dat, de pe urma agresiunilor cibernetice.

Și cum cineva trebuie să reprezinte legea, acest lucru este asumat de două personaje ce acționează parcă după tiparul „un polițist bun, altul rău” (good cop/bad cop).

Elementul pozitiv, **Oliver**, este un „polițist cu față umană”, care-și face meseria din pasiune, apărător al principiilor clasice, inclusiv al familiei. La polul opus, Dana, îmbinare plină de sexualitate între oarece elemente biologice umane și implanturi de cypol sintetic. Relația celor doi, dialogurile și insinuările sunt pline de sare și piper narativ, spre deliciul cititorului.

Luigi și **Antonia**, un cuplu aflat pe *montagne russe-ul* vieții, plin de ascensiuni și prăbușiri. El, inteligent și descurcăreț, afacerist de succes la

un moment dat. Ea, genul de gâscă naivă înzestrată cu abilități native de a supraviețui în momente critice.

Toate aceste personaje și multe altele țes firul narativ al romanului „Omul fluture”. Revenind la autori, este admirabil randamentul literar al noului cuplu de scriitori, Teodora Matei și Lucian Dragoș Bogdan. „Scrierea la patru mâini” a unei opere literare este un procedeu laborios, dar care poate duce la rezultate remarcabile, ca cel în cazul de față. Felicitări autorilor, privim cu încredere și nerăbdare spre viitoarele creații literare ale acestora.

„Dincolo de moarte #1: Destine pierdute” de Adina Speteanu

de LUCIAN DRAGOS BOGDAN

Genul *young adult* are deja, la nivel mondial, autori consacraţi şi opere de referinţă. Unele dintre cărţi au fost ecranizate, de multe ori folosind reţete menite să asigure succesul din punct de vedere financiar.

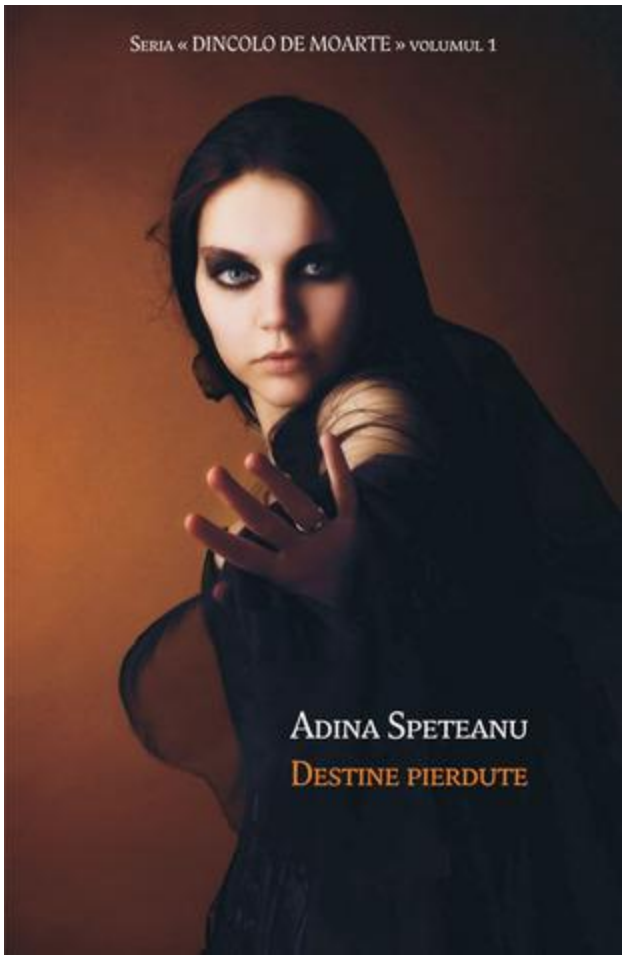

Printre temele cu mulţi fani se numără poveştile despre vampiri. Exponenţii răului din vremurile de demult au devenit acum personaje similare oamenilor, cu drame personale, oscilând între bine şi rău. Am întâlnit opinii care condamnă reinterpretarea în această cheie a apucăturilor unor fiinţe considerate sinistre, sau le cataloghează ca fiind o literatură slabă, facilă. Personal, nu sunt în mod deosebit atras de acest gen, dar consider că orice reinterpretare a unei teme deschide o cale prin care arta se reinventează, mergând mai departe, în loc să rămână împotmolită. Restul e chestie de gust şi, fireşte, subiectul este deschis dezbaterilor în ceea ce priveşte calitatea literară.

Piaţa românească nu face excepţie în aprecierea artei de la direcţia în care merg lucrurile la nivel mondial. Cu toate acestea, deşi există cerere pentru genul*young adult*, ea nu reuşeşte să ţină pasul în ceea ce priveşte

autorii autohtoni care-l abordează. Printre puţinii temerari care au păşit (sau au fost încurajaţi să păşească) pe această cale se numără Adina Speteanu.

Recunosc că, iniţial, ceea ce mi-a stârnit curiozitatea faţă de opera ei a fost vârsta fragedă la care a început seria „Dincolo de moarte”. Imediat mi-am amintit de ciclul „Moştenirea” a lui Christopher Paolini, în care am fost fascinat de evoluţia protagonistului în paralel cu maturizarea autorului. Am fost curios să văd dacă şi în cazul de faţă procesul a urmat aceeaşi cale.

Am apreciat faptul că Adina Speteanu nu a căutat să pastişeze creaţiile anglo-saxone, ci şi-a creat propriul cadru al unei lumi aflate „dincolo de moarte”. Din ea fac parte strigoii – oameni omorâţi, incapabili să-şi găsească liniştea până nu se răzbună pe criminal. Ei rămân prinşi într-un fel de purgatoriu. Uneori, nici măcar răzbunarea nu reuşeşte să-i împace, pentru a le permite o trecere liniştită în lumea drepţilor. Sau, dacă au avut ghinionul ca ucigaşul lor să-şi găsească sfârşitul înainte să ajungă la el, sufletul le rămâne neconsolat, iar ei sunt nevoiţi să se resemneze cu captivitatea în acea lume de tranziţie.

Vampirii, pe de altă parte, sunt cei cu care ne-au obişnuit textele vechi: fiinţe malefice, care se hrănesc cu sângele unor victime umane inocente. Însă nu toţi cei muşcaţi devin vampiri la rândul lor. Majoritatea oamenilor sunt doar o sursă de hrană, fiind secaţi de sânge şi dezmembraţi, apoi lăsaţi pe mâna poliţiei, care să caute o explicaţie pentru acele crime oribile. Cei aleşi pentru a deveni vampiri sunt duşi în temniţe întunecoase, unde sunt supuşi unui proces chinuitor de otrăvire lentă, în cadrul căruia sângele din corp este transformat prin intermediul veninului secretat de vampiri.

Dacă strigoii îşi amintesc viaţa de dinainte de transformare, vampirii sunt incapabili de asta. Şi, câtă vreme se confruntă în lumea oamenilor,

puterile vampirilor le depăşesc pe cele ale strigoilor. Mai mult, veninul celor dintâi este toxic pentru cei din urmă.

Cele două popoare au convieţuit în pace multă vreme, până când Dragoş – un vampir ahtiat după putere – le-a adus în pragul războiului. Renegat de ambele tabere, a dispărut pentru o vreme, dar – după ce a suferit o decepţie în dragoste din cauza unei femei – a revenit în prim plan şi a început să terorizeze oamenii. Acesta este, de fapt, şi momentul în care începe acţiunea primului volum.

Strigoii pornesc pe urmele vampirului, dorind să răzbune crimele săvârşite în rândul lor cu mult timp în urmă. Ei se infiltrează în rândul oamenilor, pe care încearcă în acelaşi timp să-i protejeze în faţa ucigaşului fără scrupule şi a servitorilor lui. Astfel, ei o cunosc pe Natalia – protagonista romanului şi a seriei – despre care ajung să bănuiască faptul că ar fi mai mult decât un simplu om. Şi, deşi fata refuză să creadă că ar fi altceva decât o fiinţă obişnuită, se poate dovedi un pion important în lupta în care sunt implicaţi vampirii şi strigoii.

Ceea ce m-a impresionat la acest roman este profunzimea cu care autoarea a surprins psihologia fiecărui personaj. Dramele adolescentine ale Nataliei nu sună pueril, iar episoadele prin care trece ea nu sunt doar nişte reproduceri după scene din filmele pentru adolescenţi. Dimpotrivă – curg firesc, se bazează pe legături atent creionate, cu o tensiune care creşte bine dozat folosindu-se de o pânză de reacţii naturale ale personajelor, dublate de o fină observaţie psihologică.

Nici strigoii nu sunt ignoraţi. Adina Speteanu nu se repede să ne spună în câteva vorbe povestea fiecăruia în primele rânduri ale cărţii. Istoriile lor, dramele prin care au trecut se dezvăluie treptat – una ici, una mai încolo – aducându-le în prim plan personalitatea şi plasând totul în ţesătura de intrigi care zguduie Strygorra, cetatea lor.

Deşi este păstrat într-o oarecare aură de mister, antagonistul – Dragoş – este viu, puternic, iar fiecare aducere a sa în cadru are impact. Mai mult, slujitorii săi nu sunt simple fantoşe, aşa cum deseori se întâmplă cu cei aflaţi în umbra „celui rău”.

De ce am insistat aşa de mult cu aceste aspecte? Pentru că atenţia la detalii, abilitatea de a manevra atât de multe personaje conferindu-le personalitate este – în general – apanajul unor scriitori mai maturi (atât din punct de vedere a vârstei, cât şi a experienţei scriitoriceşti). Faptul că Adina Speteanu reuşeşte să facă asta încă de la o vârstă fragedă mi se pare o promisiune pentru un viitor care merită urmărit cu atenţie.

Asta nu înseamnă că romanul nu are şi puncte slabe – însă acestea nu sunt flagrante, nu afectează cursivitatea lecturii. Scăpările nu afectează textul în ansamblul său. Nu apar – ca în atâtea creaţii adolescentine! – situaţii trase de păr, nu există acea naivitate în exprimare la care s-ar putea aştepta cititorul. Urmărirea firului narativ nu cere compromisuri din partea cititorului, care să „închidă ochii” la un derapaj sau altul. Poate ar fi fost de dorit un ritm un pic mai alert – dar, spusă de mine, asta sună a ipocrizie.

În mod cert, acest roman – care ne aduce în faţa ochilor fiinţe rătăcite pe culoarele destinului – reprezintă o fundaţie solidă pentru o serie românească *young adult* pe care cititorii s-o îndrăgească şi s-o urmărească, aşteptând cu nerăbdare să treacă la volumul al doilea după ce l-au terminat pe primul.

„Fecioara de fier” de Rodica Bretin

de TEODORA MATEI

Franţa, jumătatea secolului al treisprezecelea. Patru personaje sunt prinse în hăţişul unor intrigi izvorâte din pasiune, nebunie sau lăcomie. Poveştile le sunt ţesute pe fondul unei atmosfere apăsătoare întreţinute de Biserică. Inchiziţia e mai puternică decât legiuitorii. Urmăreşte cu asiduitate prigonirea catharilor, a celor ce propovăduiau creştinismul dualist. În plus, interese meschine, fără nicio legătură cu dogmele religioase, pot ridica sau coborî orice muritor.

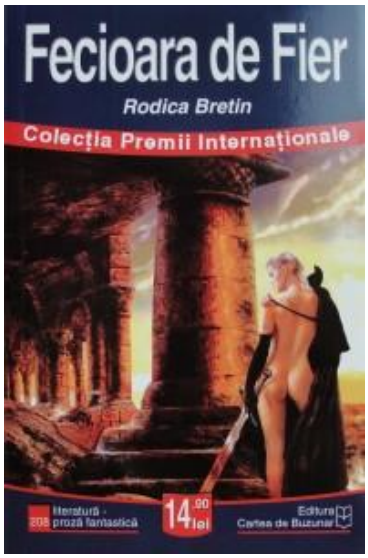

Ar putea fi un roman istoric, dacă am privi implicarea fantasticului ca pe simple legende supuse trecerii timpului şi inventivităţii numeroşilor povestitori. Perioada de timp este clar definită prin evocarea unor figuri istorice și a deciziilor ce le-au aparținut.

Ar putea fi un roman gotic, ajutat de decorurile extrem de bine ilustrate şi intriga menţinută la marginea credibilului, prin schimbarea continuă a perspectivei.

Ar putea fi un roman cavaleresc și de dragoste, un fel de lecţie despre depăşirea graniţelor temporale şi fizice, încheiată cu un marş victorios.

Cu toate acestea, l-am privit ca pe un roman psihologic. Doi barbaţi şi două femei povestesc aceleaşi întâmplări. Folosirea persoanei întâi apropie cititorul nu numai de evenimente ci şi de minţile ce le analizează.

Pentru că întregul volum e o înlănţuire de gânduri şi trăiri. Uneori ele erup în enunţuri scurte, fără predicat, într-o succesiune de senzaţii. Alteori, când personajul se apropie de fiorul iubirii sau de beatitudinea religioasă, descrierile sunt ample, detaliate.

Isabeau de Chaumay, fiica nelegitimă a Marelui Inchizitor Henri de Chaumay, trăieşte la curtea unui conte. Tânăra brunetă îşi potoleşte setea de cunoaştere citind cărţile recomandate de tatăl sau de mentorul său, dar se simte atrasă de cele aduse pe bani grei din toate colţurile lumii, cărţi periculoase, pe care biserica, la acel moment, le-ar fi ars, considerându-le eretice. Ele pun la îndoială principiile creştinismului, vorbind de zeităţi păgâne din alte timpuri.

Fratele Blays e unul dintre cei ce-ar fi înfierat deţinerea sau lectura unor astfel de lucrări, nu neapărat din convingere. Credinţa lui e destul de şubredă, Se foloseşte de Inchiziţie, până la un anumit moment, ca de o unealtă pentru răzbunare, ascensiune sau amăgire a poftelor trupeşti.

Roşcata Anaïs, ultima supravieţuitoare a Atlantidei, sfidează legile timpului. Prin frumuseţe şi puterea minţii îi controlează pe cei din jur. Împreună cu Isabeau, se pot izola în lumi interzise muritorilor simpli. Împart taina unei zeităţi feminine disputate de fiinţe de legendă. Celor două li se

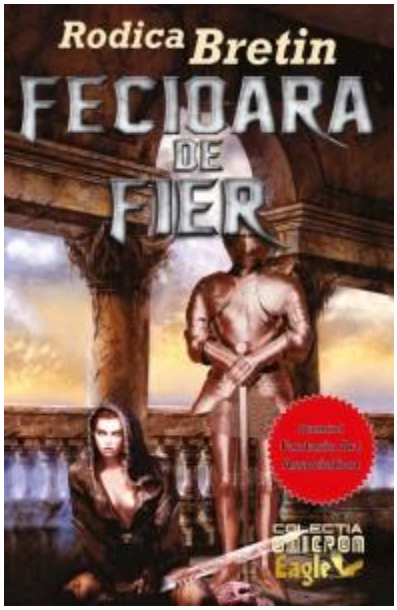

alătură blonda Fleur, personaj secundar însă extrem de important în întregirea ideii de spirit feminin universal.

Ce a adus nou: Senzaţia de film suprarealist. Patru personaje împart o scenă; sunt luminate pe rând de câte un reflector. Camera înregistrează povestirea fiecăruia, pentru ca, mai târziu, să le pătrundă în minte, acolo unde ceilalţi trei iau alte chipuri, sunt iubiţi, urâţi, folosiţi, cu

ştirea sau fără ştirea lor. Statuia de fier, comandată de Henri de Chaumay în amintirea femeii iubite în trecut, îşi transferă asupra frumoasei Isabeau forţa şi dârzenia, preluând oarecum rolul mamei moarte la naştere.

Cu ce am rămas: “Noi, oamenii, ne ferim de ceea ce nu vedem în oglindă. Un înger coborât printre noroade ar fi stâlcit cu pietre.”

Zombie apocalypse în Zona Zero

de ADINA AILOAIEI

Emergența postmodernismului în literatura română a adus cu sine explorarea unor noi tematici și stiluri, permițând astfel dezvoltarea în mediul autohton a subgenurilor asociate în mod tipic culturii vestice, precum literatura science fiction, fantasy sau horror. Lavinia Călina a demonstrat în romanul ei de debut, *Ultimul avanpost* (Herg Benet, 2014), interesul audienței pentru un astfel de imaginar, bucurându-se de o receptare pozitivă. Astfel, în *Zona zero* (Herg Benet, 2015) ea reiterează o temă de origine americană, și anume *zombie apocalypse,* într-un mediu postuman fără coordonate topologice clare. Singurul lucru care indică un cadru spațial românesc îl reprezintă numele personajelor; celor care nu sunt de origine românească li se urmărește etimologia și nu rămân fără acoperire (Kitty–poreclă, Lidka–personaj emigrat ș.a.m.d.)

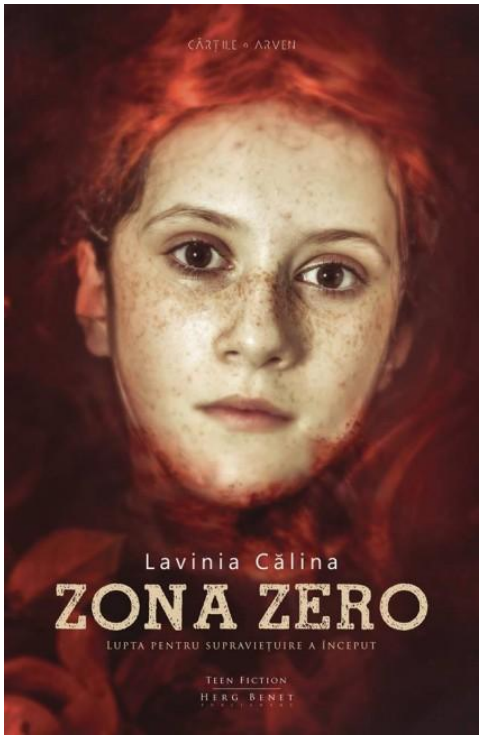

Tema nu este catalogabilă ca fiind inovativă, însă Lavinia Călina reușește s-o reactualizeze prin renunțarea la formulele clișeice inerente genului. Termenul de *zombie*este înlocuit printr-un echivalent românesc,*parazit,* mutație lingvistică prin care autoarea ia distanță de cultura pop. Conflictul dintre *paraziți*și supraviețuitori are loc într-un mediu postuman cauzat de un virus scăpat din laboratoare, însă acest conflict nu constituie firul narativ principal. Povestirea este epurată de formule uzate

precum apariția unor zombie în momente de destăinuire între personaje sau decesul personajelor episodice, momente de șoc care au rolul de a actualiza scenic pericolul constant al epidemiei. Baza 13 creează o microsocietate bazată pe un sistem marxist, în cadrul căreia dorința animalică de supraviețuire primează asupra oricărei forme de conștiință comunitară. Un val de micro-agresiuni este resimțit în strânsa colectivitate, iar interesele proprii sunt singurele care legitimează acțiunile individuale. În acest sens, atenția nu este focusată pe problema epidemiei, cât pe lipsa de umanitate și de cooperare a omenirii pe cale de extincție. Numărul personajelor redă și numărul conflictelor interne, fiecare contribuind la formarea unui schelet narativ intercalat, unde moralitatea nu mai posedă dihotomia binară a existenței obișnuite.

În acest sens, romanul iese din tipologia clasică a tematicii, concentrându-se mai tare pe conceptul de *survival*. Supraviețuirea depinde nu doar de instinctul *fight or flight* și deciziile luate individual, cât și de puținele resurse rămase. Cu un sistem de valori răsturnat, în care doar cei puternici supraviețuiesc, personajele devin dezumanizate, iar viața lor ante-epidemie și post-epidemie se află în contrast puternic.

Spre deosebire de alte distopii cu aceeași tematică, în care omenirea este sortită unei extincții lente, *Zona Zero* introduce nu doar o societate care a reușit să se izoleze de pericolul infecției, dar și care a descoperit o posibilă metodă de exterminare a paraziților. Fără a intra în detalii de natură tehnică, personajele oferă explicații cu privire la efectele virusului. În capitolul al nouălea se oferă o explicație cu privire la originea sunetelor făcute de paraziți; (există în rândul fanilor genului o dezbatere aprinsă pe marginea nevoii, aparent inexplicabile, a zombilor de hrană și aer, dezbatere care n-a primit încă o rezolvare). Romanul oferă și o rezolvare a epidemiei prin intermediul unor toxine difuzate în aer, distanțându-se de alte

povestiri*zombie apocalypse,* unde descoperirea unui remediu este amânată la nesfârșit.

La nivel de limbaj, Lavinia Călina apelează din nou la oralitatea limbii cotidiene. Ca și în *Ultimul avanpost,* abolirea normelor sociale este redată în noi maniere de comunicare, motiv pentru care artificialitatea anumitor dialoguri din carte este scuzabilă. Ceea ce nu se poate spune despre repetarea unor pasaje descriptive, cum ar fi cele ce rememorează trecutul Elenei cu Sorin. Datorită unei structuri în care aceste repetiții nu joacă un rol de leit-motiv, ele pot fi mai degrabă considerate mărci ale unei corecturi superficiale sau pripite.

În cazul Laviniei Călina, stilul predominant constă dintr-un contrast bine balansat între dinamism și dialoguri și construirea personajelor într-un mod verosimil, care facilitează empatia cititorului vis-a-vis de acestea. Se adresează în principal unui public tânăr, motiv pentru care prezentarea aproape scenică a capitolelor reușește să mențină atenția, fără însă să fie extenuantă. Cu toate acestea, receptarea pozitivă a romanului se datorează modului în care Lavinia Călina reușește să captiveze cititorul, imersându-l în text.

Eseuri

Ocultism, religie, literatură – Michael şi Gabriel, siamezii torţionari ai cerurilor

de STEFANA CZELLER

Arhanghelul Michael este o figură biblică pe măsura lui Lucifer şi o alegere logică pentru o rubrică despre ocultism şi literatură care a început tocmai cu Tartorul. Numit de unele surse ortodoxe Taxiarhanghelul, Michael apare ca purtător al unei săbii de foc şi, în multe privinţe, un înaripat războinic. Cartea lui Daniel îl descrie ca pe un fost mare prinţ, care s-a ridicat pentru a apăra copii, de fapt un fel de avocat într-o procedură juridică divină cu reguli destul de haotice. În diverse pasaje biblice, Michael conduce legiunile îngereşti în lupta cu dragonul Satan sau, paradoxal, apare drept apărătorul aceluiaşi Satan într-un război intestin. Ce au în comun toate aceste ipostaze? Ei bine, dovedesc apetit pentru luptă, duel, joc

războinic sau chiar măcel şi execuţie. Fiindcă, să nu uităm, însăşi sala de judecată divină este o arenă a leilor, cu mize uriaşe precum libertatea, fericirea, însăşi viaţa umană.

Numele lui Michael apare şi în Coran, ca mesager, idee înrudită în fond cu aceea a transportului, doar că nu mai e vorba despre suflete duse spre moarte după planul divin aparent imuabil, ci doar comunicări de maximă importanţă ale Raiului ca superorganizaţie sau, gândind în cheie modernă, corporaţie. Arma preferată a lui Michael, sabia,

ne poate duce cu gândul la cavalerismul ordinelor medievale, loialitate, legăminte, supunere, căutarea Sfântului Potir ca pântece sau formulă perfectă de sânge, cu multe conotaţii total profane – sex, încrucişare de ADN, procreere, corupţie genetică sau chiar degenerare.

Ca reprezentant al Morţii, Michael se învecinează cu Azrael şi e mândru posesor de Balanţă, judecător al păcatelor altora, săvârşite într-un ambiguu paradox ce cuprinde planul de neschimbat al Forţei Superioare şi aparentul liber arbitru uman. Iar odată verdictul său pronunţat, sabia sa şi focul vor intra din nou în acţiune, ca un călău sau vânător ce şi-a încolţit prada. Ceea ce, dacă nu plecăm genunchiul în faţa perspectivei canonice, ne apropie de o privire science fiction asupra unui rol mai puţin menţionat. Ce poate însemna ideea pregnant ortodoxă de Comandant Suprem al Gazdelor Raiului?

Mintea rebelă se duce imediat la producţii ca Species, deci la parazitism energetic sau chiar fizic. E oare aşa de greu să ne gândim, în fond, la o figură supranaturală ca la un măsurător al trupului, energiei şi spiritului uman, pentru a constata cât de generoasă gazdă poate fi pentru un alien? Aceasta ar fi, în fond, singura alegere a omului, considerat specie inferioară, printr-o ironie a sorţii făcută doar inconştient, prin reacţiile la procesul în sine al măsurării. Şi să nu uităm că sabia e şi simbol falic, iar ideea contactului sexual dintre îngeri şi oameni şi a hibridizării cu rezultate nedorite, interzise, marcate cu litera stacojie a Zeului e regăsită la nefilimi.

În fine, pentru o caracterizare cu adevărat ieşită din tipare, sabia poate sugera un parazit des întâlnit în viaţa de zi cu zi – viermele. Câţi nu am auzit în copilărie că avem viermişori? Cum ar fi să-i privim ca pe nişte cercetaşi, un prim contact cu alienul care ne va fi tovarăş de trup toată viaţa, o stranie căsătorie în care biologia lasă loc religiei, iar emoţia e doar semn de slăbiciune şi motiv de chin?

Prelungind această linie de idei, nu putem să nu ne oprim la legătura des subliniată dintre Michael şi Gabriel, aproape doi siamezi biblici. Gabriel e şi el mesager, aruncă vorbele divine spre profeţi ca nişte mingi de tenis, le explică imaginile aduse tot de sus şi, din nou, se regăseşte şi în Biblie, şi în Coran. În Cartea lui Enoch, Gabriel şi Michael sunt legaţi şi de sânge, o altă constantă a naşterii, dar şi a rănirii, supliciului ce, într-un promo optimist al Raiului, pare exclus din ecuaţie pentru chiriaşi, rezervat doar Iadului. Cele două figuri emblematice văd *mult sânge vărsat pe pământ*, o întorsătură de frază aproape vampirică. Ideea torturii, ca distruge a sufletului sau a minţii, e întărită de trimiterea lui Gabriel, şef peste heruvimi şi şerpi, să ucidă bastarzii şi pe copiii nedoriţi.

Cel de Sus se dovedeşte la rândul său un strateg priceput, instruindu-l pe Gabriel să îi învrăjbească pe acei copii unul cu altul, astfel încît efortul generalului său să fie minim. Şi, ca să scandalizăm juriul până la capăt, caracterizat drept un înger al milei, Gabriel se poate dovedi astfel şi un maestru al camuflajului, un metamorf capabil să joace diverse roluri în jocurile de măsurare a păcatelor duse de Michael. El ar intra în scenă fie în momentele pregătirii gazdei pentru un rol submisiv, de sclav al parazitului alien ca o condiţie a supravieţuirii, a unei renaşteri parţiale şi perverse, fie

după verdictul de distrugere totală a gazdei prea puternice, revoltate şi riscante, ce devine astfel, prin ştergerea umanităţii sale, doar un vas pentru noul său stăpân. Cuplul Gabriel – Michael constituie astfel un vehicul al durerii şi al canibalismului mental, fizic sau energetic, deghizate sub masca justiţiei şi a educaţiei. Dar, poate, ar încheia Lucifer, unora le place să fie mâncaţi…

Mărturisirile unui cibernaut

de MARCEL GHERMAN

Atunci cînd, copil fiind, am văzut într-o sală video primele filme science-fiction şi de acţiune americane, am rămas de-a dreptul frapat. Se întîmpla pe la sfîrşitul anilor ‘80 şi era un moment extrem de interesant. Astăzi îmi dau seama că filmele de acest tip, la fel ca şi muzica underground, literatura science-fiction sau jocurile de computer, de la era Nintendo şi Sega pînă la generaţia Playstation, constituie de fapt o formă de educaţie alternativă. Prin dilemele morale dezvăluite de enigmaticul Maestru Yoda din „Războiul Stelelor”, prin ideea destinului indeterminat prezentată în „Terminator” şi prin concepţiile filosofice din „Matrix” şi „Avatar”, miliarde de spectatori din întreaga lume participă la un proces cognitiv care le remodelează continuu conştiinţa.

Imaginea lui Stallone mitraliind tot ce-i stă în cale şi ironia implacabilă cu care Schwarzenegger îşi „pune la punct” adversarii oferă o „lecţie de valoare”, reiterată de un simpatic personaj de la Cartoon Network: „Dacă te loveşte cineva pe obrazul stîng, dă-i peste obrazul drept!”, lecţie care se descifrează printr-un cult al libertăţii şi o neîncredere totală faţă de autorităţile de orice fel, amintind de preceptul buddhist de a cunoaşte adevărul prin propria ta călătorie iniţiatică. Este modelul individului care nu rămîne niciodată indiferent faţă de ceea ce se întîmplă în jurul său. S-ar putea ca aceste idei să rezoneze de fapt cu idealul unei societăţi democratice, fiind opuse obedienţei şi apatiei obişnuite.

Nu cred că există contradicţii între mesajul ecranizării romanului „Moby Dick”, cu Gregory Peck, şi al primului *anime* japonez despre Căpitanul Harlock, pe care le-am văzut cîndva la o sală video, sau între mesajul peliculei „Şapte Samurai” a lui Kurosawa şi al „Conversaţiei” lui

Coppola, pe care le vizionasem la cinematograf, la o vîrstă şi mai fragedă, şi romanele lui Jules Verne, Arthur Conan Doyle, Jack London, Kipling sau Tolkien cu care s-au delectat copiii din generaţia mea. Iar în momentul în care am vizionat pentru prima dată „Războiul Stelelor”, toate cele trei episoade unul după altul, am început să cred că mai există speranţă pentru această lume.

În creaţiile mediatice care mi-au influenţat generaţia se ascunde o forţă imensă. Amintind o replică din filmul „Nirvana”: „realitatea nu putea rezista în faţa acelor imagini de pe ecran”.

Prin 1991-92 am auzit la emisiunile de la Radio România Actualităţi pentru prima oară de muzica techno, care mi-a plăcut imediat. Acele sonorităţi misterioase se asociau involuntar cu misticismul Jedi din „Războiul Stelelor”, sau cu scena memorabilă din „Total Recall”, în care telepatul mutant Kuato încerca să sondeze căpăţîna voluminoasă a lui Arnold. Mi se părea că muzica techno fusese concepută anume pentru inşi de-alde mine. Credeam că e un fel de enigmă a cărei dezlegare mi-ar fi oferit răspunsuri la o serie de întrebări pe care mi le puneam în acea perioadă. Era şi criza de identitate colectivă care se manifesta în perioada post-sovietică. Deşi cred că o anumită stare de interogaţie defineşte un grad de normalitate în orice societate şi că devenim cu adevărat noi înşine abia după ce ne întrebăm cine sîntem. Într-o noapte furtunoasă din 1993, cînd ascultam The Prodigy, m-am gîndit că mi-ar plăcea să mă implic în scena techno şi chiar să scriu muzică de acest gen.

În 1994, cînd aveam 15 ani, redactorul Doru Ciocanu, autorul paginii muzicale Rock Cancelaria dintr-o revistă nou-înfiinţată, mi-a oferit posibilitatea să scriu o rubrică săptămînală de noutăţi techno, intitulată Hot News. Iar camaradul său Ion Chiorpec, împreună cu care realiza emisiunea radiofonică Rock Cancelaria, m-a invitat la scurt timp după aceea să colaborez la Radio Moldova.

De aici începe adevărata distracţie.

Timp de nouă ani am avut libertatea să difuzez tot ce-mi place, adică numai techno, techno şi iarăşi techno. Nouă ani nu mi-a redactat nimeni textele şi am putut să rostesc în eter toate bazaconiile care-mi treceau prin cap. Bineînţeles că au existat exigenţe profesioniste, dar cred că această metodă de a-mi fi oferit posibilitatea să mă dezvolt liber este un mod minunat de a susţine tinerii autori. Iniţial am avut la dispoziţie o rubrică de 15-20 minute, numită „Techno Mix", care alterna cu ediţii speciale de o oră. Obişnuiam să o încep cu două pagini de text care să stimuleze gîndirea, apoi urmau cîteva piese muzicale prin care ideile enunţate erau asimilate.

Mai tîrziu, între anii 2000 şi 2002, am realizat amuzanta emisiune Zona De Limită. O prezentam alături de redactorul Ion Chiorpec, împreună cu care eram ca Batman şi Robin, lansîndu-ne în noi escapade nocturne pentru a impune dominaţia muzicii techno cu ritmurile ei devastatoare. Auditoriul pe care un asemenea tratament îl va fi lăsat perplex era servit cu porţii generoase de *psychedelic trance* şi *hardcore,*şi cu piesele unor proiecte de referinţă ca Juno Reactor, Eat Static, Hallucinogen, Autechre, sau Orbital. Făceam un fel de înscenări radiofonice inspirate din subiecte de filme („Războiul Stelelor", „Dune", „Star Trek", „Misiune Imposibilă"), de jocuri de computer în vogă (Resident Evil, Colony Wars, Power Blade, Zero Tolerance), sau bazate pe scenarii proprii, gen „Rambo On Mars" sau „Godzilla versus King Kong", în care introduceam generice din jocuri şi chiar „coloane sonore" compuse de mine. Amintirea acelei perioade îmi provoacă un zîmbet pînă şi astăzi.

În 1996 am imprimat în condiţii profesioniste debutul meu muzical, o piesă techno intitulată „Space Shuttle", pe care am realizat-o în colaborare cu compozitorul Anatol Roşcovan. Urmînd modelul anonimatului promovat de artiştii techno, care obişnuiau să-şi ia pseudonime ca supereroii din benzile desenate, am ales pentru proiectul meu numele „Megatone",

caracteristic pentru muzica pe care intenţionam să o scriu, megalomană şi trăsnită ca explozia unei bombe atomice.

În perioada celebrării mileniului am compus cîteva piese techno împreună cu un alt compozitor cu experienţă, Dinu Matveevici.

Emisiunile mele radiofonice au luat sfîrşit în 2003. În acel moment Internetul şi comunicaţiile globale deveniseră accesibile pentru orice persoană. Atunci am încercat să-mi promovez muzica în alte ţări. Am apelat la posibilităţile email-ului, dar şi la cele ale poştei obişnuite. După o perioadă de căutare, am contactat studioul Simlog din Polonia care mi-a selectat o piesă pentru compilaţia „Noise To Meet You Europe", prilejuită de intrarea Poloniei în Uniunea Europeană. Studioul Simlog a fost fondat de un grup de artişti din scena *noise experimental* poloneză şi are vaste relaţii internaţionale, editînd bunăoară albume ale „regelui" scenei noise japoneze, Merzbow alias Masami Akita. CD-ul „Noise To Meet You Europe" a apărut în a doua jumătate a anului 2005, împreună cu alte două volume dedicate muzicii experimentale din America şi respectiv Asia, ultimul cu participarea unor artişti din Hong Kong, China, Taiwan, Japonia şi Coreea de Sud.

Studioul Simlog mi-a recomandat apoi să abordez studioul Tibprod din Norvegia, condus de artistul Jan-M. Iversen care a avut prilejul să concerteze împreună cu compozitorul Karlheinz Stockhausen şi care a colaborat cu Conrad Schnitzler, unul dintre fondatorii formaţiilor Tangerine Dream şi Kraftwerk. Pe data de 1 ianuarie 2005, la studioul Tibprod a apărut CD-ul meu de debut „A Journey To The Core Of Reality" („Călătorie Spre Centrul Realităţii"), un album în stil *industrial* inspirat de romanul lui Jules Verne şi de filmul „Total Recall". Pe coperta CD-ului a fost inclus următorul text: *Lumea materială este o iluzie. Viaţa e doar un joc şi acesta e cel mai serios mod de a fi. Miza vieţii este deja cîştigată şi nu poate fi pierdută niciodată. Această lume nu are început şi nici sfîrşit, la fel ca şi spiritul infinit*

şi etern din noi. Odată găsită o dovadă sigură a adevăratei naturi a spiritului nostru, nici o forţă din univers, nimeni şi nimic nu ne poate influenţa.

Pe parcursul următorilor ani am reuşit să-mi asigur 12 lansări pe CD la diverse studiouri internaţionale.

Printre acestea se numără şi piesa „Bindu (Lifeforce)", care aminteşte de zgomotul unui buldozer zgîriind asfaltul cu căuşul. Ea a fost inclusă în compilaţia „The Scariest Weapon vol. 3", selectată de legendarul grup *industrial* Ambassador 21 din Belorusia. Pe acest CD au figurat notorietăţi ale scenei *breakcore* internaţionale, precum olandezul Bong-Ra, francezul Mimetic, americana Hecate sau australianul Maladroit.

Am mai realizat un album în colaborare cu scriitorul cyberpunk japonez Kenji Siratori. Un alt album, „Mulberry Forest Voyage" („Călătorie în păduricea de aguzi"), este dedicat satului Druţa din Basarabia, în care mi-am petrecut verile copilăriei.

O altă piesă de-a mea a intrat în compilaţia „Tranchillizer" a studioului elveţian Peak Records. Acest CD abordează genul *psybient,* o contraparte relaxantă a muzicii Goa trance şi prezintă producţiile unor artişti din Elveţia, Franţa, Italia, Germania, Grecia, Macedonia, Panama, Japonia şi Australia, alături de piesa mea „Nirvana" care urmează pe CD după o compoziţie cu elemente tradiţionale buddhiste, semnată de muzicianul şi scriitorul japonez Kazuya Nagaya. Pe acest disc instrumente acustice pitoreşti – cimpoiul, chitara flamenco sau clopotele zen – se îmbină organic cu sonorităţi de sintetizator. Acelaşi CD a beneficiat de o inginerie de sunet performantă realizată la studioul RFI şi a ajuns să fie cotat ca una dintre cele mai de succes compilaţii în stil *psychill* ale anului 2008, fiind ascultat chiar şi în Brazilia şi Pakistan.

Iar compoziţia „Obsidian" a fost inclusă în proiectul 60X60 International Mix, organizat de Fundaţia Vox Novus din New York. Este o selecţie de piese electroacustice de 60 de secunde realizate de artişti din

diverse ţări. Muzica din acest proiect a fost prezentată în cadrul a peste 20 de evenimente cu public, incluzînd prezentări la Oxford şi Cambridge, şi a fost asociată unei dimensiuni audiovizuale concepute de artistul video Zlatko Cosic şi unei interpretări coregrafice în cadrul proiectului 60X60 Dance.

Am contribuit de asemenea cu o piesă la proiectul Sommeil: A Concert For Sleep, un „concert pentru somn” organizat la Galeria Antenna din New Orleans de artistul Tanner Menard.

Ar mai trebui să adaug, cu legitimă mîndrire, dar şi cu obligatorie modestie, că muzica mea a fost difuzată la mai mult de 15 posturi de radio FM străine – acestea fiind în mare parte piese din albumul „Pure Land” – în emisiuni precum Galactic Travels, AM-FM Show, Martian Gardens şi Genetic Memory (Statele Unite), Atmosphere şi Codos Traumreisen (Germania), Articmist (Spania), Silent Running (Luxemburg), în cadrul emisiunii Terry Hawke’s Chill Out Sessions (Marea Britanie) şi la postul Resonance FM (Londra). Am mai plasat pe Internet 20 de albume ale mele, care pot fi descărcate prin intermediul unor aşa-numite netlabel-uri (site-uri care distribuie muzică pe Internet, gratuit şi cu acordul artiştilor, în baza unor licenţe Creative Commons).

În anii de cînd compun şi comentez muzică electronică am cunoscut multe persoane interesante din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Un exemplu de-a dreptul exotic este liderul unui grup Megatone din Kenya. *Alter ego*-ul meu kenyan a crescut la poalele muntelui Kilimanjaro şi cîntă rap creştin. Foarte mistic, nu-i aşa? Şeful Departamentului de Studii Slave de la Universitatea din California (UCLA), profesorul David MacFadyen, a scris pe portalul său Far From Moscow un articol interesant despre activitatea mea muzicală, cu titlul „Cum să aplici filosofia hindusă asupra societăţii post-sovietice”. O analiză foarte subtilă (evident cu

excepţia „romanticului socialism timpuriu”, care nouă, celor născuţi în URSS, nu ni s-a părut deloc aşa).

Am comunicat cu proprietarul netlabel-ului Bypass din China, talentatul artist Zhang Jian Wen, cu ajutorul căruia am lansat albumul „Underwater Luminescence”, inspirat de o carte despre limbajul animalelor, scrisă de tatăl meu. În altă ordine de idei, două piese compuse de mine au fost plasate pe site-ul oficial al jocului de computer Tomb Raider, la secţiunea Muzică inspirată de Tomb Raider. Am avut ascultători pînă şi în Venezuela, Filipine, în insulele britanice din Oceanul Indian şi în insula Santa Lucia, iar piesa „Cer Albastru Deasupra Arcadiei” din albumul „Pure Land” a fost ascultată chiar şi de o persoană originară din mitica provincie Arcadia din Grecia. În sfîrşit, să mai menţionez că am colaborat şi cu netlabel-ul Silent Flow din Moldova, al cărui gestionar a creat prin mijloace proprii un joc de computer intitulat Theory Of Chaos.

Din perspectiva atîtor călătorii virtuale, am ajuns la concluzia că muzica şi celelalte forme de creativitate devin în asociere cu tehnologiile de ultimă oră o modalitate de a-i aduce pe oameni mai aproape unii de alţii, un mijloc de a comunica şi de a acumula noi experienţe, care schimbă lumea în mod radical. Marshall McLuhan afirma că epoca Renaşterii nu ar fi fost posibilă fără inventarea maşinii de tipar a lui Gutenberg, care a oferit publicului larg accesul la cunoaştere prin intermediul cărţilor. Acest început de secol 21 se manifestă ca un timp al marilor transformări, în care se disting similarităţi cu perioada Renaşterii. În anii ce vor urma vom vedea dacă abundenţa de informaţie va conduce spre un nou pas în evoluţia umană, sau dacă lumea va ajunge să cadă din inerţie într-un alt Ev Întunecat.

Fiecare reprezentant al „generaţiei Matrix” îşi va avea un rol în acest proces.

Cinema SF

Seriale SF (IV)

de DANIEL TIMARIU

Agent Carter

După ce Steve Rogers (Captain America) dispare într-o misiune la sfârșitul celui de al doilea război mondial, agentul Peggy Carter este „recompensată” cu un post călduț într-o agenție secretă Strategic Scientific Reserve (SSR). Perioada tulbure de după război duce la intensificarea spionajului militar și industrial între marile puteri, în ceea ce se va numi „Războiul Rece”. Carter este prinsă într-un angrenaj periculos, format din prejudecățile epocii, amintirea lui Steve Rogers, dorința de revenire a lui Howard Stark, renașterea Hydrei și puterea tot mai mare a Sovietelor.

Hayley Atwell face un rol excelent în acest serial, dând viață unei eroine, o femeie normală, fără puteri speciale, un produs Marvel, aflată în permanență în mijlocul uraganului. Serialul este plin de invenții uluitoare, mistere, gaguri, personaje parcă rupte din poveștile de groază, dar totul presărat cu umor fin și ironie la adresa atotputerniciei masculine și guvernamentale. Nu lipsită de ironie este și modalitatea aleasă de producători pentru a aduce în prim plan o serie de eroi neconvenționali: o femeie, un agent secret șchiop, un urmărit internațional și un majordom plin de resurse.

Un serial peste medie, de urmărit!

Farscape

Un serial SF, din subgenul soft SF și space-opera, care a rulat între anii 1999-2003, având 4 sezoane a câte 22 de episoade. Fiind un serial de aventuri, fiecare episod prezintă alte și alte interesante ipostaze ale unei echipe de aventurieri ce străbate spațiul galactic la bordul unei astronave bio-mecanice, pe nume Moya.

La modă începând cu anii 80, amestecul de rase extraterestre umanoide, ca reprezentare a diversității culturale și biologice, este partea centrală a acestui serial. Mai mult decât în alte seriale, poate mai cunoscute, precum Babylon 5 sau Star Treck, în Farscape biodiversitatea nu este doar un element de recuzită ci însăși esența. Pentru a sublinia acest lucru echipa navighează într-o stranie simbioză cu nava-organism viu Maya, o femelă dintr-o rasă arhaică, capabilă să străbată spațiile reci ale cosmosului și să treacă nevătămată prin găuri de vierme. Ca o chintesență a acestei interesante abordări a transportului intergalactic, Moya rămâne gravidă, generând o serie de conflicte și discuții edificatoare pentru complexitatea posibilei vieți extraterestre.

Personajul principal (e un fel de a spune, echipa întreagă poate fi considerată personajul principal) este John Crichton (Ben Browder, Lt. Col. Cameron Mitchell / Captain of the Achilles din Stargate Continuum), un astronaut uman ce ajunge întâmplător să străbată o gaură neagră și, astfel, să intre în acest univers populat cu ființe de rase diverse. Încăpățânarea, umorul, pragmatismul, dar și încăpățânarea în urmărirea obiectivelor personale și mai apoi ale echipei, face ca omul să devină căpitanul de facto

al echipajului. Echipajul mai este format din Aeryn Sun, un ofițer dezertor din temuta armată Peacekeeper (Claudia Black – Vala Mal Doran din SG-1), Pa'u Zotoh Zhaan, o femeie-plantă, un fel de Groot frumos, Ka D'Argo, un luptător luxan urmărit pentru o presupusă crimă, Dominar Rygel al XVI-lea, un fost rege plângăreț și supărăcios, Pilot – un personaj ce trăiește complet legat de Moya, nava vie din special Leviathan, Scorpius, personajul negativ, comandantul disprețuitei armate Peacekeeper, un hibrid om-reptilian, Bialar Crais predecesorul lui Scorpius din sezonul 1, Chiana o rebelă Nebari, Stark, un nebun autentic, care intră de multe ori în conflict cu echipajul și cu Moya și multe alte personaje remarcabile.

Un serial captivant, chiar dacă uneori superficial și având glumițe nereușite, ce urmărește evoluția unui grup de individualiști spre formarea unei echipe unite. Ideea cu nava vie, născută în libertate și îmblânzită pentru a putea transporta ființe și mărfuri, este extraordinară.

Heroes Reborn

Cine nu-și mai aduce aminte de novatorul serial Hereos ce a avut patru sezoane între anii 2006 – 2010? Miniserialul Heroes Reborn preia intriga serialului, o dezvoltă și o adaptează mentalității moderne, totul pe fondul unor grave derapaje social-corporatiste, având la bază, culmea, aceiași oamenii mutanți.

Mutanții din serial, numiți, sau alintați, după preferințe, cu supranumele de „evoluați” devin o prezență cotidiană. Ca orice noutate evoluații atrag simpatie și fani, dar și ură și dușmani neînchipuit de duri, capabili de crimă pentru a-și atinge scopurile rasiste, de afaceri sau de alt tip. După cum se va vedea, și asta destul de repede, puterea dată de bani și informații, poate distruge vieți, societăți și aproape întreaga lume.

Serialul debutează cu un atac terorist, aparent comis de mutanți (scopul este neclar), transformat într-o armă împotriva evoluaților, de organizații rasiste și ulterior de guvern. Din primul episod ne reîntâlnim cu personaje din serialul original, unite acum de pericolul comun reprezentat de vânarea programatică a mutanților. Amenințați cu anihilarea, aceștia pornesc în căutarea sursei răului. Într-un amestec de fantastic, gameing, eroic, mistic aventurile se succed cu repeziciune pe parcursul celor 13 episoade.

Mai slab decât serialul original, noua miniserie păstrează amestecul de optimism amestecat cu pesimism și chiar cinism. Optimist pentru că prezintă o posibilă evoluție a oamenilor (deși nu toți evoluații sunt buni, ceea ce sugerează natura eminamente alterată a ființei umane); pesimist cu

accente noir, deoarece companiile puternice par a dicta politica socială și cinic, dacă ne gândim că noi, oamenii din prezent, nu reușim să ne acceptăm semenii identici, dar diferiți prin credința lor nesăbuită în alte personaje fictive decât ale noastre (cam ca lupta dintre fanii Star Treck și star Wars, dar mult mai sângeros).

Serialul poate fi văzut și în lipsa originalului. de văzut.

Killjoys

Un serial de aventuri Space-Opera, din subgenul soft science-fiction. Aflat la al doilea sezon, serialul promite aventuri interesante și captivante.

Într-o societate umană din viitor, răspândită pe o mulțime de planete, un trio de vânători de recompense își urmărește propriile interese materiale și de supraviețuire sub deviza „The Warrant is all”. Echipa este condusă de Dutch (Hannah John-Kamen), o luptătoare enigmatică, un agent sub acoperire pentru o organizație necunoscută, unul din cei mai buni asasini din R.A.C (Recovery and Apprehension Coalition); John Jaqobis (Aaron Ashmore, cunoscut din Warehouse 13 sau Smallville), un hoț mărunt până a fost prins de Dutch și cooptat în echipa ei și D’Avin Jaqobis (Luke Macfarlane), fratele lui John, un rebel plin de surprize.

În serial se regăsesc teme clasice ale sf-ului: lupta împotriva opresiunii exercitate de politic și corporații, rebeliunea, tehnologia inovativă și atotprezentă, călătoriile spațiale, dar și elemente de mister și de aventură. În buna tradiție a serialelor sf de aventuri, „Strică veselia” are în fiecare

episod câte ceva extraordinar și interesant. Cât să te facă să vrei să-l vezi și pe următorul.

Lexx

Având o structură asemănătoare cu a serialului Farscape, Lexx urmărește aventurile unui echipaj format din oameni și extratereștri ce străbate universul într-o navă cosmică vie. Spre deosebire de rivalul său, în Lexx lumea umană se află în conflict cu lumea, mult mai puternică, cel puțina la început, cu cea a unei specii extraterestre de insecte. Nava însăși este o libelulă gigantică, capabilă de zboruri galactice, o navă de luptă ce poate distruge planete întregi.

Cu mult sarcasm evoluția eroilor de la individualism la echipă unită pentru salvarea Pământului are loc cu multe sincope și chiar crime. Personajele principale sunt memorabile: Lexx este nava de război proiectată pentru a distruge Pământul, dar capturată de echipajul pro-uman și acum întoarsă împotriva creatorilor, Stanley H. Tweedle (Brian Downey) este căpitanul ei, fost rebel, ajuns accidental căpitan, sclava Zev/Xev (Eva Habermann/Xenia Seeberg), formată să fie o jucărie sexuală, fostul asasin Kai (Michael McManus), un nemort, capul robotului 790/791/769, un veșnic îndrăgostit de Zev (robot îndrăgostit, care și-a pierdut corpul și nu capul pentru dragoste, ha, ha) și Lyekka, o plantă ce poate simula înfățișarea umană, de obicei sub forma unei frumoase femei ce-l năucește pe căpitan.

Serialul are mult umor, conflicte interesante, personaje credibile și situații la limită. Împreună cu Farscape formează o serie interesantă de extratereștrii și nave-vii.

Interviu

Interviu cu scriitorul Florin Pîtea

de ALEXANDRU LAMBA

Salutări, Florin, şi mulţumesc în numele echipei pentru că ai acceptat invitația și pentru cartea oferită ca premiu. *Cu multă plăcere. Bine v-am găsit. Mulţumirile li se cuvin editorilor mei de la Crux Publishing, care au oferit exemplarul de carte.*

Vorbește-ne, te rog, despre tine ca autor și cititor. Ce îți place să scrii, ce îți place și ce nu îți place să citești? Ce te-a determinat să începi să scrii?

Îmi place să scriu cărţi care să merite a fi citite şi a doua oară. Îmi place să citesc cărţi cu intrigă coerentă, cu suspans, cu conflict(e) şi cu personaje interesante. Nu îmi place să citesc cărţi în care stilul primează asupra intrigii, ori în care intriga e dezlânată sau lipseşte cu desăvârşire.

Prezintă-ne volumul „Cartea cu scoarțe de argint, ferecate – Delirul

încapsulat”, cartea pe care o oferi ca premiu. Care e povestea din spatele poveștilor, de ce „steampunk”, de ce comedie de limbaj și de nume?

Pe scurt, volumul acesta (şi cele ce vor urma din serie) a fost inspirat de o agendă cu coperte de argint filigranat, produsă de compania canadiană Paperblanks şi primită cadou de la bunul meu prieten Tudor Popa şi de la soţia sa. În ceea ce priveşte aspectele amuzante ale poveştilor din acest volum…mass media ne asaltează zilnic cu ştiri despre atrocităţi şi dezastre, iar asta probabil le provoacă stări de anxietate unora

dintre concetăţenii mei. Aşa că puţină destindere sau nişte amuzament o să le facă bine, bănuiesc.

Ce planuri de viitor ai? Ce ne pregătește scriitorul Florin Pîtea? Bănuim că vei continua seria „Cartea cu scoarțe de argint, ferecate”, dar, cum ești deopotrivă cunoscut pentru abordarea genului „cyberpunk” (Gangland, Necropolis, Anul terminal, etc), bănuim că vei continua și în acea direcție. Care va fi prioritară?

Am mai multe proiecte cyberpunk ce aşteaptă să fie duse la bun sfârşit, ca şi o operă spaţială, un planetary romance, o istorie alternativă. În ceea ce priveşte „Cartea cu scoarţe de argint, ferecate”, am început deja să scriu volumul al doilea, căci le-am promis participanţilor la lansarea Delirului încapsulat că ne vom revedea în noiembrie 2016 pentru a lansa continuare.

Ce sfaturi le-ai da scriitorilor publicați de Gazeta SF care doresc să debuteze în volum? Pe blogul tău (http://tesatorul.blogspot.ro/) te ocupi de cronici de carte, ai colaborat cu diverse edituri în calitate de redactor, deci ești persoana potrivită pentru a da astfel de sfaturi.

I-aş sfătui să nu posteze online, la liber, absolut fiecare proză pe care o scriu, ci, mai degrabă, să aibă grijă ca măcar trei sferturi din conţinutul volumului propus spre publicare să fie inedit. I-aş sfătui să scrie cărţi închegate, unitare, mai degrabă decât să pună laolaltă texte disparate din punct de vedere tematic şi stilistic, cu speranţa că astfel, dacă au acumulat un număr de pagini, au o carte. N-ar fi rău, după ce s-au antrenatonline cu proză scurtă, să propună la prima publicare un roman. Şi, mai ales, i-aş sfătui să se ferească din răsputeri de trei situaţii: aceea în care, pentru a-şi vedea primul volum publicat, ar accepta să plătească pentru publicare (banii

circulă înspre scriitor, nu de la scriitor), aceea în care, ca să își vadă cartea publicată renunţă să primească drepturi de autor sub formă de bani peşin, respectiv aceea în care aparent volumul e publicat pe banii editurii, însă, dacă vor să încaseze bani de pe urma lui, autorii trebuie să cumpere exemplare din propria carte „la preţ de producător" şi apoi să le revândă la suprapreţ.

Mulțumim încă o dată. La final, dorești să-i transmiteți ceva câștigătorului concursului?

Mulţumesc şi eu pentru invitaţie. Câştigătorului concursului îi adresez felicitări, îi urez lectură plăcută şi sper să ne revedem cu bine la lansarea următorului volum din „Cartea cu scoarţe de argint, ferecate".